ALYSSA DOBSON

Nu vei sti niciodată

Traducerea şi adaptarea în limba

română de CECILIAIONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ellen Cullen ieşi din ascensorul cu ferestre înalte si împinse uşa biroului Maryei Rudd, asistenta tatălui său.

Cu chipul luminat de un zâmbet larg, aceasta se ridică pentru a o întâmpina pe tânăra fată. Toată lumea din întreprindere i se adresa pe numele de familie. In spatele manierelor sale puţin repezite şi a aerului puţin arogant, ascundea o inimă de aur. Mai întâi curieră de birou, se afla treizeci şi cinci de ani mai târziu în fruntea întreprinderii, alături de Edward Cullen... Ascensiune meritată şi remarcabilă în această lume de domeniului imobiliar, rezervată în general bărbaţilor...

- Ellen, draga mea! Ce surpriză plăcută! exclamă ea.

- Ce-ţi face mai multă plăcere? Vizita mea, sau acest pachet? glumi Ellen, deschizând cutia pe care tocmai o pusese pe birou. Mii de scuze pentru această întârziere de neiertat.

- Credeam că ai uitat.

- Este adevărat... până în ziua în care am citit în ziar anunţul manifestării pentru care te pregăteşti, mărturisi Ellen

stânjenită. Aveam de terminat o comandă urgentă pentru o familie regală din Europa de est şi orice altceva mi-a ieşit din minte.

De trei ani, Ellen evolua cu mare succes în lumea modei: desena şi vindea toalete tricotate de mână pentru casele de croitorie de lux. Se limitase până atunci la o producţie artizanală, dar încerca din ce în ce mai multe greutăţi în a satisface cererea clienţilor încântaţi de munca sa.

- Te sfătuiesc să-l încerci, în cazul în care... Dimensiunile variază uşor în funcţie de ochiurile împletiturii.

- Bună idee, acceptă Rudd. Ia loc în timp ce mă schimb. Apoi vei cere să ne aducă o cafea.

Ellen se aşeză pe braţul unui fotoliu în timp ce asistenta îmbrăca un taior bleumarin. Soarele dimineţii se filtra prin fereastră, inundând cu razele sale aurii părul roşcat şi bogat. Ellen era nepăsătoare faţă de frumuseţea sa: cu silueta de vis, ochii verzi imenşi, nasul cârn presărat cu pistrui fermecători, gura senzuală şi tenul ca laptele, n-avea deloc de ce să se preocupe de ea. Dacă totuşi s-ar fi neliniştit, privirile admirative ale bărbaţilor care se întorceau la trecerea sa, ar fi fost suficiente pentru a o calma.

- Este impecabil! exclamă Rudd examinându-se în oglinda agăţată în perete. Mă resemnasem să mă îmbrac în rochia mea gri, dar iată-mă liniştită, voi fi femeia cea mai bine îmbrăcată de la serată!

- Vei fi probabil singura femeie prezentă, deoarece este vorba să se aleagă bărbatul de afaceri

al anului!

- Nu-ţi face iluzii, draga mea. Poate oraşul n-a considerat util să ne recompenseze, dar sexul nostru va fi foarte bine reprezentat.

- In acest caz, vei fi o bună publicitate pentru mine.

- Nu mai ai nevoie după acel articol elogios apărut în „Vogue“.

- Intr-adevăr, a trezit interesul general. Din nefericire, am deja prea mulţi clienţi.

- De ce nu te instalezi la Londra, unde ţi-ai putea spori ritmul producţiei?

- Prefer să continuu aşa, asta îmi permite să mă ocup de Hadleigh şi de tata.

Rudd se înfurie auzind rostindu-se numele locuinţei familei Cullen.

- De ce nu vindeţi ruina aceea?

Ellen se mulţumi să zâmbească; o auzise atât de des pe secretară lamentându-se în legătură cu acest subiect. Hadleigh era sperietoarea sa. Spre deosebire de Edward Cullen, care considera această proprietate ca simbolul succesului său, ea vedea acolo un izvor nesecat de necazuri financiare.

- Nu se va putea cheltui nimic pentru reparaţii anul acesta, continuă Rudd, cu un aer posomorât. Membrii consiliului de administraţie sunt toţi de acord să reducă mult cheltuielile.

- Voi plăti eu, îmi pot permite.

- Nu-ţi risipi atât de repede banii. Dacă lucrurile nu se rezolvă, vei avea nevoie de ei.

- Aşadar, situaţia nu s-a îmbunătăţit? întrebă Ellen, foarte surprinsă.

- Nu! A trebuit să ipotecăm clădirea. Plata datoriilor ne paralizează treptat.

- Atunci, este grav... Nu mi-am dat seama.

- N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta. Tu nu poţi face nimic să ne ajuţi, oftă Rudd trecându-şi o mână prin părul cărunt. Singura soluţie este ca tatăl tău să se întoarcă în plină formă.

In mod sigur, această dorinţă nu se va realiza. De la moartea tragică a soţiei şi fiului său într-un accident rutier, Edward Cullen se retrăsese în el însuşi. Transmisese aproape toate puterile sale subordonaţilor, care erau lipsiţi de experienţă şi nu mai apărea decât la adunările lunare ale consiliului de administraţie, restul timpului se refugia acasă.

Cu două luni înainte, după o bronşită severă, acceptase împotriva voinţei sale sfaturile medicului şi se hotărâse să petreacă o parte a iernii într-un climat cald. Alesese să facă o croazieră în Orient.

- în cazul în care Kirk Prentiss n-ar fi fost obligat să plece, totul ar fi fost altfel, reluă Rudd.

Ellen nu-l cunoscuse niciodată pe Kirk Prentiss. El părăsise compania cu zece ani în urmă şi înfiinţase o altă întreprindere „Prentiss Engineering“, care se întindea astăzi în lumea întreagă.

Motivele plecării sale erau misterioase şi dacă tatăl său nu s-ar fi încăpăţânat să urmărească de la distanţă cariera acestui bărbat, Ellen ar fi uitat de mult timp de existenţa lui. în acea perioadă, tânără

elevă de pension, în vârstă de cincisprezece ani, ea se interesa prea puţin de afacerile domnului Cullen. Aflase din întâmplare că acest Kirk Prentiss lucrase cu fratele său Guy şi că acesta provocase mai mult sau mai puţin această concediere.

- Ce s-a întâmplat, exact? întrebă Ellen. Mi se pare că am dreptul să ştiu.

- De ce nu-i pui întrebarea tatălui tău?

- Ştiu foarte bine de ce. Nu suportă să i se aducă aminte de Guy şi, după părerea mea, Guy a fost amestecat în această afacere.

- A trecut mult timp de atunci; îţi pot spune fără îndoială adevărul. Totuşi, nu vreau să-l judeci prea aspru pe tatăl tău. A făcut astfel pentru a-şi apăra fiul, îi explică ea aprinzându-şi o ţigară. Kirk şi Guy lucraseră împreună la un contract important. In ultimul moment, Guy a avut ideea de a reduce costurile folosind un ciment mai puţin scump decât cel ales iniţial. Clientul a semnat imediat, dar casele s-au prăbuşit la un an după construire.

- De ce a fost acuzat Kirk Prentiss de această neglijenţă?

- Guy trebuia să preia într-o zi conducerea afacerii. Dacă greşeala îi era descoperită, cu siguranţă consiliul de administraţie l-ar fi preferat pe Kirk. Acesta din urmă era mai ambiţios, mai talentat decât fratele tău. Era deja evident că va reuşi o carieră strălucită. Tatăl tău era de acord cu asta, dar îl neliniştea. Compania „Cullen“ a fost întotdeauna o

afacere familială; pe scurt, greşeala lui Guy era o ocazie de care să profite. L-a convins pe fratele tău să tacă şi l-a apărat. Evident, în pofida protestelor lui Kirk, directorii l-au crezut pe domnul Cullen... tatăl tău n-a fost necinstit niciodată, cu excepţia acelei ocazii. De altfel, acum o regretă amarnic.

- Nu mă miră! De vreme ce Kirk Prentiss a făcut avere şi noi suntem ruinaţi.

- Ce ironie, nu-i aşa? întări Rudd, cu ochii înecaţi în tristeţe. Guy nu mai este pe această lume. O asemenea bramburească pentru nimic... Singurul om în stare să salveze întreprinderea este acum un concurent fără milă.

- Caută intenţionat să ne scufunde?

- Nu, este mai eficient, atâta tot. Ştii, vrea să ne cumpere. Este cea mai mare dorinţă a lui de ani de zile.

- Şi cu cât cifrele noastre sunt mai proaste, cu atât valorăm mai puţin.

- Kirk va fi întotdeauna corect, afirmă Rudd. Este cinstit şi conştiincios, ceea ce pare uimitor în acest comerţ în care scandalurile sunt la ordinea zilei.

Ellen nu era prea sigură de asta: să devină proprietarul întreprinderii care-l concediase în mod nedrept ar fi fost în acelaşi timp o dreaptă răsplată şi o revanşă măgulitoare. De ce s-ar priva de aşa ceva?

- Tata se interesează atât de puţin de toate astea. Dacă oferta lui Prentiss este acceptabilă, ar avea tot interesul să vândă, nu-i aşa?

Rudd inspiră adânc.

- Afacerea trebuie să rămână în familie...

Tăcu, deoarece o secretară tocmai intrase aducând cafele şi biscuiţi. Profitând de această întrerupere, îşi reluă uniforma de serviciu: fustă sobră, neagră şi bluză albă.

- Guy a murit, protestă Ellen ronţăind un biscuit. Pentru cine păstrează tata imperiul său? Avem trei sau patru verişori, dar toţi au ocupaţiile lor.

- Pentru tine, răspunse Rudd aşezându-se în faţa tinerei fete.

- Este ridicol! Cum aş putea conduce eu această companie, chiar dacă aş dori? Nu cunosc nimic despre ea!

- Jeffrey Harrington este la curent şi el este cel la care se gândeşte tatăl tău. De la moartea lui Guy, îl consideră ca pe un fiu adoptiv; când vă veţi căsători, legătura va deveni reală. Cu un director ca el, vom fi viabili. Avem multe terenuri, totuşi, cât timp tatăl tău este în fruntea afacerii, băncile refuză să ne acorde credite...

- Jeffrey ştie toate astea?

- Nu sunt sigură, însă membrii consiliului de administraţie au aprobat alegerea tatălui tău.

- Tata ar fi putut să-mi ceară părerea, aşa mi se pare. Nu m-am decis încă să mă căsătoresc cu Jeffrey.

încurcată, Rudd roşi puternic.

- îmi pare rău, credeam că ai spus da. Jeffrey ţi-a

cerut mâna, nu?

- Este exact, dar n-am răspuns nici da, nici nu. Am o afecţiune pentru el...

- Asta nu ajunge, interveni Rudd cu fermitate. Oricum, nu la vârsta ta. Urmează-mi sfatul, Ellen, instalează-te la Londra, unde vei putea în acelaşi timp să-ţi dezvolţi comerţul şi să-ţi îmbunătăţeşti viaţa mondenă. Te închizi, la ţară. Să ştii că te admir. Puţine tinere la douăzeci şi cinci de ani şi-ar fi sacrificat o carieră promiţătoare pentru a se ocupa de tatăl lor.

- Sacrificiu? Ba nu... îl iubesc. După accident are nevoie de mine.

- Nu regreţi prea mult ocaziile ratate la Paris?

- Prefer să-mi desenez singură modelele. De altfel, îmi câştig mai bine existenţa. Referitor la asta, tocmai eram pe punctul de plecare, continuă ea, uitându-se la ceas. Am încă o mulţime de livrări de făcut, înainte de-a porni la drum după- amiază... Petrecere frumoasă, mâine seară!

- îmbrăcată în creaţia originală Ellen Cullen, cu siguranţă voi face ravagii.

Rudd o însoţi pe tânără până în vestibul, unde o secretară bătea la maşină.

- ...Este un raport amănunţit pentru tatăl tău. M-am gândit că i-ar plăcea să fie la curent cu tot ceea ce s-a întâmplat, înainte de viitoarea adunare a consiliului, la sfârşitul lunii. Te duci să-l întâmpini la

Southampton?

- Da. Drumul este lung, iar asta îi va face plăcere.

- Mai ales nu lăsa simţul datoriei să influenţeze asupra vieţii tale personale, Ellen. Dacă dezvăluirile mele te fac să te căsătoreşti împotriva voinţei tale, mi-o voi reproşa toată viaţa. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta...

Ellen o strânse în braţe cu afecţiune pe asistentă.

- Ba da, dimpotrivă. Am oroare de secrete. în ceea ce-l priveşte pe Jeffrey, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că tata pusese ochii pe el. Din fericire, eşti aici să-mi deschizi ochii, eşti o adevărată mamă pentru mine, Rudd! încheie ea sărutând-o.

Ellen se îndreptă spre maşina sa parcată în spatele clădirii, gândindu-se că Rudd n-avea copii şi era păcat... însă Rudd îi mărturisise într-o zi că îşi sacrificase viaţa de familie, meseriei. Când îşi dăduse seama de greşeală, era prea târziu.

Ellen nu va face niciodată o asemenea greşeală. O dată căsătorită, va renunţa la munca sa. Dar pentru moment, era mulţumită de situaţie şi profita din plin de independenţă. Dacă locuia la tatăl său, era pentru a-l împiedica să se lase pradă amintirilor şi remuşcărilor.

Pentru că se simţea răspunzător de acel accident: dacă n-ar fi cedat pasiunii fiului său pentru maşinile de curse... dacă Guy n-ar fi insistat s-o folosească, împreună cu mama sa, pentru prima dată pe cea pe care i-o oferise, într-o zi cu ploaie torenţială...

amândoi ar fi fost încă acolo. Surprins de puterea maşinii, Guy se angajase într-un viraj cu viteză prea mare şi se lovise frontal de un camion ce venea din sens invers.

Desperat, domnul Cullen o rugase pe Ellen să renunţe la munca sa la Paris şi să se întoarcă la el. Ea nu ezitase: se va întoarce în Franţa când el se va simţi mai bine. Cu toate acestea, trebui să-şi schimbe planurile, deoarece puţin timp mai târziu, tatăl său avusese un infarct. Aşadar, Ellen înfiinţase o întreprindere artizanală foarte mică, la marginea proprietăţii, într-o clădire folosind câteva femei din satul vecin pentru a tricota modelele sale unicat.

Acum, principala sa problemă era să răspundă la toate comenzile. Cea mai bună soluţie ar fi, după cum îi sugerase Rudd, să se ducă să se stabilească la Londra. Din nefericire, era imposibil de făcut imediat: nu doar pentru că Ellen se neliniştea pentru sănătatea tatălui său, dar trebuia să ajute de asemenea la conducerea acestei locuinţe imense.

Odinioară, familia Cullen avusese mijloace de-a angaja servitori. Acum nu mai rămăseseră decât domnul şi doamna Reeves, respectiv grădinarul-om la toate şi menajera.

Ellen ştia că nu-şi va putea asuma la nesfârşit aceste responsabilităţi. In ziua în care se va căsători va pleca de lângă tatăl său. Această reflecţie o aduse cu gândul la Jeffrey. Trebuia oare să-l ia de soţ pentru a rezolva dificultăţile financiare ale lui Edward

Cullen?

Jeffrey... prieten din copilărie cu Guy... Incă liceană, Ellen se îndrăgostise nebuneşte de el. Dar acesta o ignorase permanent până când ea se dusese la Londra să-şi facă studiile de stilistă.

Interesul lui Jeffrey se deşteptase brusc, atunci când adolescenta lipsită de importanţă se întorsese la Hadleigh transformată într-o fată tânără încântătoare. începuseră să se vadă cu regularitate, cu aprobarea părinţilor lor. Mai înainte cu câteva luni, el îi propusese Ellenei să se căsătorească. Nehotărâtă, nesigură de sentimentele sale, ea pretextase sănătatea precară a domnului Cullen pentru a amâna această căsătorie. în pofida dezvăluirilor lui Rudd, va continua să-l facă să aştepte. Deşi voia să-şi ajute tatăl, nu era gata să-şi lege viaţa de-a unui bărbat pe care nu era sigură că-l iubea, pentru a salva întreprinderea familiei de la faliment.

„Trebuie să-mi asum responsabilităţile mele“, îşi spusese. Avusese deja această reacţie la optsprezece ani. Părinţii săi protestaseră sus şi tare când le anunţase intenţia de-a urma cursurile la „St. Martin School of Art“ din Londra. Ei se gândiseră s-o trimită în Elveţia într-un colegiu pentru tinere fete de familie bună, unde ar fi învăţat bucătărie şi câteva noţiuni de secretariat. Ellen se opusese cu tărie la ideea de a-şi pierde timpul până în ziua în care îi va fi prezentat un soţ.

Spre marea lor desperare, refuzase de asemenea să se instaleze în apartamentul din capitală, preferând să împartă o locuinţă veche în Wandswoth, cu două prietene. îşi lăsase Austinul la Haidleigh, deoarece găsise mai practic să circule cu autobuzul şi cu metroul. Se îmbrăcase în exclusivitate de la piaţa de vechituri. Vacanţelor în familie, în hoteluri luxoase, le preferase expediţiile în corturi. Câteodată venise să petreacă un week-end acasă, dar fusese întotdeauna uşurată să se întoarcă la Londra şi să-şi regăsească toată independenţa.

Aceşti ani, apoi cel petrecut la Paris pentru munca sa, fuseseră cei mai fericiţi din viaţa ei. După accident, încercase mari dificultăţi pentru a se reintegra acestui univers meschin şi plictisitor. Totuşi, cu preţul unor nenumărate eforturi asupra ei însăşi, ajunsese să se obişnuiască. De altfel, nu avea timp deloc să fie dezamăgită de soarta ei, atât de mult fusese acaparată de meserie.

Sunetul unui claxon o făcu să tresară şi îşi dădu brusc seama că aproape ajunsese.

Ca de fiecare dată, peluza impecabilă de la Hadleigh îi păru un spectacol odihnitor. Domnul Reeves tunsese iarba în aceeaşi dimineaţă şi aerul era plin de un miros proaspăt. Se apropia vara... La capătul aleii, rododendronii înfloriţi deschideau drumul spre castelul imens din cărămidă roşie şi piatră, reşedinţa familiei Cullen de peste un secol.

Ellen parcă în faţa peronului şi fu surprinsă să constate că menajera o aştepta în uşa de la intrare.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, iată-te! exclamă

doamna Reeves venindu-i în întâmpinare. Eram moartă de îngrijorare, domnişoară Ellen.

- V-am anunţat totuşi că nu mă voi întoarce înainte de sfârşitul după-amiezii.

- Nu pentru dumneata îmi făceam griji, replică bătrâna doamnă, exasperată, ducând-o în hol. Este vorba de telegramă. A sosit în dimineaţa asta: am încercat să vă prind la telefon la apartament pentru a vă anunţa, dar eraţi deja plecată.

- O telegramă?

Temându-se de ce era mai rău, Ellen îşi ţinu respiraţia. Tatăl său avusese oare un al doilea atac? Rupse cu înfrigurare plicul. în timp ce parcurgea cele câteva rânduri, expresia chipului i se schimbă... Făcu ochii mari, năucită.

- Tatăl meu... Tata... s-a... s-a recăsătorit!

Incremenită pe loc, tremurând, îi întinse foaia de hârtie
menajerei, ca şi când avea nevoie de o confirmare. Nici doamna Reeves nu-şi ascunse mirarea citind cu voce tare:

„Căsătorit chiar în această dimineaţă la Neapole. Ştiu c-o vei iubi pe Abigail ca şi mine. Pe vineri, la Southampton“.

- Abigail... repetă Ellen, stupefiată. Nu mi-a vorbit niciodată despre ea în scrisori.

- Cu siguranţă, nu te aşteptai la o veste de acest gen, mărturisi doamna Reeves. Trebuie să fie o fiinţă excepţională, dacă a reuşit să-i sucească în acest mod capul!

- Excepţională sau nu, ar fi putut aştepta câeva zile pentru a mi-o prezenta mai întâi. De ce atâta grabă? N-are nici un sens!

- Poate se temea ca ea să nu-şi schimbe părerea o dată ajunsă pe uscat. Ştii bine ce se spune, în general, despre aventurile de croazieră.

- Cred mai degrabă că i-a fost teamă de reacţiile familiei sale, murmură Ellen.

- De ce? Prima criză a tatălui dumitale n-a fost decât o alarmă, slavă Domnului, iar după medic, va trăi încă mult timp.

- Nu fac aluzie la sănătatea sa, ci la starea finanţelor, răspunse Ellen arătând cu degetul petele de umezeală de pe pereţi şi tavan. Casa aceasta nu este deloc primitoare pentru o pereche recent căsătorită.

- Evident, nu mai este ce a fost, dar spre deosebire de alţii n-avem de ce ne plânge. De altfel, ea are probabil din ce trăi, altfel nu şi-ar fi risipit banii pe un pachebot de lux.

într-o străfulgerare, Ellen se întrebă dacă nu acesta era motivul grabei tatălui său. O căsătorie de acest gen ar rezolva cu siguranţă problemele... cel puţin cele de întreţinere ale locuinţei... Nu, era imposibil! Câte văduve foarte bogate, prezentate de prieteni bine intenţionaţi, descurajase!

- Nu-mi explic de ce a ţinut să se căsătorească înainte de-a se întoarce.

- Este mult mai romantic, oftă menajera.

- Romantic! Ei bine, este ridicol. Tata are şaizeci şi cinci de ani, nu se mai potriveşte la vârsta sa!

- Soţul meu are tot şaizeci şi cinci de ani. Crede-mă, este încă în putere.

Doamna Reeves admisese în aparenţă această veste şi era inutil să discute mai mult. Ellen urcă în camera sa: ieşea cu Jeffrey în seara aceea şi dorea să se odihnească puţin. Totuşi, nu se putu relaxa, ca de obicei, în baia bună, caldă şi parfumată cu esenţa sa preferată. Era prea frământată. Decizia neaşteptată a tatălui său va avea consecinţe asupra vieţii ei personale. Se va putea instala la Londra, să se consacre dezvoltării afacerii, pentru că el nu va mai avea nevoie de îngrijirile sale. Va relua legătura cu prietenii. Jeffrey nu va fi încântat, dar va putea continua să se vadă din când în când. El însuşi avea un apartament în capitală, unde rămânea două zile pe săptămână...

Numai în cazul în care nu se hotărăşte să se căsătorească. Pentru că acum nu mai avea pretext să-şi amâne decizia. Totuşi, în pofida evenimentelor din acea zi, nu ştia ce răspuns să-i dea. Această descoperire o făcu să se simtă stânjenită, puţin vinovată...

Infăşurată într-un imens prosop de baie, se aşeză în faţa dulapului cu haine. Ce va îmbrăca în seara aceasta? Jeffrey îi cunoştea toate rochiile şi, săptămâna trecută, îi făcuse această remarcă:

- Eşti singura femeie dintre cunoştinţele mele,

care nu dă nici o importanţă ţinutei sale. Este totuşi meseria ta, nu?

- Exact, văd haine de dimineaţa până seara şi n-am niciodată curaj să merg prin magazine. Muncitoarele mele păstrează cu greu ritmul şi aş avea scrupule să le cer să execute modele pentru mine.

- Nu este o critică, se grăbi el să spună. In ochii mei, tu vei fi întotdeauna cea mai frumoasă!

Amintindu-şi această conversaţie, Ellen regreta că nu cumpărase nimic astăzi, la Londra... Jeffrey ar fi avut cel puţin impresia că uneori îl asculta. Dar era prea târziu... Cu atât mai rău, va purta rochia care-i venea cel mai bine, exact de culoarea ochilor ei.

Fardându-se foarte uşor, se contemplă în oglindă... Era puţin palidă... Adăugă o atingere de roşu pe obraji, trecu distrată un pieptene prin păr, apoi îşi puse cerceii şi colierul moştenite de la mama sa.

Din depărtare, ajunse până la ea sunetul clopoţelului de la intrare. Luându-şi poşeta şi un şal, tânăra coborî în fugă.

Jeffrey o aştepta la baza scării. O întâmpină cu un zâmbet şi un sărut, apoi înconjurându-i talia cu un braţ posesiv, o duse în salon, unde pregăti aperitivele. O cunoştea destul de bine pe Ellen pentru a n-o întreba ce dorea.

- Imi pari ciudată, declară el întinzându-i un Martini. Ai vreo problemă?

Ea îi povesti pe scurt principalul eveniment al zilei. Jeffrey rămase nemişcat, cu gura căscată.

- Este incredibil!

- Dar este adevărat.

- O cunoşti pe femeia aceasta? Cine este? Cum este?

- Nu ştiu nimic. Tata nu mi-a vorbit niciodată despre ea în scrisori.

- Dacă înţeleg bine, această veste nu te încântă deloc.

- Te miră?

- Nu. Ce şoc pentru tine!

- Asta nu este tot...

- Ah? făcu el ridicând o sprânceană.

- în dimineaţa aceasta, am trecut pe la birou. Aveam de lăsat un taior pentru Rudd. Mi-a mărturisit că afacerile merg spre declin.

- îmi pare rău s-o aflu. Vă pot fi oare de folos în vreun fel? Am relaţii şi...

- Nu pentru asta ţi-am vorbit. Ci pur şi simplu pentru că... Ei bine, dacă ne vom căsători, mi-ar plăcea să fii cel puţin prevenit.

- Ti-e teamă să nu te acuz într-o zi că m-ai luat de soţ pentru banii mei, aşa este?

Ea consimţi cu un semn din cap.

- ...Ai luat până la urmă o hotărâre în legătură cu acest subiect?

- Nu, acum totul este prea confuz în mintea mea, dar îţi promit să-ţi răspund îndată după întoarcerea

tatălui meu.

- Am aşteptat atât de mult timp, oftă el. Câteva săptămâni în plus nu vor schimba nimic... Fără îndoială, te temi de sosirea mamei tale vitrege?

- Mă întreb mai curând ce motive l-au făcut pe tata s-o ia de soţie.

- Bineînţeles, este surprinzător din partea sa. In general este mai chibzuit.

- Doamna Reeves crede că această persoană este destul de bogată. Mă întreb dacă asta poate explica graba tatălui meu.

- Haide, Ellen, nu devii un bărbat întreţinut de femei la vârsta lui! glumi el.

- Vorbesc serios, Jeffrey! Poate că această Abigail este o bătrână excentrică şi bogată, foarte fericită să placă unui bărbat încă seducător!

- Altfel spus, după tine, el i-ar fi ascuns realitatea situaţiei sale financiare? Să nu dramatizăm, Ellen. Chiar dacă dă faliment, nu va muri de foame. Cei care suferă sunt mai ales acţionarii.

- El deţine majoritatea părţilor! Dacă situaţia nu era aşa, am fi fost cumpăraţi de mult timp.

- Sunt sigur că a pus ceva bani deoparte, afirmă Jeffrey pe un ton liniştitor. Şi dacă vinde castelul acesta, va scoate un preţ bun.

Ellen omise să-i destăinuie că tatăl său epuizase deja toate economiile pentru a sprijini întreprinderea. Jeffrey nu era încă membru al familiei, era de preferat să tacă.

- Nu înţeleg de ce păstraţi această casă, o critică el. Intreţinerea trebuie să coste o sumă considerabilă!

- Va trebui modernizată, recunoscu ea posomorâtă.

- De ce nu vâdută?

- Cine ar fi atât de nebun s-o cumpere?

- Poate un întreprinzător imobiliar.

- îţi imaginezi mutra tatălui meu, dacă ar dărâma Hadleigh pentru a construi un imobil de apartamente în locul său?

- Cu toată sinceritatea, nu. Totuşi, ar putea fi obligat la asta.

- Ar prefera să mă vândă pe mine mai întâi!

- Cumpăr! replică el, tachinând-o.

Cinară într-un restaurant fermecător, unde specialitatea bucătarului şef atrăgea clienţii de foarte departe.

în tot timpul mesei, Jeffrey vorbi cu încredere despre viitorul lor comun. Ellen era din ce în ce mai descumpănită. Cât de uşor ar fi fost totul dacă l-ar fi iubit! Viaţa cu Jeffrey Harrington ar fi simplă, fără probleme... şi cu siguranţă, plictisitoare... De ce oare îi venise acest gând în minte? Pentru că îl cunoştea prea bine? El alegea pe îndelete un desert de pe masa rulantă avansată de şeful de sală, măsura fiecare gest, fiecare cuvânt. Era întotdeauna blând, fad... moral şi fizic.

De câteva ori, ea se întrebase ce fel de amant ar

putea fi Jeffrey Harrington. Afectuos. Anost. Oricum, nu avea nimic dintr-un Don Juan. Nu căutase niciodată s-o seducă şi lipsa sa de iniţiativă în acest domeniu o surprinsese deseori. în fond, acest tânăr respecta o multitudine de tradiţii demodate. Dar ea? Nu era lipsită de iniţiativă rămânând la tatăl său, la ţară?

- La ce te gândeşti? o întrebă, întorcându-se spre ea, după ce făcu alegerea.

- La tine... Mi-a trebuit un minut pentru a alege două dintre cele mai apetisante prăjituri de pe această tavă. Tie ţi-au trebuit cinci şi te-ai ales cu o salată de fructe!

- Tu nu trebuie să-ţi supraveghezi silueta! Eu, da, ripostă el cu invidie.

Masa fiind terminată, el se oferi s-o conducă înapoi acasă. Neavând nici o dorinţă de a-l invita să bea un pahar, Ellen căscă în mod ostentativ.

- A fost o zi grea, remarcă el compătimitor, aplecându-se s-o sărute.

Preocupată să se facă iertată pentru toate gândurile urâte, ea răspunse acestui sărut cu o înflăcărare nesteptată.

- Sunt nebun după tine, să stii, îi sopti el la ureche, îmbrăţisând-o mai strâns. Te rog, draga mea, dă-mi răspunsul tău foarte repede.

Cu această promisiune, îl părăsi. Totusi, când o oră mai târziu se afla în pat, nu Jeffrey fu cel care îi ocupa gândurile. Ellen nu se gândea decât la tatăl său si la noua lui soţie. Grăbise oare această

căsătorie de teama dezaprobării sale? îi destăinuise lui Abigail problemele sale financiare? Dacă nu-i spusese nimic, ea va suferi un soc îngrozitor sosind la castel! Evident, dacă avea bani, îsi va acorda plăcerea să-l restaureze... Frământată, panicată, Ellen se ridică si aprinse lampa de pe noptieră. Poate lumina o va ajuta să-şi alunge îndoielile...

Din fericire, în câteva zile, vineri, va cunoaste toate răspunsurile la întrebările sale.

Capitolul 2

Mulţimea se grăbea pe cheiul din Southampton. îmbrăcată călduros, apărată împotriva vântului rece al mării, cenuşie si furtunoasă, Ellen îşi croia drum printre trecători, în speranţa de a-i zări pe tatăl său şi pe Abigail pe punte.

în ciuda zgomotului şi a râsetelor, se simţea teribil de singură. Nu se putea învinui decât pe ea însăşi, deoarece refuzase ca Jeffrey s-o însoţească.

- Prefer să merg în întâmpinarea lor singură, îi spusese la telefon.

Dacă regreta acest refuz, era în schimb încântată că îşi cheltuiese banii pe acel costum nou, verde ca smaraldul şi pe acea bluză vaporoasă. Examinându-şi chipul în oglindă cu câteva ore mai înainte, îşi reproşase că-şi neglijase atât de mult timp garderoba. La urma urmei, putea să-şi permită, îi va mai rămâne şi cu ce să participe la întreţinere la Hadleigh.

Reveni brusc la realitate, simţindu-se împinsă în faţă: pasagerii de pe pachebot debarcau. Câteva clipe mai târziu, zări silueta înaltă şi faţa suptă a tatălui său aproape de balustradă. în faţa lui se afla o femeie corpolentă, cu chipul luminat de un zâmbet radios, îmbrăcată într-un mantou bine croit şi cu o pălărie elegantă maro. Simţi imediat un elan de simpatie pentru ea. Temerile îi dispărură: această doamnă corespundea exact imaginii pe care ţi-o puteai face despre Abigail...

Dar, pe chei, aceasta se îndepărtă în pas vioi. Doar atunci Ellen observă tânăra persoană agăţată de braţul tatălui său. Zâmbetul îi încremeni. Această persoană cu puţin mai în vârstă decât ea, putea să fie oare mama sa vitregă? Privirea adoratoare a domnului Collen asupra părului des şi blond îi ţinu loc de răspuns.

Ellen avu o tresărire de indignare. Se simţea fără nici o putere, ca şi când n-ar fi mâncat nimic de zile întregi. Tatăl său îşi pierduse oare minţile? Cum se putuse căsători cu o persoană destul de tânără pentru a fi propria lui fiică?

- Ellen! Ellen!

Cu un gest mecanic, răspunse chemării, agitând mâna ca un automat. Să zâmbească... Trebuia să zâmbească...

Perechea se văzu puţin timp înainte de a fi înghiţită de mulţimea care se îndrepta spre vamă. Apărură din nou, jumătate de oră mai târziu. în acest timp, Ellen se străduise să privească situaţia neaşteptată din unghiul cel mai favorabil. Sarcina nu era dintre cele mai uşoare. Ellen îşi adora tatăl, dar asta nu însemna că nu-l privea în mod realist. Dacă era încă relativ frumos, nu însemna că nu-şi arăta vârsta. Ducea o viaţă sedentară într-un castel izolat de ţară. Pentru el, o seară plăcută începea cu o cină la club, unde era unul dintre cei mai tineri membri, urmată de un bridge. Ce avea el de oferit unei femei tinere ca Abigail?

- Draga mea copilă! Cât sunt de fericit să te văd!

Vocea tatălui său era puternică. Ea se dădu un pas înapoi pentru a-l privi de sus până jos. Părul argintiu şi mustaţa îi dădeau un aer foarte distins. Faţa prelungă, puţin severă, era bronzată şi ochii albaştri cenuşii, deşi uşor marcaţi de riduri, străluceau de bucuria de a trăi.

Vioi, întinerit ca prin minune, îşi reţinea cu toată infatuarea tânăra soţie ghemuită lângă el ca un pisoi încântat de mângâieri.

- Sper că vom deveni prietene, Ellen! spuse ea cu o voce de sopranã.

Zâmbi întinzându-i amândouă mâinile cu unghiile lăcuite cu grijă. Numai ochii albaştri ca porţelanul dezminţeau această aparentă amabilitate; erau reci şi duri ca lama unui cuţit.

- Sunt sigur, draga mea, interveni domnul Cullen cu indulgenţă. Ellen este cea mai fermecătoare dintre fetele tinere. Cât despre tine, cum să nu te iubească? Ce noroc am avut să te descopăr! Incă nu-mi vine să cred!

Ellen înghiţi în sec şi se strădui să zâmbească.

- Nici nouă! Telegrama ta ne-a uluit!

- Eu voiam să aşteptăm, mărturisi Abigail cu o mutră de copil răsfăţat, dar tatăl tău a insistat foarte mult să nu pierdem timpul. Ca un mare prost, se temea să nu-mi schimb părerea în ultimul minut!... I-am spus lui Kirk, continuă întorcându-se spre soţul său, că vom pleca fără să-l salutăm, dar am promis să luăm legătura cu el imediat după ce vom fi

instalaţi.

Kirk... Ellen aruncă o privire uluită spre tatăl său. Inclinarea sa din cap îi confirmă bănuielile: era vorba despre fostul său asociat.

- Abigail a fost timp de mulţi ani asistenta personală a lui Kirk, îi explică el Ellenei, în timp ce se îndreptau spre ieşirea din clădire. Nu l-am mai văzut de când ne-a părăsit şi mărturisesc că am fost puţin neliniştit aflând că vom cina la bord, la aceeaşi masă. Cu toate acestea, a fost politicos, amabil şi ne-am înţeles de minune.

- Şi este adevărat că, datorită lui Kirk, ne-am putut căsători la consulatul britanic din Neapole, adăugă Abigail. Kirk a pus acolo o afacere pe roate şi toată lumea îl cunoştea.

Ellen îşi observa tatăl pe furiş. Oare îi destăinuse soţiei sale motivele pentru care fusese atât de neliniştit la ideea de a-l reîntâlni pe Kirk Prentiss? Sau Abigail auzise deja toată povestea din gura vechiului sau patron? în acest caz, ce credea ea? Deoarece cele două versiuni erau, fără îndoială, complet diferite. Dacă domnul Cullen n-avusese niciodată curajul să-i mărturisească adevărul fiicei sale, de unde l-ar fi găsit să povestească totul unei străine? Cu siguranţă, nu era mândru de el şi Ellenei îi fu şi mai greu să creadă că putea acţiona astfel. Bineînţeles, simţul său de familie atingea obsesia şi dorinţa de a-şi protea fiul cu orice preţ era un motiv de cinste...

Oare Kirk Prentiss să fi înţeles, acceptat şi chiar iertat greşeala tatălui său? Aparent, da. Ellen rămânea circumspectă: nu-l va judeca înainte de a-l întâlni.

- Ce frig este! exclamă Abigail înfiorându-se în mod exagerat şi ridicând imensul guler al hainei de blană.

- Rămâneţi la adăpost, mă duc să iau maşina. Vin repede!

Ellen plecă alergând spre parcaj. îşi lăsase Volvoul în aria
de staţionare rezervată presonalităţilor, pentru a fi mai
aproape de uşă. La sosirea sa, locul era gol şi nu dăduse importanţa panoului de avertizare. Acum, situaţia era cu totul alta, micul său automobil era flancat de un Jaguar şi de un Mercedes. In spate, un superb Rolls Royce gri, strălucitor şi impunător. Nu mai putea ieşi...

In mod vizibil, proprietarul îl pusese intenţionat acolo pentru a o deranja. Ellen scuruă împrejurimile, dar nu văzu pe nimeni. Exasperată, se aplecă pentru a privi în interior. Dacă portiera era deschisă, ar putea debloca frâna şi împinge vehiculul. Din nefericire, norocul nu era de partea ei. Toate încuietorile erau blocate şi puterea cu care încercase mânerul declanşase soneria de alarmă.

Speriată, se dădu înapoi şi se pregăti să înfrunte poliţiştii care nu vor întârzia să se grăbească spre ea.

In ciuda sunetului strident, asurzitor, nu veni nimeni. Furioasă, examină Rollsul... Ce să facă? In acea clipă, descoperind unul din geamuri uşor întredeschis îi veni o idee... trebuia să-şi strecoare braţul pe acolo şi să încerce să ajungă la clanţă... Se uită în dreapta şi în stânga, nu era nimeni... Inaintă şi îşi trecu mâna dreaptă în interior. In ciuda tuturor eforturilor, nu-şi atinse scopul. Resemnată, se hotărî să abandoneze: se va duce să-i întâlnească pe Abigail şi pe tatăl său şi le va explica întâmplarea neplăcută. Dar era mai uşor de spus decât de făcut... Braţul îi era imobilizat!

Stăpânindu-şi o dorinţă aproape irezistibilă de a înfuda frumoasa caroserie cu lovituri furioase de picior, se mulţumi să se gândească la uşurarea pe care o va simţi insultându-l pe proprietar.

- Pot să vă ajut? întrebă o voce profundă, cu o notă de umor. Dacă nu mă înşel, Rollsului meu nu-i place să fie tratat astfel.

Alarma îi înăbuşise paşii. Ellen tresări şi se întoarse pentru a descoperi un bărbat elegant, urmat de şoferul său.

Necunoscutul avea o tentă arămie, părul blond decolorat de soare, sprâncene groase, ochii aproape negri mărginiţi de gene lungi. Era uriaş, impozant, clădit ca un atlet. Văzându-l, Ellen se gândi la un urs.. Asemănarea era cu atât mai impresionantă cu cât remarcă mantoul brun, garnisit cu un guler de blană.

Pe un ton tăios, ea îi explică problema. Calm şi degajat, el scoase o cheie, deschise portiera şi cu un

gest energic, lăsă geamul.

-Asta vă va învăţa minte să parcaţi acolo unde este interzis, declară el cu un zâmbet. M-am amuzat foarte bine observându-vă de departe.

- Aţi fost tot timpul aici? izbucni ea, scoasă din sărite.

- Ei, da! Ţineam să vă dau o mică lecţie. Acest parcaj este rezervat în folosul unor persoane privilegiate şi mi-aţi luat locul.

- Nimeni n-ar trebui să aibă dreptul de a fi o persoană privilegiată! îi replică ea.

- Din nefericire, n-am timp să discut asta cu dumneavoastră. Mă grăbesc.

- Nu destul pentru a vă lipsi de plăcerea de a mă privi zbătându-mă mai mult de cinci minute!

- Pedeapsă meritată, v-o repet. Aş fi putut chema imediat poliţia şi să cer să vă ridice maşina. Dar sunt un gentleman...

- Acum pricep!

Aruncându-şi cu o mişcare trufaşă din cap părul spre spate, Ellen trecu prin faţa lui şi urcă în Volvo.

Işi rumega încă mânia când hamalul aranja cele patru valize ale lui Abigail în portbagaj şi, până când porni pe drumul spre Hadleigh, nu-şi putu alunga din minte incidentul neplăcut.

- Tatăl tău pretinde că te vei logodi curând, declară Abigail.

- Eu sunt mai puţin sigură decât el, răspunse Ellen pe un ton intenţionat indiferent. Nu ţin să mă grăbesc

în această hotărâre.

- Atunci, eşti exact opusul tatălui tău! exclamă tânăra femeie cuibărindu-se lângă el. La fel şi primul meu soţ. Maurice şi cu mine ne-am căsătorit abia la câteva luni după ce ne-am întâlnit.

- Şi dacă îţi schimbai părerea? interveni Edward Cullen. Pe uscat, există foarte mulţi bărbaţi seducători şi tineri.

- Edward, dragul meu, vârsta nu are nici un fel de importanţă, de câte ori va mai trebui să-ţi repet? Dacă aş fi vrut să iau de soţ un bărbat tânăr, aş fi făcut-o. Ştii că n-au lipsit ocaziile.

- Abigail este văduvă de cinci ani, îi explică domnul Cullen fiicei sale, Maurice Winters era unul dintre cei mai serioşi clienţi ai noştri. Din păcate, afacerea sa a dat faliment şi s-a sinucis.

- Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la asta, oftă Abigail cu o voce tremurătoare. A fost îngrozitor. Sărmanul Maurice nu putea suporta ideea de-a trebui s-o ia de la început la vârsta lui.

în oglinda retrovizoare, Ellen îşi văzu mama vitregă scoţând din poşetă o batistă din dantelă şi ştergându-şi delicat colţul ochilor.

- ...Maurice a dorit întotdeauna să mă recăsătoresc dacă i se întâmpla vreo nenorocire, adăugă, dar n-am găsit bărbatul care să mă sprijine. înţelegi, cineva solid, în care să pot avea deplină încredere. Slavă Domnului c-a apărut tatăl tău. începusem să-mi pierd speranţa!

- Ofertele de căsătorie au fost cu siguranţă

numeroase, mormăi el.

- Nici una dintre ele nu era de acceptat, dragul meu. Nu toţi bărbaţii au sentimentul tău de lealitate...

Dacă domnul Cullen n-ar fi părut atât de fericit, Ellen ar fi urlat: „încetează gluma asta caraghioasă!“ Cuvintele acestei femei i se păreau scoase dintr-un roman prost! Totuşi, tatăl său se umfla în pene de parcă tocmai auzise o declaraţie de dragoste scrisă de Shakespeare... Depăşise din plin vârsta rolului lui Romeo, dar Abigail era replica exactă a Julietei visurilor sale! Aceasta se străduia fără succes să-şi înăbuşe un căscat.

- îmi dai voie să aţipesc o clipă, Ellen? Am fost îngrozitor de bolnavă, la bord şi medicul a trebuit să-mi dea nişte caşete pentru a-mi ameliora răul. Ele mă fac să dorm...

- Ultima zi în Golful Biscaya a fost insuportabilă, îi explică Edward Cullen fiicei sale, când Abigail închise ochii. N-a putut să urce nici măcar să cineze cu noi.

- Şi tu? N-ai suferit de rău de mare?

- Deloc.

- De ce Abigail şi domnul Prentiss s-au întors la bordul acestui pachebot? în general, oamenii ca ei iau avionul, este mai rapid.

- Călătoria de afaceri în Orient îi epuizase şi Kirk s-a gândit că o croazieră le-ar face foarte bine la amândoi.

- Ce bărbat prevenitor!

- Nu numai că este prevenitor, în plus este

generos... Abigail era singură şi ruinată când s-a sinucis Maurice.

- Era de asemenea şi un client al domnului Prentiss?

- Mai mult decât atât... Datorită lui Maurice, Kirk şi-a putut pune pe roate întreprinderea. La moartea lui, Kirk a insistat s-o ajute pe Abigail, deşi nu-i mai datora nimic sărmanului Maurice, a plătit ani de zile toate datoriile lui. Dar Abigail afirmă că este foarte credincios vechilor săi prieteni.

...Şi vechilor duşmani? Ellen se înfioră în sinea sa şi se întrebă de ce acest bărbat reacţionase părăsind-o pe Abigail în mâinile domnului Cullen, pe care avea toate motivele să-l urască? De ce încurajase această căsătorie? Işi încreţi fruntea, preocupată... Cu siguranţă, Abigail nu fusese niciodată asistenta lui, nu era genul care să aprecieze virtuţile muncii...

- De luat în seamă, reluă tatăl său, este uşor să te arăţi generos faţă de o femeie tânără ca Abigail. Este cu adevărat adorabilă.

- Cu siguranţă, ne vom înţelege foarte bine, întări ea pentru a-l linişti.

- Nu ştiu cum se va adapta la modul nostru de viaţă. Preferă oraşul mare, activitatea. In sfârşit, sunt sigur că va face un efort din consideraţie faţă de mine. M-am gândit că am putea da o mare serată pentru a o prezenta prietenilor noştri.

Această sugestie îi plăcu Ellenei: de la accident, tatăl său nu-şi exprimase niciodată această dorinţă.

- Excelentă idee, tată, afirmă ea, adresându-i un zâmbet călduros... Nu te nelinişti, voi face în aşa fel ca Abigail să se simtă bine.

La aceste cuvinte, el se relaxă în mod vizibil şi Ellen înţelese cât se frământase probabil gândindu-se la primirea pe care i-o rezervase ea. Tot restul drumului, el se informă despre Hadleigh. Nu puse nici o întrebare asupra situaţiei afacerii sale: fără îndoială, bănuia că starea finanţelor sale era deporabilă şi voia să-şi cruţe tânăra soţie de veşti proaste. A doua zi, va fi obligat să înfrunte problema: raportul dictat de Rudd sosise astăzi...

Se înnoptase când ajunseră la castel. Abigail avu aşadar o imagine mai degrabă plăcută a Hadleighului. întunericul ascundea vopseaua coşcovită şi grădinile prost întreţinute...

- Este imens! exclamă noua venită, intrând în vestibul.

Domnul şi doamna Reeves le veniră în întâmpinare.
Amândoi părură uluiţi de frumuseţea şi tinereţea doamnei Cullen.

Totul la Abigail amintea de delicateţea unei orhidee: buzele cărnoase, nasul mic şi cârn, ochii mari albaştri, strălucitori, părul blond şi mătăsos, mersul de manechin, delicateţea siluetei evocau imaginea unei flori graţioase ce se legăna în ritmul unei brize uşoare. Pe lângă ea, Ellen care era totuşi foarte zveltă, se simţea greoaie şi stângace.

- Aş bea cu plăcere un pahar, murmură Abigail. Ellen, fii un înger şi ajut-o pe doamna Reeves să-mi desfacă valizele, vrei? aşază rochiile pe pat, le voi aranja mai târziu.

Ellen îşi stăpâni dorinţa de a-i reproşa acestei femei alura arogantă şi tonul dispreţuitor.

- Desigur, răspunse ea fără să clipească, luând valiza cea mai puţin grea.

Domnul Cullen dormea încă în camera pe care o împărţise odinioară cu prima sa soţie şi Ellen se străduise cât mai bine să facă această încăpere spaţioasă, primitoare. In şemineu trosnea un foc, iar flori de câmp culese chiar în acea dimineaţă, înmiresmau atmosfera.

- Este de preferat să tac, mormăi doamna Reeves în spatele său. Dar oare a înnebunit sir Edward?

- Nu. S-a îndrăgostit. Bărbaţii de vârsta lui sunt deseori atraşi de femei foarte tinere. Lady Cullen este încântătoare, trebuie să recunosc.

- Intr-adevăr, superbă. Ar fi putut găsi o partidă mai bună... Numai dacă nu este convinsă că s-a căsătorit cu un bărbat bogat...

Ellen tăcu şi, conştientă că vorbise prea mult, doamna Reeves se refugie într-o muţenie încăpăţânată deschizând valizele. Nici una, nici cealaltă nu fură surprinse să descopere un sortiment inimaginabil de toalete având etichete venind de la Paris.

- Garderoba dumitale este foarte săracă în

comparaţie cu aceasta, constată doamna Reeves... dacă vrei un sfat, apleacă-te asupra acestei probleme pentru a fi la înălţimea mamei vitrege.

- Nu voi căuta să mă măsor cu ea. Eu sunt mulţumită astfel.

- Oricum, ai avut dreptate să-ţi iei acest taior. Acest verde ţi se potriveşte de minune, ar trebui să porţi mai ales culori vii... Cina va fi servită când veţi dori. Şampania este la rece... dacă mai doriţi să sărbătoriţi evenimentul!

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească în faţa dezaprobării menajerei. Doamna Reeves era întotdeauna sinceră şi era uşor să-i ghiceşti gândurile.

Când pătrunse în salon, tatăl său pregătise o carafă cu Martini şi începea cel de-al doilea pahar.

- îi voi cere lui Reeves să facă mai cald. Lui Abigail îi este frig.

Ellen nu fu mirată: ţinuta lui Abigail, din satin roz pal, nu era potrivită în această sală mare, plină de curenţi de aer. Dacă menţionau temperatura maximă din toată casa la sfârşitul lunii factura va fi astronomică...

- Nu te mişca, voi aprinde eu focul, replică Ellen executându-se.

Asemenea unei pisici leneşe, Abigail se întinse în faţa flăcărilor jucăuşe. Se simţea mai bine şi-şi savura confortul... încă puţin şi ar fi început să toarcă!

- Mâine îmi vei arăta tot castelul, nu-i aşa Ellen?

Tatăl tău mi l-a descris în amănunţime, dar nu-mi imaginam că este atât de mare, se miră ea ridicându-se să i se alăture soţului său. Ce noroc să-l întâlnesc!

- Cu siguranţă, Ellen nu va fi de acord cu tine, obiectă el. Copiii cunosc toate defectele părinţilor lor.

- Tu n-ai aşa ceva, dragul meu, tu eşti însăşi perfecţiunea!

Cu gâtul uscat şi ochii aţintiţi cu hotărâre asupra paharului,
Ellen aştepta urmarea:

- ...Edward, îngeraşule, pari epuizat. îţi sugerez să te culci imediat după masă. A fost o zi lungă şi n-ai putut profita de mica ta siestă de după-amiază.

El îi strânse afectuos braţul şi se întoarse radios spre fiica sa:

- Este extraordinară! exclamă el cu mândrie.

- Oricum, nu-l mai recunosc pe bărbatul căruia i-am spus la revedere acum opt săptămâni, murmură Ellen. Căsătoria îţi priieşte.

- Ar trebui să încerci şi tu! sugeră Abigail cu o voce prefăcut timidă.

Ellen simţi un fior pe şira spinării. Era oare un apropo subtil? Aşadar, nu mai era binevenită la tatăl său?

- Vei fi printre primii care vor afla vestea cea mare, spuse ea puţin tăios.

- Oh! Ellen, draga mea, casa aceasta va fi a ta cât de mult timp vei vrea! Bineînţeles că o dată instalată, voi dori fără îndoială să fac anumite schimbări.

- îi dau mână liberă lui Abigail să redecoreze

castelul, interveni Edward Cullen.

- Cunosc un arhitect formidabil la Londra, adăugă soţia sa, aruncând o privire critică în jur. Va transforma încăperea aceasta într-o adevărată bijuterie. Toată casa este într-o stare atât de jalnică?

-Aşa se pare, oftă domnul Cullen bătând-o uşor pe mână. De ani de zile n -am mai acordat nici o importanţă decorului. O vei aranja cum doreşti, îngerul meu.

Tot întrebându-se unde va găsi banii pentru trăsnăile soţiei sale, Ellen îndreptă conversaţia spre un subiect mai puţin delicat.

- Dacă am trece la masă? Friptura trebuie să fie gata.

în timpul cinei, Abigail o întrebă pe Ellen despre activităţile sale mondene şi comerciale, dar la cafea începu să caşte. Imediat ce ceştile fură strânse, anunţă că urcă să se culce.

- Nu întârzia, Edward, se fandosi ea, trimiţându-i un sărut din uşă. Ştii că nu reuşesc să adorm când nu eşti lângă mine.

Ellen se gândi că, sărmana, fusese foarte nefericită, probabil, înainte de apariţia domnului Cullen! Totuşi, îşi reproşă imediat răutatea, văzând licărirea de fericire din ochii tatălui său.

- Ei bine? Ce crezi despre Abigail? o întrebă el când fură singuri.

- Pare drăguţă, răspunse ea, cu pleoapele lăsate.

- Ai fost, cu siguranţă, mirată să vezi o femeie atât de tânără.

- De data aceasta, Ellen nu îndrăzni să mintă.
- Da.
- Presupun că mă consideri nebun.

Pentru prima dată în acea zi, păru îmbătrânit subit.

Ellen se ridică şi veni să îngenunchee în faţa lui, strângându-i mâinile în ale sale.

- Vreau să te văd fericit, tată. Dacă Abigail te poate ajuta să profiţi de viaţă...
- Prezenţa sa îmi este scumpă, o întrerupse el cu o voce fermă. Nu ştiu ce-a găsit la mine, dar cel puţin vom trăi cu bucurie şi bună dispoziţie.
- Cu atât mai bine, tată, cu atât mai bine...
- Mama ta ţinea să-mi refac viaţa dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, murmură el, ca şi când ghicise gândurile tainice ale fiicei sale. Asta nu mi-a venit niciodată în minte până în ziua în care am întâlnit-o pe Abigail... Tu te-ai sacrificat deja prea mult pentru mine, Ellen. Acum, trebuie să te gândeşti la tine, la vitorul tău. Ştiu că Jeffrey...
- Pentru moment, n-am intenţia să accept oferta lui Jeffrey. I-am spus-o deja.

Tatăl său oftă, apoi se ridică şi căscă.

- Vom vorbi despre asta când voi fi mai puţin obosit. Mi-ar plăcea să te văd stabilită, draga mea.
- Imi pari grăbit să scapi de mine!
- Nu spune prostii. Aici eşti la tine acasă, şi această locuinţă va fi a ta cât de mult timp vei vrea, încheie el, repetând fraza soţiei.

Rămasă singură, Ellen se gândi. Era oare adevărat? Va putea să rămână aici? Abigail o asigurase, dar poate nu fusese sinceră. Tânăra îşi aminti cuvintele lui Jeffrey, din ajun: nu putea exista decât o singură stăpână a casei şi, fără îndoială, Abigail nu va pierde timpul pentru juca pe deplin acest rol. Oare câte luni va dura? Deoarece, după părerea Ellenei, această căsătorie era sortită eşecului. Diferenţa de vârstă era prea mare, şi aveau atât de puţine puncte comune. Domnul Cullen o iubea profund pe Abigail, dar va putea oare să-i îndeplinească la nesfârşit dorinţele? Şi dacă ea dorea copii? La şaizeci şi cinci de ani, mai era în măsură să-şi asume o familie? Probabil nici nu se va pune problema.... Abigail îl va părăsi pe lordul Cullen imediat ce-şi va da seama de greşeala ei: nu se căsătorise cu un bărbat bogat, capabil să-i lase o moştenire substanţială.

In momentul acela, tatăl său va avea din nou nevoie de ea. Va şti să-l ajute să depăşească necazul şi durerea?

Capitolul 3

în sufragerie, Ellen termina de aranjat buchetul destinat pentru a împodobi masa, la bufetul de seară. Propusese să ia asupra sa acest lucru, după ce observă lista de preţuri a unui florar vestit în Londra.

- Pot face acelaşi lucru pentru aproape nimic, îi spusese tatălui său. Nu avem multe flori în grădină, dar voi găsi la piaţă.

Ca întotdeauna, el ţinu mai întâi să-şi consulte soţia. O dată, acceptă şi ea această hotăre economică.

Erau căsătoriţi de trei luni deja şi, după domnul Cullen, trăiau încă o adevărată lună de miere. Era nebun după Abigail şi ceda la toate capriciile ei. Ellen se albi la faţă când îi arătase devizele prezentate de muncitori, dar nu îndrăznise să-şi dea părerea.

Acum, privind în jurul ei, admitea că decoratorul avea gust. Pereţii erau tapisaţi cu mătase, zugrăvelile foarte albe, profilele ornamentale ale tavanului puse în valoare de frunze de aur. Draperiile grele de la uşile-fereastră, curăţate, îşi regăsiseră eleganţa de la început. Chiar şi doamna Reeves participase la asta, înlăturând petele de pe mătasea de Tabriz din încăpere şi de pe superbul covor chinezesc din salon. Nu lucrase astfel pentru Abigail, ci pentru Ellen, al cărui chip încordat şi slăbit o nelinişştea cu fiecare zi mai mult.

în mai multe rânduri Ellen fusese gata să-şi întrebe tatăl de unde proveneau banii pentru a plăti

aceste facturi nenumărate. Abigail nu numai că renovase casa, dar îşi oferise şi mici cadouri. Una dintre rochiile sale costase cât câştiga Ellen într-o lună!

- Domnişoară Ellen! o strigă doamna Reeves, dispărută în spatele unui uriaş coş cu flori. Lady Collen tocmai a primit asta şi mi-a ordonat să-l pun pe masă. A spus să nu te mai ocupi de buchetul dumitale.

Ellen contemplă coşul cu ochii măriţi de uimire, în faţa acestei mulţimi de trandafiri, orhidee şi crini.

- Nu ştiu ce invitat i l-a trimis, dar are mai mulţi bani decât gust, mormăi ea, căutând cartea de vizită... Kirk... Nu mă miră! Voi pune buchetul meu pe această mobilă. Unde este lady Cullen?

- Se odihneşte în cameră, ca şi tatăl dumitale. Pare epuizat, sper că nu se surmenează.

Doamna Reeves vorbea cu o urmă de îngrijorare şi contrar obiceiului său, se silea să-şi stăpânească emoţia. De mai multe săptămâni, Ellen şi ea învăţaseră să se controleze cu orice preţ, de teamă să nu provoace mânia lui Abigail. La cea mai mică greşeală menajera şi soţul ei îşi riscau locul. Deoarece doamna Cullen nu le ascundea intenţiile sale. Le purta pică pentru că-i reproşau lenea şi egoismul. Era mai ales furioasă să-i audă în mod constant adresându-se Ellenei ca şi când era încă stăpâna casei. Tânăra înţelegea asta, dar nu simţea nici o milă pentru Abigail, a cărei aroganţă şi lipsă de

tact erau insuportabile.

- Şi dumneata eşti obosită, reluă doamna Reeves examinând-o. De ce nu te întinzi câteva ore?

- N-am timp. Ieri am uitat să-mi iau uscătorul de păr din sat, unde l-am dat la reparat.

- Ar fi trebuit să te duci la coaforul lui Lady Cullen, la Londra. Nu ştiu cum te vor găsi prietenii săi...

- Mă simt foarte bine aşa, minţi Ellen. Criticile relaţiilor mamei mele vitrege îmi sunt indiferente.

- Este o ocazie să întâlneşti oameni de vârsta dumitale. Ar fi păcat să nu-i întâmpini arătând bine.

- Oameni... adică bărbaţi tineri, nu-i aşa? făcu Ellen zâmbind.

- Şi ce-i cu asta? Il descurajezi fără încetare pe bietul domn Jeffrey, de ce să nu prinzi şansa de-a întâlni pe altcineva?

Ellen nu răspunse; însă pe drumul spre sat admise că menajera avea dreptate.

Işi iubea munca, dar nu găsea în ea fericirea completă. O meserie nu înlocuia un cămin unit, copii.

Totuşi nu voia să ia de soţ pe oricine şi avea încă îndoieli faţă de Jeffrey. După instalarea la Londra, poate va lua mai uşor o hotărâre. El nu păru ofensat de intenţia sa de a se muta. El însuşi mergea în capitală mai multe zile pe săptămână şi vor putea să se vadă în continuare.

- Ştiu că eşti nefericită de la întoarcerea tatălui tău, recunoscuse, compătimitor. Abigail nu este

genul de femeie care să accepte să împartă afecţiunea unui bărbat cu o alta, chiar dacă este propria ei fiică vitregă.

Nu se înşela: Abigail îşi ascundea cu greu gelozia şi Ellen se relaxa numai când mama sa vitregă se afla la Londra. La început, domnul Cullen o însoţise, dar după câteva expediţii epuizante, renunţase.

- Mă distruge să merg la Londra, îi mărturisise într-o seară soţiei sale, la gura sobei. De altfel, cu siguranţă prietenele tale preferă să fie doar cu tine.

Abigail protestase vag şi Ellen nu intervenise. Cel mai important era să-şi vadă tatăl fericit. In rest, Abigal era liberă să se poarte cum îi plăcea.

Sunetul unui claxon în spatele ei, o făcu brusc se revină la realitate. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări un Aston Martin alb, aproape lipit de bara sa de protecţie. Şoferul gesticula nestăpânit. Inţelegând că încetinise prea mult viteza, acceleră. Totuşi, el nu păru deloc mulţumit de această iniţitivă şi continua să claxoneze. Atâta insistenţă, o exasperă; cu atât mai rău pentru el, nu va trece! Geamul fiind lăsat, îl auzi urlând. Cuvintele erau de neînţeles, dar mânia tinerei spori. Voia neapărat s-o depăşească? Să încerce!

Exact în clipa în care Aston Martinul ajunse în dreptul său, ea schimbă direcţia de mers spre mijlocul drumului. Doar câţiva centimetri separau cele două maşini. Dar Ellen ştia că şoseaua se va îngusta. Adversarul său observă asta brusc... Prea târziu... Pentru a o evita, făcu o deviere rapidă spre dreapta... Vehiculul se opri cu o roată în şanţ.

Ellen opri câţiva metri mai departe, neliniştită. Bărbatul era oare rănit? Nu... Era deja în faţa ei.

- De-a ce te joci mai exact, proastă mică?

Ridicând încet privirea, îl recunoscu pe proprietarul Rollsului din Southampton. Schiţă un zâmbet fără succes.

- Parcajul din port, nu-i aşa? întrebă el, amintindu-şi imediat. Aţi făcut-o intenţionat?

în ciuda furiei, rămânea teribil de seducător si încă o dată, tânăra văzu în el imaginea unui urs. O fracţiune de secundă, Ellen regretă că a doua lor întâlnire era la fel de neplăcută ca prima.

- Evident că nu, replică ea tăios. Nu ştiam că sunteţi dumneavoastră!

- Atunci ce scuză veţi găsi pentru a-mi explica modul imprudent de a conduce?

- Nu dumneavoastră trebuie să-mi faceţi reproşuri! Aţi încercat să mă depăşiţi pe un drum mult prea îngust. Aţi meritat o pedeapsă.

- Tocmai, nu încercam să vă depăşesc. Dacă v-aţi fi dat osteneala să mă ascultaţi, loc să căutaţi cu orice preţ să-mi dovediţi că sunteţi o campioană, m-aţi fi auzit; vă rugam să vă opriţi. Caut drumul spre Durnsford de mai bine de-o jumătate de oră şi eraţi prima persoană pe care o puteam ruga să mă îndrume!

încurcată, Ellen roşi.

- îmi pare rău, mă gândeam...

- Vă gândeaţi? Judecând după modul de a ţine

volanul, mă surprinde.

- Ascultaţi, domnule, sunt gata să-mi recunosc greşeala, dar vă interzic să mă insultaţi. N-aveaţi dreptul să mă faceţi în întregime răspunzătoare de acest accident

- Cred că vom fi interesaţi să chemăm poliţia.

- Cu plăcere. Voi aştepta aici. Va trebui să mergeţi trei kilometri până la cabina telefonică cea mai apropiată, dacă funcţionează. Altfel, va trebui să mai pacurgeţi doi kilometri în plus, până la Durnsford. Jandarmul nostru va fi încântat să fie deranjat în timpul siestei.

El îi aruncă o privire furioasă apoi, subit, începu să zâmbească. Chipul i se lumină. Hotărât lucru, acest bărbat era foarte frumos...

- Toate astea sunt ridicole, cedă el. Sunt gata să vă iert dacă mă lăsaţi la garajul cel mai apropiat.

- Aş face-o cu plăcere. Din nefericire, nu există decât unul pe o rază de câţiva kilometri şi este închis în timpul după- amiezii.

- In acest caz, sper că-mi veţi propun o altă soluţie. M-aţi vârât în încurcătură, ajutaţi-mă să ies din ea!

- Nu trebuie să-mi reproşaţi cpmportarea dumneavoastră nepotrivită, replică ea.

Din nou în culmea furiei, el părea gata s-o pălmuiască.

- Dumneavoastră sunteţi cea care m-a trimis în şanţ, amintiţi-vă asta!

Ellen trecu prin faţa lui şi se îndreptă spre Aston Martin.

- Nu-l pot deplasa sigur, declară el cu buzele strânse.

Intr-adevăr! Roţile erau prinse într-un noroi lipicios,
consecinţa unei lapoviţe de dimineaţă.

- Ei bine? o întrebă el văzând-o că se ridică... ce părere aveţi, doamnă expert?

- Dacă veţi ridica de bara de protecţie, eu voi schimba vitezele.

- Să facem măcar o încercare, oftă el, sceptic... Aţi mai condus un Aston Martin?

Ellen îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

- Nu. Totul este să aveţi încredere în mine. Oricum, eu nu pot ridica acest vehicul în timp ce dumneavoastră staţi la comenzi! Chiar dacă sunt vinovată.

- Aşadar, admiteţi asta! Sunt încântat să ştiu că suntem în sfârşit de acord!

- Bădăranul! mormăi ea printre dinţi, instalându-se pe locul şoferului.

- Daţi scaunul mai în faţă, altfel nu veţi putea ajunge la acceleraţie, o sfătui el.

- Să ştiţi că nu sunt complet imbecilă!!

- Afirmaţia aceasta este discutabilă.

- Cu cât mai repede îmi veţi spune ce trebuie să fac, cu atât mai repede vom pleca fiecare în direcţia sa!

- Când voi striga „gata“, apăsaţi pe pedală! Dar vă rog, luaţi-o încet. Maşina asta este un bolid... Sper să meargă.

„Şi eu“, se gândi ea, concentrându-se.

Câteva secunde mai târziu, auzi strigătul lui şi acţionă în consecinţă. Din nefericire, din lipsă de obişnuinţă, manevră cu dificultate schimbătorul de viteze şi trebui să încerce de trei ori înainte de a găsi punctul de mers cu spatele. Slăbi frâna de mână şi apăsă cu toată puterea pe pedală. Aston Martinul tresări energic şi roţile derapară în noroi acoperind parbrizul cu pete cafenii închis. Maşina refuza să plece.

- Opriţi, pentru Dumnezeu!

Tremurând, aşteptă reapariţia necunoscutului blond. El reveni, de nerecunoscut, murdar de pământ.

- Aţi putea s-o luaţi de la început... puţin mai blând, vă rog? o ironiză el. Băile de nămol sunt excelente pentru sănătate, dar prefer să le fac fără haine.

- Oh! îmi pare cu adevărat rău! exclamă ea pocăită. Motorul este foarte puternic şi n-am experienţă cu maşini de acest gen.

El făcu stânga-mprejur, tăcut. Pantofii eleganţi lăsau urme ude pe asfalt.

De data aceasta, Ellen fu mai prudentă. La început, roţile păreau să se învârtă în gol, apoi le simţi aderând la sol. Pe neaşteptate, Aston Martinul

făcu o săritură în spate cu o asemenea viteză, încât Ellen, înspăimântată, frână brusc. îngrozită, observă că se oprise la vreo douăzeci de metri de necunoscut. Acesta înainta furios spre ea, cu un pas amenințător, în timp ce-şi ştergea faţa şi mâinile cu batista.

- îmi pare rău, repetă ea, sperând astfel să-l calmeze.

- Nu mă aşteptam la mai mult din partea dumneavoastră. Acum, dacă binevoiţi să-mi cedaţi locul, voi pleca.

- De ce nu mă urmaţi până la mine acasă? Veţi putea face o baie şi să vă schimbaţi.

- Nu, mulţumesc. Petrec noaptea la Durnsford. Voi găsi o baie la hotel.

- Dar hainele dumneavoastră...

- Am altele în valiză.

- Daţi-mi voie cel puţin să vă arăt o scurtătură, insistă ea, preocupată să-l părăsească într-o notă prietenească. Şi eu merg în sat.

Aparent calmat, el o însoţi până la maşină.

- Cred că nu veţi ajunge departe. Aveţi un cauciuc spart.

- Ei, drăcie! mormăi ea, exasperată. Magazinele închid la ora şaisprezece şi este aproape ora cincisprezece!

- Dacă doream să mă răzbun, aş fi plecat şi v-aş fi lăsat să vă descurcaţi singură. Din fericire pentru dumneavoastră, nu sunt ranchiunos. Aveţi o roată de rezervă? O voi schimba eu.

Iritată de aroganţa lui, ea se încăpăţână.

- Nu numai că am o roată de rezevră, ci în plus, o voi pune la locul ei fără ajutorul dumneavoastră! A trebuit să învăţ s-o fac pentru a obţine carnetul de conducere.

- Ah! adevărat?

Ridică sprâncenele cu un aer ironic.

- Este curios, aveam impresia că n-aţi trecut niciodată acest examen, continuă el.

- Oh! Dumneavoastră! N-am... Niciodată n-am întâlnit un bărbat atât de exasperant! izbucni ea cu obrajii roşii de mânie.

- Este ciudat, eu gândeam exact acelaşi lucru despre dumneavoastră. Cel puţin asupra unui punct, suntem de acord!

Intorcându-se, Ellen deschise portbagajul de la Volvo, unde se afla roata de rezervă. El rămase în spatele ei câteva secunde, dar ea îl ignoră intenţionat. In sfârşit, învins, se îndepărtă.

- Deoarece persistaţi să vă comportaţi ca o copilă capricioasă, nu pot face nimic, îi aruncă prin geamul deschis al Aston Martinului. Totuşi, când veţi fi mai calmă şi vă veţi termina cumpărăturile la Durnsford, treceţi să mă vedeţi: vă voi oferi un pahar.

Ellen îşi lăsă sculele pe şosea cu zgomot sec şi păru că n-a auzit nimic. Nu ridică nici măcar capul pentru a-l privi dispărând la orizont.

N-avea nici o intenţie să accepte invitaţia lui şi, drept sfidare, parcă alături de Aston Martin, în faţa

hotelului. încântată de iniţiativa sa, se duse să-şi ia uscătorul de păr. Revenind, observă o foaie de hârtie fixată sub ştergătorul de parbriz. O despături şi citi:

„Dacă am reîncepe totul de la zero? Vă propun să cinaţi cu mine mâine seară. Vă voi aştepta până la ora nouă.“

în tot timpul drumului de întoarcere până la Hadleigh, Ellen se întrebă dacă trebuia sau nu să se întâlnească iar cu acest frumos necunoscut. I se părea copilăresc să refuze. De altfel, s-ar putea să fie foarte amuzant. Oricum, asta va risipi puţin monotonia duminicii. Evident, Jeffrey va fi dezamăgit dacă anula seara lor, prevăzută la Country Club... Va pleda pentru oboseală, sau migrenă recalcitrantă. Zâmbi în sinea ei: invoca deja argumentele unei soţii puţin entuziaste...

Oare în onoarea cui se afla proprietarul Rollsului în regiune? Trebuia să meargă la nişte prieteni, sau se hotărâse să petreacă un weekend liniştit la ţară? Era puţin probabil... Fără îndoială, un bărbat ca el nu aprecia singurătatea.

Doamna Reeves o întâmpină în hol, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare.

- Ai lipsit mult timp. Eram neliniştită. Ai avut un accident?

- într-adevăr, dar nu este deloc gav.

- îmi vine greu să te cred: s-ar zice că te-a târât de păr caledetrei kilometri prin afara oraşului.

Această remarcă a menajerei îi aminti modul în

care o măsurase necunoscutul din cap până în picioare, întrebând-o dacă mai condusese un Aston Martin. Refugiată în camera sa, se examină în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi înţelese: era într-o stare jalnică! Curelele sandalelor erau rupte, tivul fustei atârna lamentabil. Nu o dată voise să arunce aceste haine vechi, dar îi plăceau foarte mult şi găsea această ţinută ideală pentru a culege flori de câmp... Obrajii îi erau roz de emoţie, ochii îi străluceau. Puloverul era rupt la umăr... In pofida a toate, acel bărbat seducător o invitase la cină. Aşadar, n-o considerase prea neplăcută de privit...

Două ore mai târziu, oglinda reflecta imaginea mai măgulitoare a tinerei de la castel... Purta pentru prima dată o rochie nouă, cu decolteu îndrăzneţ. Ţesătura suplă îi punea formele în valoare şi bretelele fine îi descopereau umerii ca laptele. Ochii de samarald scânteiau, părul proaspăt spălat îi cădea liber în jurul feţei, reţinut de fiecare parte de doi piepteni încrunstaţi cu briliante. Purta colierul şi cerceii moşteniţi de la mama sa... un strop din parfumul preferat, cadou de la Jeffrey şi va putea înfrunta invitaţii.

Dar nu Jeffrey era cel la care se gândea, observându-se pentru ultima dată; înainte de a coborî... era obsedată de imaginea frumosului necunoscut, atât de lat în umeri şi cu privirea de un brun catifelat.

Pătrunzând în salon, i se tăie respiraţia. Era acolo, şi stătea de vorbă cu Abigail şi domnul Cullen. El

încremeni subit, cu gura căscată.

- Aşadar, v-aţi hotărât totuşi să beţi un pahar cu mine? întrebă ea, regăsindu-şi imediat umorul.

O întâmpină cu un zâmbet larg şi-i întinse o cupă cu şampanie.

- Voi vă cunoaşteţi, prin urmare? interveni Abigail cu un aer perplex.

- Da, ne-am mai întâlnit, explică el, înainte de a povesti în câteva fraze succinte împrejurările accidentului... Mulţumită acestei creaturi încântătoare, încheie el cu un pic de umor, am putut ajunge. Altfel, aş fi fost încă pe marginea drumului, aşteptând ajutor.

- Această „creatură încântătoare“ este fiica mea, Ellen Cullen.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Corespunde perfect descrierii pe care mi-aţi făcut-o.

- Ti-l prezint pe Kirk Prentiss, Ellen, spuse Abigail.

- Am auzit deseori vorbindu-se despre dumneavoastră, afirmă tânăra cu un zâmbet politicos.

- Sper că era în termeni buni!

Ea nu avu timp să replice, deoarece tatăl său tuşi discret.

- Te vei supăra oare, dacă Abigail şi cu mine te părăsim? Trebuie să ne ocupăm de toţi prietenii noştri. Ellen va fi cu siguranţă bucuroasă să-ţi ţină companie.

Abigail aruncă o privire furioasă spre soţul său.

- Te ajung într-un minut, dragule. Nu l-am mai văzut pe Kirk de secole şi vreu să discut puţin cu el.

- Mâine iau masa de prânz cu tine, îi aminti Kirk Prentiss. Vom avea tot timpul să ne vedem.

împotriva voinţei sale, ascunzându-şi prost exasperarea, doamna Cullen porni pe urmele soţului său. Ellen se întrebă care fusese natura exactă a relaţiilor lor, odinioară.

El o contempla cu o licărire veselă în ochi.

- Daţi-i drumul, puneţi-mi marea întrebare.

- Care?

- Aceea care vă frământă exact în această clipă: care au fost relaţiile mele cu Abigail? N-am dreptate? reluă după scurtă tăcere.

Ellen fu în acelaşi timp surprinsă şi iritată de exactitatea aprecierii lui.

- Dacă aş răspunde „da“, mi-aţi spune adevărul?

El zâmbi, bine dispus.

- Niciodată nu laud meritele unei femei în faţa alteia, este una din regulile mele de aur... Când aţi intrat în această încăpere, abia v-am recunoscut. Ce transformare extraordinară faţă de după-amiază!

- Şi dumneavoastră arătaţi cât se poate de bine, murmură ea, roşind sub privirea lui pătrunzătoare.

- Când am ieşit de dimineaţă, aveam totuşi aspectul unui domn respectabil. N-aş fi spus acelaşi lucru despre dumneavoastră. Dădeaţi impresia că sunteţi îmbrăcată de la Armata Salvării!

- Este exact!

El făcu ochii mari, neîncrezător.

- ... Da, este adevărat. Una dintre prietenele mele se ocupă de vânzări de binefacere. Mi-am cumpărat fusta şi puloverul de la ea.

- Vă bateţi joc de mine, domnişoară Cullen.

- Intotdeauna sunteţi atât de grosolan, domnule Prentiss?

- Spuneţi-mi Kirk, vă rog. Nu sunt grosolan ci pur şi simplu sincer.

- Este o atitudine comună celei mai mari părţi dintre oamenii cumsecade, până în ziua în care gluma se întoarce împotriva lor.

- îţi dau voie să fii sinceră cu mine, o asigură el râzând uşor. Sunt insensibil la critici!

- Altfel spus, încarnezi perfecţiunea?

- Poate n-aş fi folosit acest cuvânt, dar este pe aproape.

Ellen alese un mic pateu de pe platoul de lângă ea.

- Pot să-ţi ofer? Sunt delicioase!

Kirk Prentiss refuză cu un semn din cap.

- Nu mulţumesc. Detest ronţăiala.

- Te mulţumeşti cu un biftec prăjt?

- Biftec şi salată, o corectă el.

- Evident, la vârsta dumitale, este de preferat să-ţi supraveghezi silueta.

- Mă preocupă mai ales sănătatea mea. Tata a murit după un infarct. Era foarte tânăr, dar obez.

- Tata a fost întotdeauna tras ca prin inel. Asta nu l-a împiedicat să sufere de o criză cardiacă.

- Nu este un factor determinant, ştiu asta, dar prefer să fiu prudent, atent... Totuşi, în clipa aceasta, simt o plăcere crescândă de a-mi uita principiile. Eşti foarte frumoasă, Ellen. Cu siguranţă, ţi s-a spus deseori.

îi făcea curte cu neruşinare, dar Ellen nu se ofensă. Dimpotrivă, se amuza. Se ştia seducător, era sigur de el, inteligent, interesant. Avea tot ceea ce o femeie putea să dorească la un bărbat: frumuseţe, personalitate şi avere.

- Tot mai eşti supărată pe mine pentru incidentul de mai devreme?

- Nu, de ce? Eram la fel de vinovată ca dumneata. Am căzut de acord asupra acestui lucru, mi se pare.

- Atunci, accepţi invitaţia mea la cină pentru mâine seară?

- Nu pot refuza, replică ea dând din cap. Specialităţile de la „Blue Bar“ sunt un regal ce nu se refuză.

- Perfect!

Ellen fu măgulită împotriva voinţei sale, văzându-l atât de mulţumit. Văzându-l de departe pe Jeffrey Harrington, îi făcu semn să li se alăture. El se apropie şi înconjură talia tinerei cu un braţ posesiv.

- Eşti superbă! îi şopti.

- Iată-l pe Kirk Prentiss. Kirk, ţi-l prezint pe Jeffrey

Harrington.

- Un bun prieten de-al Ellenei! întări Abigail, care ajunsese în spatele lor fără zgomot.

- Kirk Prentiss, repetă Jeffrey. Dumneavoastră aţi pricinuit întâlnirea dintre sir Edward şi Abigail, nu-i aşa?

- Aşa este, şi se pare că am avut dreptate. Recent căsătoriţii noştri par fericiţi.

- Da, consimţi Abigail cu vocea sa argintie. Tu ai fost un patron ideal, Kirk, dar Edward este cel mai gentil soţ din lume! Atât de înţelegător, atât de atent, oftă ea. Ce păcat, Ellen n-a urmat încă exemplul nostru! Jeffrey îi cere mâna de luni de zile, dar ea tot n-a fixat data ceremoniei.

- După părerea mea, logodnele sunt o pierdere de timp, declară Kirk Prentiss.

Oare interpretase intenţionat în mod greşit reflecţia lui Abigail?

- La fel şi căsătoria, replică Ellen. Totuşi, cea mai mare parte a oamenilor cred în ea.

- Dar dumneata nu, dacă înţeleg bine?

- înţelege ce vrei, domnule Prentiss.

- Ah, ah! Iată-mă în faţa unei femei libere!

- Ellen glumeşte, interveni Jefrrey. La douăzeci şi cinci de ani locuieşte încă la tatăl său. Vă puteţi imagina o situaţie mai convenţională?

- Am revenit după accident, îi aminti ea. Am părăsit casa la vârsta de optsprezece ani, pentru a-

mi urma studiile la Londra.

încurcat, Jeffrey schimbă subiectul.

- Am citit în ziare intenţia dumneavoastră de a cumpăra firma Bull Braddock, reluă el, adresându-se lui Kirk. Lupta va fi dură...

- Nu sunt sigur că voi câştiga, mărturisi Kirk Prentiss.

Ellen păru puţin pierdută şi Abigail se grăbi să facă remarca:

- Ei bine, Ellen, nu eşti la curent? Toate ziarele vorbesc despre asta! Evident, eşti atât de activă, încât fără îndoială n-ai timp să te informezi...

- Oricum, nu citesc niciodată rubricile financiare, replică ea tăios.

- Două ramuri diferite ale familiei Braddock deţin majoritatea acţiunilor. Una dintre ele este gata să vândă, cealaltă nu.

- Ce veţi face dacă nu veţi reuşi să-i convingeţi? întrebă Jeffrey.

- Aştept. într-o zi sau alta, vor ceda. Le propun un preţ interesant.

Avea maxilarele încordate. Acestui bărbat nu-i place să piardă, se gândi Ellen.

- Dar dumneata, de ce te încăpăţânezi? îl întrebă. Eşti împins oare de atracţia câştigului?

- Scopul meu n-a fost niciodată să fac avere. Imi plac provocările şi sunt permanent în căutarea lor. Mă tem că sunt unul dintre acele personaje plictisitoare de moarte pentru care meseria este şi

divertismentul favorit.

- In cazul acesta, cu siguranţă aţi atacat o bucată mare, constată Jeffrey.

- Ca întotdeauna.

Orchestra angajată de Abigail se instalase sub bolta din grădină. Sala se goli rapid şi toţi invitaţii se duseră pe terasă.

- Vrei să dansezi? Jeffrey, sper că nu vei fi supărat. Promit să ţi-o aduc înapoi curând.

- Vă rog... Abigail, îmi faci cinstea?

- Aş face-o cu bucurie, din nefericire Edward mi-a recomandat să mă ocup de toţi prietenii noştri. Poate mai târziu...

- Vii, Ellen?

Kirk îi oferi braţul. In ciuda staturii sale deosebite, evolua cu graţia unui dansator înnăscut. Tânăra se lăsă antrenată într-un dans sincopat. Apoi, ritmul muzicii se schimbă şi o atrase lângă el. Unul lângă altul, alunecau melancolic, tăcuţi, pentru a nu risipi vraja. Kirk nu-şi lăsă partenera decât o jumătate de oră mai târziu, când muzicanţii intonară un dans rapid.

- Nu-mi place foarte mult acest gen de muzică, îi destăinui el. Totuşi, bufetul mi se pare foarte tentant. Vrei să mă însoţeşti acolo?

Sala era plină de lume, dar Ellen reuşi să găsească două scaune lângă perete.

- Putem cina afară, dacă preferi, îi sugeră ea.

- Rişti să-ţi fie frig. Desigur, te-aş încălzi cu mare

plăcere, dar...

Stacojie, ea lăsă ochii în jos. Din fericire, Kirk fu distras în clipa aceea de stângăcia unei doamne, care tocmai îl lovise. Când Ellen începu iar să vorbească, se putu exprima pe un ton indiferent.

- Aceasta a fost prima dumitale croazieră?

- Da, şi mi-a plăcut enorm. Nu va fi ultima. Ai fost deja în Orient?

- Nu, niciodată.

- Este extraordinar!

- Trebuie mulţi bani pentru a-ţi oferi o asemenea călătorie. El îşi opri privirea asupra bufetului încărcat cu homari,
somoni şi pateu.

- După toate aparenţele, n-ai de ce te plânge, replică el.

O mânie înăbuşită puse stăpânire pe tânără. Acest bărbat
nu ştia să se poarte în societate!

- Nu haina face pe om, replică ea.

- Oh! Eşti încă supărată pe mine!

- Ba nu!

Cu vârful unui deget, el îi atinse uşor obrazul.

- îţi ascunzi prost sentimentele, Ellen. Eşti roşie toată. îţi stă bine, ai aerul unei copile.

- Acum trebuie să te las, declară ea pe un ton repezit.

Să curteze tinerele femei era pentru el un joc, un divertisment. Cu siguranţă, era pur şi simplu

incapabil să reziste tentaţiei şi acest comportament îi displăcea Ellenei: nu aprecia deloc să fie o persoană printre multe altele...

Kirk nu încercă s-o reţină când dispăru după ce-l prezentase unei mulţimi de verişori. Departe de a suferi de acest abandon, începu să povestească noilor veniţi întâmplări trăite la Hong Kong.

Ellen nu-l revăzu înainte de o oră... dansa cu Abigail. Apoi, un vechi prieten al tatălui său îi solicită toată atenţia. Când terminară să-şi evoce toate amintirile, ea descoperi că Abigail şi fostul său patron dispăruseră.

Ise făcu brusc foame şi se hotărî să se întoarcă la bufet. Chelnerii angajaţi pentru această ocazie strânseseră deja masa, dar acceptară cu amabilitate să-i pregătească o farfurie. Se aşeză într-un colţ mai retras al sălii pentru a-şi degusta homarul. Statul în picioare o epuizase şi ardea de dorinţa de a-şi scoate pantofii. Renunţă totuşi deoarece se apropiau nişte prieteni puţin snobi ai stăpânei casei. Ei începură să lanseze glume îndrăzneţe, deşi amuzante, cu multe râsete, apoi zărind-o în sfârşit pe tânăra care se ridică pentru a-şi lua un desert, coborâră tonul.

- Ah! Iată-te! exclamă Jeffrey înaintând spre ea. Te-am căutat pretutindeni să te invit la dans.

- Am o îngrozitoare durere de picioare. Ai fi foarte jignit dacă te-aş refuza?

- Hotărât lucru, nu este ziua mea, oftă el, cu o licărire amuzată în privire. N-am găsit-o încă pe Abigail. S-a volatilizat adineaori cu prietenul său

Prentiss. Tatăl tău întreabă de ea. Unii invitaţi pleacă.

- Poate sunt în grădină. Mă duc să văd. Puţin aer proaspăt îmi va face foarte bine.

- Nu eşti prea obosită?

Ea roşi de gafa ei.

- Poţi să mă însoţeşti, dacă vrei.

- Nu, mulţumesc, răspunse el tăios rănit în amorul propriu. Este târziu, am un meci de tenis, mâine dimineaţă în zori... Voi veni să te iau la şapte şi jumătate seara.

Cu această încheiere, o sărută frăţeşte pe obraz. Ellen era gata să-l anunţe că acceptase să cineze cu Kirk Prentiss, dar nu avu curaj. De ce să-l jignească inutil? îl va suna dimineaţă pentru a se scuza.

Peluzele erau aproape pustii. Doar câţiva servitori strângeau scaunele şi demontau mesele. Abigail rămânea invizibilă... Ellen se îndrepta încet spre iaz.

Cât de frumos era acest clar de lună argintie! Aerul era călduţ, parfumat, o briză uşoară făcea frunzele să foşnească. Locul se preta la romantism. Brusc, Elen tresări furioasă împotriva ei însăşi. Ce prostie! Cum de nu se gândise mai devreme? Probabil Kirk şi Abigail îşi savurau regăsirea delicioasă... în cazul în care n-o sărbătoriseră deja într-una din nenumăratele expediţii ale lui lady Cullen la Londra... Ellen rămase nemişcată o clipă. Trebuia oare să se întoarcă din drum? Un murmur de voci ajunse la ea... Curiozitatea învinse discreţia.

înconjură cabana destinată să adăpostească

bărcile şi zări două siluete, foarte apropiate una de alta. Abigail şi Kirk... Ellen se refugie prompt în umbră, văzându-i despărţindu-se.

-Acum eşti o doamnă, eşti în fruntea unui adevărat castel, spunea Kirk.. încearcă să te porţi ca atare.

- Aş perfera de sute de ori să fiu iubita ta, dragul meu! murmură Abigail cu o voce răguşită. încetează să iei înfăţişarea asta de cavaler inaccesibil şi sărută-mă. Ştiu că o doreşti!

- Mă vei crede sau nu, micuţo, uneori am scrupule. Nu face parte din principiile mele să sărut soţia unui prieten, mai ales pe terenul lui.

- Eşti prea demodat! izbucni ea dându-se un pas înapoi. Te credeam indiferent la starea sufletească a lui Edward!

- Nu asta este problema.

- Ba da, dimpotrivă! După părerea ta, de ce l-am luat de soţ?

- Cunoaştem amândoi răspunsul la această întrebare; să nu repetăm la nesfârşit motivele care te-au împins la această căsătorie.

- Eşti supărat pentru că n-am reuşit încă să-l conving să-ţi vândă afacerea! exclamă ea pe un ton dezagreabil. Voi ajunge acolo, vei vedea. El nu-mi refuză nimic! Apoi, ne vom putea întâlni din nou, adăugă ea mai încet, apropiindu-se de el şi agăţându-i-se de gât.

- Dacă vei continua să-i cheltuieşti banii în acest

mod, vei sfârşi prin a-l ruina... Este ceva nou?

Cu vârful degetului îi atinse uşor pandantivul care-i împodobea gâtul.

- Este frumos, nu-i aşa? Se potriveşte cu brăţara pe care mi-ai dat-o tu.

Dezgustată, Ellen se întoarse şi urcă spre casă. Nu descoperirea infidelităţii lui Abigal o şocase cel mai mult. Nu crezuse niciodată într-o căsătorie din dragoste; întotdeauna bănuise că Abigail şi Kirk avuseseră relaţii mai strânse în afara muncii lor. Totuşi, nu se gândise niciodată că Abigail îl putuse lua de soţ pe tatăl ei cu singurul scop de a obţine compania Cullen pentru amantul său! Da... Era scârbită de perfidia lui Kirk Prentiss. Nimic nu-l va opri din a căuta cu încăpăţânare o răzbunare...

Oare cât timp va putea rezista tatăl său rugăminţilor soţiei? O adora şi va încheia prin a accepta. Atunci, ea îl va părăsi pentru a-l urma pe Kirk? Asta era oare recompensa promisă? Consecinţele vor fi cu siguranţă dramatice pentru domnul Cullen.

Cum putea ea pune capăt acestor uneltiri sordide? Căsătoria cu Jeffrey nu rezolva nimic. El va prelua bucuros moştenirea de la socrul său, dar avea oare capacităţile necesare să continue afacerea? Tremurând, ajunse la terasă. Apariţia lui sir Edward, foarte neliniştit, n-o ajută deloc.

- Ai văzut-o pe Abigail? o întrebă el. O caut peste tot.

- Am zărit-o în grădină cu Kirk şi un grup de prieteni, minţi ea.

Pentru că el îşi aţintise privirea în spate, într-un punct al aleii, ea se întoarse.

- Iată-i! oftă uşurat.

- Oh, dragul meu, îmi pare atât de rău! gemu Abigail. Te întrebai probabil unde eram!

- într-adevăr, bombăni el. Invitaţii noştri pleacă; doresc să te salute şi să-ţi mulţumească.

Pentru prima dată de la căsătoria sa, părea mânios.

- Profit de ocazie pentru a face la fel, interveni Kirk liniştit. Am petrecut o seară excelentă. Abigail, te voi vedea mâine pe la douăsprezece şi jumătate.

- Ellen, ai putea să-l conduci pe Kirk la maşină, propuse Edward Cullen.

Ea ar fi putut inventa un pretext pentru a refuza, dar acceptă, deoarece avea ferma intenţie de a anula întâlnirea lor de a doua zi, seara.

- Tatăl dumitale se străduieşte să ne lase singuri, remarcă el, câteva secunde mai târziu.

- Tata este pur şi simplu o gazdă atentă. Speră că mă voi căsători cu Jeffrey.

- Şi dumneata? Ce speri?

- Cum ţi-a explicat atât de bine Abigail, n-am luat încă o decizie în legătură cu acest subiect.

El zâmbi.

- Sunt foarte fericit să constat că, până atunci, asta nu te împiedică să ieşi cu alţi bărbaţi.

- Din nefericire, da, replică ea, prinzând ocazia. Jeffrey nu şi-a ascuns mânia când i-am anunţat dorinţa de a petrece seara cu dumneata. I-am promis să-ţi refuz invitaţia.

- Mi se pare că ai fi putut să-i bănuieşti reacţia înainte de a-mi răspunde.

- O clipă de rătăcire. Eşti un bărbat seducător şi m-am lăsat dusă de o nebunie de moment.

- Atunci, continuă! La urma urmei, logodna voastră nu este deloc oficială.

- Avem un acord...

- Totuşi te duci să te instalezi la Londra...

- Asta nu te priveşte, dar, oricum îţi voi explica: Jeffrey are un apartament în capitală şi ne vom vedea deseori.

Kirk o luă de braţ şi o obligă să-l privească în ochi.

- Ţi-am atras deja atenţia că minţi prost, Ellen. De ce nu-mi dai motivul adevărat al refuzului dumitale?

- Ţi l-am spus, dar eşti prea orgolios s-o admiţi, murmură ea cu ochii plecaţi. Incerc să-ţi demonstrez că nu mă interesezi. Jeffrey şi cu mine ne vom căsători, poate, într-o zi şi nu ţin să stric prietenia noastră, neglijându-l pentru dumneata.

El o strânse şi mai tare.

- Cum îţi poţi permite să mă judeci?

- Cunosc genul dumitale.

- Ce experienţă, draga mea.

- Este doar o intuiţie.

O lăsă brusc.

- Şi ai îndrăzneala să mă acuzi pe mine de grosolănie?

- Sunt sinceră, domnule Prentiss. Te-am anunţat să asta îţi va displace.

- Da, îmi amintesc. Ai dreptate. Dar te înşeli asupra unui punct. Greşeşti în legătură cu intenţiile mele faţă de dumneata.

- Cu siguranţă, ai numeroase prietene capabile să te consoleze.

- Taci. Am înţeles.

- Suntîncântată. Bună seara, domnule Prentiss.

- Noapte bună, Ellen.

Ea auzi portiera trântindu-se, motorul urlând şi aşteptă ca maşina să dispară în noapte, pentru a se întoarce.

„Ochii care nu se văd se uită“, gândi ea, ştiind cât îi va fi de greu să-l alunge complet din minte pe acest bărbat. Dar, atâta timp cât va râvni afacerea tatălui său, va reprezenta un pericol. Nu putea decât să spere că o minune îl va abate de la scopul său.

Capitolul 4

Ellen muncea cu sârguinţă la un nou model în biroul mic din apartamentul său.

Se instalase deja de trei luni la Londra şi după cum prevăzuse, întreprinderea sa artizanală se dezvoltase. In acea dimineaţă dăduse un mic anunţ în ziare pentru a angaja o asistentă, deoarece producţia se triplase! Muncitoarele rămăseseră la ţară şi, în fiecare săptămână, se ducea la Hadleigh pentru a lua produsele terminate. La început, acest program obositor o încântase, dar treptat, îşi dăduse seama că se epuizase. Pierduse în greutate şi ochii verzi aveau cearcăne mari.

Tatăl său venea în oraş aproximativ de două ori pe săptămână şi-i plăcea să cineze cu ea. Uneori i se părea teribil de obosit, dar această stare nu avea legătură cu viaţa sa personală. Compania lui Abigail îl întinerise în mod miraculos.

După lucrările de la Hadleigh, doamna Cullen începuse renovarea apartamentului lor londonez. Excentricităţile sale nu aveau limită: tocmai îşi oferise un extraordinar Porche.

îngrozită să-l vadă pe domnul Cullen cheltuind asemenea sume, Rudd îi telefonase într-o zi Ellenei pentru a-i încredinţa frământările sale. Va reuşi oare Ellen să-i vâre minţile-n cap?

- Am confirmat nişte poliţe de asigurare o linişti el cu un zâmbet indulgent, când îi vorbi despre asta.

Din cauza inimii, nu voi trăi până la adânci bătrâneţi şi prefer să profit de banii mei. Nu te nelinişti, m-am gândit la toate. Castelul este al tău, vei putea să-l păstrezi sau să-l vinzi după cum vei vrea.

Era inutil să prelungească această discuţie: tatăl său nu-i va spune mai mult, aşa că Ellen schimbase imediat subiectul.

Noua sa viaţă implica o sporire considerabilă a activităţilor ei mondene. Agenda tinerei era plină şi era gata să se prăbuşească sub mulţimea de invitaţii. în seara aceasta, trebuia să asiste la o premieră la teatrul Haymarket, cu producătorul Mike Standish drept însoţitor.

Mai întâi, Jeffrey îi reproşase că-l neglijează, dar încheiase prin a ridica din umeri, afirmând că era liberă. Ellen îl încurajase să iasă cu alte femei.

- Dar eu te iubesc! protestase el.

Ellen îi mărturisi că nu era destul de îndrăgostită de el pentru a-l lua de soţ. Conveniră aşadar să-şi telefoneze şi să se întâlnească din când în când...

Mike Standish o rugase pe Ellen să-l aştepte în holul teatrului: nu putea trece s-o ia din cauza unei întâlniri de ultimă clipă. Acum, soneria răsuna şi el rămânea invizibil. Ellen se îndreptă spre uşi chiar în clipa în care un taxi frână brusc în stradă.

Cel care ieşi din el nu fu Mike, ci Kirk Prentiss. Era mai puţin bronzat, dar cu toate acestea, la fel de frumos.

Cu inima palpitând, rămase nemişcată: nu se

putea întoarce acum, fără să pară insolentă.

- Ce surpriză plăcută! exclamă el. Ţi s-a tras chiulul?

- Deloc! replică ea. Prietenul meu este puţin în întârziere.

- Intenţionezi să-l aştepţi mult timp?

- Asta nu te priveşte!

- Ţi-aş fi propus să vii să te aşezi lângă mine. Am un bilet în plus... Mie mi s-a tras cu adevărat chiulul.

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească. Oare câţi bărbaţi ar fi avut această sinceritate? Evident, era suficient de seducător pentru a nu deveni bănuitor. Trebuia să fie înconjurat de nenumărate admiratoare... pierdea una, găsea zece...

- Aşadar? Ce spui?

- Doream foarte mult să văd această piesă. Criticile sunt excepţionale.

Luând această afirmaţie drept un răspuns pozitiv, el o conduse spre fotoliile de orchestră. Cortina se ridică în timp ce se instalau în al patrulea rând, la mijloc şi Ellen se concentră imediat asupra spectacolului. Pasionat ca şi ea de jocul actorilor, Kirk nu făcu nici un comentariu în timpul primului act.

Dar imediat ce luminile se aprinseră, se întoarse spre ea şi începu un discurs entuziast asupra calităţii regiei. Ea descoperi cu bucurie cât de apropiate le erau părerile. Era de asemenea fericită să i se afle alături, chiar dacă o costa să accepte asta. Cu Mike, s-ar fi amuzat mai puţin...

- Pot să-ţi ofer ceva de băut? Pauza va dura încă zece minute.

- înainte de a accepta, aş prefera să verific dacă n-a sosit Mike.

- îţi stau la dispoziţie. Dacă nu este aici, poate vei accepta să cinezi cu mine după aceea...?

în mod cât se poate de cinstit, Ellen aşteptase... şi chiar sperase această propunere. Era puţin surprinzător din partea lui Kirk, date fiind împrejurările ultimei lor întâlniri, dar părea că-i iertase impertinenţa de la serata de la Hadleigh... în fond, dacă ar fi fost ranchiunos, adineaori ar fi trecut prin faţa ei mulţumindu-se s-o salute cu un scurt semn din cap...

Mike rămase invizibil şi de-abia avură timp să-şi bea sucul de portocale înainte de a se întoarce la locurile lor.

- Norocul a fost astăzi de partea mea, îi şopti el la ureche, aşezându-se. Muream de dorinţa de a-ţi telefona de când am aflat de refuzul de a te căsători cu Jeffrey.

Ea nu avu răgazul să răspundă, deoarece cortina se ridică...

- Am rezervat o masă la „Ecu de France“, o anunţă când ieşiră.

O prinse ferm de braţ pentru a o conduce la câteva sute de metri de teatru. Amândoi merseră în pas rapid şi rămaseră tăcuţi până în clipa în care se instalară pe o banchetă într-un colţ al sălii luminate

difuz.

- Vrei un aperitiv? Personal, mi-ar plăcea să mă încălzesc puţin.

Aruncă o privire peste umărul său, atrase atenţia şefului de sală şi îi adresă câteva cuvinte cu voce joasă. Acesta se grăbi şi câteva minute mai târziu se întoarse cu o frapieră ce conţinea o sticlă cu şampanie.

- Cum ai ghicit?

- Intuiţia mea, cu siguranţă..., îi destăinui el ridicându-şi cupa. Mi-a trebuit mai mult timp decât am bănuit până să te conving să cinezi cu mine. Sper ca această seară să fie prima dintr-o serie lungă...

- Ah! Aveai nevoie de o înlocuitoare.

El păru uluit, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

- Vorbeşti despre cea care n-a venit? In realitate, Ellen, am confecţionat o minciună nevinovată... S-a scuzat; are gripă.

- Sunt încântată să te aud spunând asta, domnule Prentiss. Mi-ar fi părut rău să aflu că ţi-ai pierdut puterea de seducţie.

- Eşti supărată?

Hotărât lucru, era îmbucurător să-l vadă atât de jenat.

- Nu, de ce?

- Imi spui din nou domnule Prentiss. Mi se pare că este unul dintre obiceiurile dumitale, când eşti iritată.

Ea zâmbi.

- Un obicei? Abia ne cunoaştem.

- Dacă-mi dai voie, am ferma intenţie să remediez asta. Eu...

Spre marea uşurare a Ellenei, fu întrerupt de sosirea
şefului de sală, care le prezentă meniul. Numai de ar înceta s-o curteze în acest mod! Nu era insensibilă la farmecul său, departe de asta, şi începu să se întrebe dacă va avea curajul să-i reziste. In sfârşit! Nu-l va mai vedea. Această întâlnire era întâmplătoare şi ar fi fost copilăresc să-i refuze invitaţia.

-Ai ales? întrebă el amabil, întrerupându-i şirul gândurilor.

- Felurile propuse sunt prea numeroase! Asta mă încurcă întotdeauna, deoarece mă tentează totul.

- în acest caz, acordă-mi privilegiul de a comanda pentru amândoi. Dar mai înainte spune-mi totuşi ce nu vrei să mănânci.

- Stridii, anghilă şi burtă de vită.

- Cred că avem aceleaşi gusturi, aprobă el zâmbind, înainte de a se întoarce spre chelner.

Mâncară cu plăcere ca prim fel creveţi prăjiţi, urmaţi de antricot de vită.

- Dacă nu mă înşel este prima dumitale masă din zi, declară el privind-o mâncând.

- De ce crezi asta?

-în general, femeile se mulţumesc să ciugulească, mai ales când felurile de mâncare sunt bogate în calorii.

- N-am de ce să mă îngrijorez pentru silueta mea...

Nu ţi se pare asta excelent? întrebă ea văzând că el de-abia tăiase o bucată din carne.

- Am mâncat foarte bine la prânz... Am avut o masă importantă de afaceri.

- Evident... Bărbaţii de felul dumitale n-au timp să se distreze după-amiază!

- Oricum, nu în zilele de lucru, îi replică el cu voce joasă. Dacă am înţeles bine, dumneata eşti la fel de ocupată, de când te-ai instalat la Londra. Această rochie este una dintre creaţiile dumitale?

Dacă dădea crezare privirii admirative, considera acel model foarte reuşit.

- Da. Am tricotat-o eu însămi.

- Ce talent! exclamă el sprijinindu-se în coate. Aş fi curios să ştiu ce altele mai ai?

- Nu le ascund, dacă asta laşi să se înţeleagă. In viaţa mea nu este nimic secret.

El se încruntă.

- Iată-te din nou ofensată! Ai interpretat greşit remarca mea, n-aveam totuşi nici o intenţie rea. Sunt sincer interesat de dumneata, de gândurile, sentimentele dumitae, de ceea ce-ţi place sau nu... Lista este lungă, încheie el zâmbind.

- Dar dai ce dai o oarecare importanţă personalităţii mele?

- Nu te-ai privit niciodată într-o oglindă?

- Eşti cu siguranţă asaltat din toate părţile de fiinţe încântătoare. Aşadar, de ce eu?

El ridică din umeri.

- De ce? Este greu de explicat. De ce oare un bărbat este mai atras de o femeie decât de alta şi invers? Dacă nu există nici un mister în asta, căsătoria, dragostea n-ar exista... N-ai observat niciodată o pereche întrebându-te asupra modului în care s-a format?

- Ba da, deseori...

Se gândi imediat la Abigail şi la tatăl său. Dorea foarte mult să-l întrebe dacă era cu adevărat răspunzător de această căsătorie. Dar nu spuse nimic, deoarece după toate aparenţele şi ea figura probabil în planurile sale. De ce ar încerca să-i câştige încrederea, dacă n-avea intenţia s-o folosească şi pe ea pentru scopurile lui?

- Nu o dată m-am mirat de relaţia dumitale cu Jeffrey. Sunteţi atât de diferiţi...

- Este exact, dar contrastele se atrag, se spune...

- După părerea mea, asta nu este suficient ca să vă uniţi pentru totdeauna.

- Eşti foarte în cunoştinţă de cauză despre viaţa mea intimă. Cine te ţine la curent?

- Abigail, cum probabil bănuieşti. Mă sună cam o dată pe săptămână. Ştii că este singură pe lume. Mi se destăinuie ca unui frate mai mare.

- Adevărat? exclamă ea uluită. Nu mi te imaginam deloc în acest rol.

- Cele două surori ale mele ar fi surprinse să te audă.

Ea făcu ochii mari, uimită. Nu se gândise nici o

clipă la asta. îl credea fiu unic!

- Sunt căsătorite?

- Da. Doar eu sunt celibatar.

- Locuiesc la Londra?

- Nu, la Bristol, unde m-am născut. în ciuda depărtării, ne vedem des. Mama noastră a murit acum doi ani şi...

Tăcu, deoarece şeful de sală se apropie cu masa rulantă încărcată cu deserturile, unele mai tentante decât altele. Se amuză s-o vadă pe Ellen alegând o prăjitură enormă cu cremă.

- Pentru mine o cafea, comandă el înainte de a se rezema confortabil pentru a-şi examina însoţitoarea. Eşti incredibilă!

- Nu. Mâncăcioasă, pur şi simplu!

- Sper că te-ai săturat, glumi el. Data viitoare voi comanda pentru dumneata un meniu mai copios. Pentru că va fi o dată viitoare, nu-i aşa, Ellen?

Ea bău o înghiţitură din cafeaua fierbinte, căutând fără succes un motiv pentru a nu-l mai întâlni. Deoarece era prea aproape şi o contempla cu prea multă atenţie. Era frumos, impozant, fermecător... Dorea să-i mângâie faţa şi ceafa, acolo unde părul atingea uşor gulerul cămăşii... Trebuia să fie atentă.

- Desigur. Iţi voi lăsa numărul meu de telefon, îi răspunse până la urmă.

Astfel va fi mai uşor să-i refuze invitaţiile. Poate era laşă, dar se simţea inacapabilă să-i mărturisească în faţă că nu dorea să-l mai vadă.

- Unde locuieşti? o întrebă câteva clipe mai târziu, chemând un taxi.

- Abigail nu ţi-a dat şi acest amănunt?

- Dacă era cazul, nu ţi-aş fi pus întrebarea.

Ii dădu adresa în St. John Wood şi el păru încântat.

- Apartamentul meu este aproape alături: Hamilton Terrace. Nu voi avea de făcut un drum lung pentru a veni să te iau.

Ellen preferă să nu spună nimic. Tot timpul drumului discutară despre calităţile restaurantelor din cartier. Ajungând în faţa imobiului tinerei, Kirk îl rugă pe şofer să-l aştepte. Spre surpriza... şi spre imensa uşurare a Ellenei, o părăsi cu un sărut afectuos pe obraz.

- Te voi suna mâine, îi promise. Trebuie să verific în agendă când voi putea să fiu liber.

- Bineînţeles. Este normal să vrei să-ţi consulţi prietena bolnavă înainte de a promite.

El luă o gură de aer şi, încântată, Ellen trase concluzia că-l jignise.

- Vorbeam despre întâlnirile de afaceri. Sunt conştient că vrei să mă ofensezi, da nu vei reuşi. Mă interesezi prea mult şi voi obţine cu siguranţă câştig de cauză.

- Nu costă nimic să încerci! replică ea şi aruncând capul pe spate, împinse energic uşa de la intrare.

De ce, de ce oare se întâlniseră în împrejurări atât de neplăcute? se întrebă când se culcă. Niciodată în

viaţa ei nu întâlnise un bărbat mai seducător. Ar fi fost uşor să se îndrăgostească de el, uşor chiar să creadă într-o dragoste reciprocă!

Când îi va telefona, îi va declara intenţia sa fermă de a nu-l mai vedea. Era de preferat s-o rupă imediat, înainte de a fi prea târziu.

Capitolul 5

După o noapte agitată, plină de coşmaruri, Ellen fu trezită de telefon.

- în scopul de a-ţi demonstra buna mea credinţă, am sosit foarte devreme la birou în această dimineaţă pentru a-mi consulta agenda. Eşti liberă mâine seară?

- îmi pare rău, sunt ocupată, răspunse ea cu amabilitate. Voi fi ocupată în fiecare zi. Ar fi de preferat să te sun eu când voi fi liberă.

Cu inima palpitând, închise. Niciodată nu dăduse dovadă de atâta insolenţă, dar spera că astfel îl va descuraja definitiv.

Din fericire, tot restul zilei fu prea surmenată pentru a se înduioşa de soarta sa tristă. în afară de muncă, trebuia să primească toate candidatele la postul de asistentă. Le ascultă cu atenţie pe fiecare, dar se opri în alegerea sa asupra primei persoane care se prezentase, Cathy Rees. Urmase şi ea studiile la St. Martin School of Art, cu câţiva ani înaintea Ellenei. Divorţată, având răspunderea unui băieţel, locuia la mama sa.

- Doresc să părăsesc întreprinderea mare în care lucrez acum, deoarece la dumneavoatră sunt sigură că îmi voi putea folosi mai mult calităţile personale, îi declarase ea. In plus, voi mai avea şi şansa de a putea participa la afacere. Din nefericire, nu pot fi imediat pusă la socoteală; am nevoie de un venit lunar regulat. Fostul meu soţ s-a recăsătorit şi-mi

este greu să obţin pensia alimentară fără să-l dau în judecată.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite fără răutate şi Ellen simţi un mare elan de simpatie faţă de această femeie mică şi subţire, cu trăsături ascuţite şi delicate şi părul negru tuns drept.

- Bun venit la bord, încheiase Ellen. Să sperăm că mama va fi îngăduitoare începând de astăzi.

Asta era situaţia... Cathy se adaptă ritmului Ellenei de parcă toată viaţa ar fi lucrat împreună şi foarte repede deveniră prietene bune

***

Cathy venise de câteva luni, când într-o dimineaţă, în timplul pauzei de cafea, sună telefonul. Era Abigail, care telefona de la Hadleigh.

- Ar trebui să vii mâine, îi spuse Ellenei, în o voce cu o urmă de îngrijorare.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nu este cu adevărat alarmant. Totuşi, tatăl tău a suferit o a doua criză cardiacă în noaptea aceasta şi te cheamă.

- Este foarte grav?

- Este slăbit, dar are moralul bun. Aştept veşti de la medic. Trebuie să aducă un specialist.

- Plec imediat. Anunţă-l pe tata că în câteva ore voi fi la căpătâiul său.

- înainte de asta, ai fi amabilă să mă vezi? Am o problemă de discutat cu tine.

Era o cerere cel puţin curioasă, deoarece cele două femei nu schimbaseră niciodată confidenţe, dar Ellen nu pierdu vremea să se gândească mai mult. Aruncându-şi în dezordine hainele în valiză, îl prinse la telefon pe Mike şi anulă întâlnirea lor de seara... După incidentul de la teatru, îi trimisese un enorm buchet de flori, pentru a se face iertat. După cum bănuise, nu putuse scăpa de clientul său.

... O oră mai târziu, era pe drum. Circulaţia era fluidă şi ajunse la Hadleigh în timp record.

- Liniştеşte-te, domnişoară Ellen! exclamă doamna Reeves venind s-o întâmpine în vestibul. După părerea cardiologului, ar trebui ca în câteva zile să se ridice. Acum doarme, dar lady Cullen te aşteaptă în bibliotecă.

- Mă duc acolo.

Abigail, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, era instalată într-un fotoliu din piele bordo. „Lipseşte un sicriu pentru a completa tabloul“, se gândi Ellen cu o urmă de răutate.

- Voiai să mă vezi?

- Da. Ia loc, te rog, n-avem decât o clipă pentru asta.

Ea se aşează pe braţul canapelei, în faţa duşmancei sale.

- Este vorba depre tatăl tău şi despre situaţia sa financiară, declară Abigail, fără preambul. Cu siguranţă, eşti la curent: este în pragul falimentului.

Numai aportul unui capital mare ar putea salva întreprinderea.

- Am fost anunţată de mai multe luni, deja, confirmă Ellen cu o înclinare din cap.

Abigail îi aruncă o privire furioasă.

- Regret că n-am fost şi eu informată. Ştii că tatăl tău a ipotecat castelul şi apartamentul din Londra?

Ellen se albi la faţă.

- Nu, şopti ea.

- Ei bine, ăsta e adevărul! In cazul în care nu vinde, ne vom găsi curând pe drumuri. Nu-şi mai poate plăti datoriile.

- Intotdeauna a refuzat soluţia aceasta extremă, deoarece spera la căsătoria mea cu Jeffrey. Este imposibil, credeam că am reuşit să-l fac să înţeleagă şi să accepte... Nu mă pot căsători cu Jeffrey pentru a-l mulţumi pe tata, ar fi necinstit din partea mea.

- Oricum, ar fi fost ridicol! Jeffrey n-are nici experienţa şi nici banii necesari pentru a conduce această companie, replică Abigail aprinzându-şi o ţigară. Totuşi, tatăl tău se încăpăţânează. Este obsedat de dorinţa de a păstra totul pentru familie... pentru tine şi copiii tăi.

- Dar eu nu vreau!

- Imi dau seama, numai că nu reuşesc să-l conving să revină asupra hotărârilor sale. Şi crede-mă, am încercat totul. Este incapabil să mai judece: nu mai este în starea sa normală.

- Ce vrei să spui? Să fie oare atins de...

- Acum aprozimativ două săptămâni, s-a supus unei serii de examene aprofundate şi am putut spicui anumite informaţii, surprinzând o conversaţie între medici. Apoi specialistul mi-a confirmat bănuielile: cu ocazia primei sale crize tatăl tău a suferit de asemenea şi o uşoară leziune pe creier. Este o îngroşare a arterelor care-i afectează pe moment capacităţile mentale şi îi justifică purtarea iraţională. Iată de ce refuză ideea că tu şi Jeffrey nu vă veţi împăca.

- Asta explică de asemenea şi motivele căsătoriei cu tine, interveni Ellen, fără să-şi dea osteneala să-şi ascundă amărăciunea.

- Este într-adevăr posibil, dar nu poţi face nimic în privinţa asta. în schimb, trebuie să-l ajuţi pe tatăl tău să iasă din această situaţie penibilă.

- Cum? Sunt gata pentru orice, chiar să-l iau de soţ pe Jeffrey, dacă trebuie.

- N-ar folosi la nimic. îţi repet, avem nevoie de un director experimentat şi bogat.

- Te gândeşti la cineva în mod deosebit? întrebă Ellen, ştiind deja unde voia să ajungă Abigail.

- Da. Este gata să te ia de soţie.

O clipă, Ellen rămase mută, năucită.

- Glumeşti, nu-i aşa?

- Deloc! replică Abigail cu o voce indiferentă. încă

este timp ca situaţia să fie salvată, dar afacerea trebuie imediat luată din mâinile lui Edward. Pentru tine, singura modalitate este de a te căsători cu cel care vrea să cumpere. Tatăl tău nu va acorda nimănui privilegiul de a-i urma la conducere, în afara ginerelui său.

- Acest „ginere“ la care te gândeşti este oare Kirk Prentiss?

- Ce perspicacitate, draga mea!

- Nu este nevoie de prea multă şi cu atât mai puţină pentru a ghici cum ai ajuns să devii lady Cullen. Kirk ţi-a ordonat-o!

- De ce crezi asta?

- Este foarte simplu: numai tu l-ai fi putut convinge pe tata să-şi cedeze întreprinderea lui Kirk. O jinduieşte de ani de zile.

- Hotărât lucru, ai talentul deducţiilor subtile! replică tăios Abigail.

- Nu, nu într-atât. V-am surprins conversaţia din grădină, în timpul serbării.

- Ah!

- Da. Eram în spatele cabanei.

Stăpâna castelului rămase tăcută şi Ellen remarcă expresia ciudată de pe chipul ei, fără să poată totuşi s-o descifreze. Ce simţea oare? Teamă? Un sentiment de vinovăţie?

- Aşadar, ştii că am acceptat din dragoste pentru Kirk.

- Da, o asigură Ellen, cu gâtul uscat.

- Nu lua aerul ăsta atât de mâhnit. Nu vei fi obligată să rămâi cu Kirk foarte mult timp. Indată ce va cumpăra toate părţile tatălui tău, va accepta să ceri divorţul.

- Ce monstru!

- Când are o idee în minte, merge până la capăt. De aceea a reuşit atât de bine... Dacă doreşti să fiu lângă tatăl tău, te vei preta la această comedie. Poţi crede contrariul, însă îl iubesc pe Edward. Am o afecţiune pentru el... Totuşi, nu suficientă pentru a-mi petrece viitorii ani în compania unui bărbat ruinat.

Ellen se străduia să-şi stăpânească furia crescândă, dar cuvintele lui Abigail îi răsunau în urechi. Situaţia tatălui o umplea de mâhnire, perfidia lui Kirk o revolta. Domnul Cullen refuzând sistematic să-i vândă afacerea, profitase de acea croazieră pentru a pune la cale această căsătorie. Se bizuise pe amanta sa pentru a izbuti acolo unde el eşuase ani de zile.

Cum Abigail dăduse greş, se orientase spre Ellen... îşi reţinu un oftat de deznădejde. Dacă n-ar fi auzit din întâmplare discuţia aceea, ar fi cedat farmecului său!

Acum, nu se mai putea lupta. îşi iubea prea mult tatăl pentru a-l lipsi de valorile pe care le iubea cel mai mult... soţia, afacerea şi Hadleigh.. Kirk era conştient de asta.

- Să nu-i destăinui niciodată tatălui tău că ai cunoştinţă de starea finanţelor sale! declară brusc Abigail.

- Ştie că sunt la curent.

- El nu ţi-a mărturisit toate problemele, Ellen. Lordul Cullen este un bărbat mândru, ar muri de ruşine dacă ar afla asta.

- Ţie nu ţi-a ascuns nimic.

- Eu împart patul cu el. întotdeauna am fost uimită să descopăr, ce se poate obţine de la un bărbat *înainte...* Să-ţi aminteşti asta, într-o zi îţi va folosi.

Ellenei i se făcu greaţă: Abigail se exprima într-un mod prea necruţător.

- Ai dreptate, răspunse ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. îi poţi spune lui Kirk că accept să mă căsătoresc cu el. Oricum, n-am de ales.

- îl vei anunţa tu însăţi. Va sosi în două ore.

- Sunteţi foarte siguri de voi!

- Kirk trebuia să vină să-şi petreacă weekendul cu noi, aşa era prevăzut. îl invitasem înainte de criza tatălui tău... Am pregătit deja terenul... I-am spus lui Edward că v-aţi întâlnit deseori la Londra, să nu fii aşadar mirată dacă te întreabă.

- Voi continua ceea ce ai început atât de bine. Din nefericire, cred că-mi va fi mai greu să mint decât ţie.

Pe coridor, încercă să-şi găsească un calm aparent. Acceptase căsătoria cu un bărbat pe care-l

detesta. Acum trebuia să-l convingă pe domnul Cullen şi pe toţi prietenii de dragostea sa pentru Kirk. Nu era prea abilă în arta prefăcătoriei, deoarece era o fire foarte spontană şi foarte cinstită: mare virtute în ochii unora, defect pentru alţii. Cum să-şi împiedice faţa să-i trădeze secretul? Venise clipa să înfrunte primul test şi era hotărâtă să treacă acest examen cu succes.

Asemenea unui automat, urcă la primul etaj, bătu la uşa camerei tatălui şi, mai mult de o jumătate de oră, lăudă meritele lui Kirk Prentiss cu entuziasm. Sir Edward se arătă încântat!

Se refugiase în apartamentele sale, când îl auzi sosind pe Kirk. Era inutil să se apropie de fereastră pentru a-l distinge, numai el putea avea un automobil al cărui motor urla în asemenea mod! Frână brusc în faţa peronului, ridicând un nor de praf şi pietriş mărunt. Era, fără îndoială, grăbit să afle dacă totul funcţionase după planul său...

Işi cercetă imaginea în oglindă. Oare ar trebui să se machieze? Era îngrozitor de palidă şi rochia aceasta galbenă dădea tenului o culoare de ceară. Ridică din umeri. Ei şi? Cu atât mai rău! La urma urmei, Kirk n-o lua de soţie pentru frumuseţea sa, ci pentru ceea ce reprezenta: răzbunara finală.

Avea oare impresia că în sfârşit triumfase? Coborî scara netezindu-şi automat fusta, apoi inspiră adânc şi împinse uşa bibliotecii.

O clipă, crezu că în încăperea întunecată nu era nimeni. Abigail nu se vedea şi bărbatul care era aşezat în faţa ferestrei stătea perfect nemişcat. Cu inima palpitând, Ellen îl zări în cele din urmă.

- Bună seara! exclamă ea aprinzând lumina De data aceasta n-ai suferit nici un incident supărător pe drum?

- Nu, nici unul, mulţumesc.

- Pot să-ţi ofer ceva de băut?

- Pentru moment, nu... Avem de vorbit, mai întâi.

Oprită din avântul său spre bar, ea se întoarse.

- In acest caz, voi bea singură.

Işi turnă un pahar cu porto, având grijă să rezeme gâtul sticlei de marginea paharului, pentru a-şi controla tremurul mâinilor.

- Atunci, îţi ţin companie...

Atitudinea sa politicoasă, dar glacială, o irită şi mai mult. Se gândea oare să-i potolească mânia arătându-şi toate bunele maniere?

- Un whisky? îi propuse ea.

El acceptă. Ellen îi servi o porţie generoasă, înainte de a se aşeza pe fotoliul din faţa canapelei.

Ca întotdeauna, era tulburată de prezenţa lui. Se degaja din acest personaj o asemenea putere, încât se simţi mică şi vulnerabilă.

- Potrivit lui Abigail, ai acceptat să te căsătoreşti cu mine, spuse el observând-o pe furiş.

- Da... pentru tata.

Nici nu mi-am imaginat altă atitudine din partea dumitale. Asta înseamnă că îmi pare foarte rău... N-are nici o importanţă, asta nu te interesează.

- Ceea ce este important pentru mine, este să-mi ajut tatăl.

- Dacă nu mă înşel, îi putem anunţa imediat vestea logodnei noastre.

- Da.

- Perfect. Pentru beneficiul companiei, ne vom căsători foarte repede. Ar fi de preferat să reglăm cât mai curând problemele financiare... Mă întreb, continuă el, cu un zâmbet enigmatic, dacă membrii personalului vor admite fără proteste schimbarea conducerii. Cei mai vechi, îşi amintesc fără îndoială de explozia mea de furie din ziua în care tatăl tău m-a concediat. Am jurat să mă întorc în chip de patron. Niciodată nu m-am gândit că se va întâmpla: acest gen de vise, se realizează rareori.

- Incepusem să mă întreb când vei face aluzie la trecut, şuieră ea, dispreţuitoare. Acesta este motivul pentru care cauţi să pui mâna pe această afacere, nu-i aşa? Din spirit de răzbunare?

- Această ameninţare am proferat-o acum zece ani. Dorinţa mea de a dobândi întreprinderea Cullen, n-are nici o legătură cu aceste evenimente. încerc doar să reuşesc o operaţie financiară, te pot asigura de asta.

- Compania valorează probabil o avere în ochii tăi,

dacă eşti gata să te căsătoreşti pentru a o obţine.

- Sunt numeroase căsătorii aranjate pentru motive similare. Eşti frumoasă, Ellen, şi inteligentă. Mi-ar fi uşor să te iubesc. Aminteşte-ţi că te-am invitat la cină înainte de a şti cine eşti.

- Orice femeie tânără este demnă de atenţia ta! îi replică ea cu insolenţă.

- Mă judeci puţin prea repede, nu găseşti? Nu-i acorzi nimănui beneficiul îndoielii?

- Nu unui bărbat ca tine. Ai prevăzut totul, încă de la început!

- Haide, nu spune prostii. Cum oare aş fi putut prevedea criza cardiacă a tatălui tău? Sau chiar întâlnirea noastră la bordul pachebotului?

Ellen se străduia să respire regulat. Aerul nevinovat al lui Kirk dovedea că Abigail nu-i mărtusisise că tânăra le surprinsese conversaţia.

- Tu, care mă urăşti cu atâta putere, cum suporţi gândul de a te căsători cu mine?

- Sunt gata la orice pentru a-mi ajuta tatăl... ce ironie, nu-i aşa? El te iubeşte mult. Mi-a mărturisit regretul că s-a descotorosit de tine. Uneori, tata îşi recunoaşte greşelile...

- îmi pare rău că nu sunt mai măgulit. Opiniile tatălui tău îmi sunt indiferente.

Ellen roşi puternic şi timp de mai multe secunde, se refugiară într-o tăcere posacă. Cu ochii în jos, Kirk părea că se ascunde în spatele unei măşti

nepăsătoare.

- Să încetăm să ne certăm şi să ne concentrăm asupra planurilor noastre, oftă el în cele din urmă.

- Cu plăcere.

- Nu vei fi legată prin acest contract prea mult timp. Totuşi, te sfătuiesc să profiţi de el la maximum.

- Ce vrei să insinuezi? Dacă speri într-o căsătorie *adevărată...*

- Ce mod drăguţ de a-ţi exprima gândurile, o ironiză el. Să n-ai nici o grijă, Ellen. N-am nevoie de tine pentru a-mi satisface dorinţele carnale. Cunosc destule femei tinere care ar consimţi să-mi uşureze suferinţele!... Dar bineînţeles, voi rămâne discret.

- Eu de asemenea! şuieră ea.

Un zâmbet imperceptibil îi apăru pe buze.

- Vei putea face după bunul plac, dar cu o condiţie: te vei comporta ca o soţie atentă şi vei îndeplini toate obligaţiile sociale necesare în meseria mea.

- Şi castelul, apartamentul? Ştii, fără îndoială, că sunt ipotecate şi...

- Voi face astfel încât să-i acord tatălui tău un salariu suficient pentru a acoperi aceste datorii. Insă va trebui să demisioneze din postul său din consiliul de administraţie.

- Nu va accepta niciodată.

- Cred că da. Ii voi oferi titlul răsunător şi inutil de preşedinte pe viaţă... dar nu va avea dreptul de vot.

- Te-ai gândit la toate.

Se înfruntară din priviri. Pentru acest weekend la ţară, el purta un pulover superb din caşmir care-i sublinia forţa umerilor. Era puţin ciufulit, ca şi când îşi trecuse deseori mâna prin şuviţele rebele în timpul zilei.

- Ne-am spus aproape tot, dar n-am fixat încă data nunţii. îţi propun să fie sâmbătă, peste trei săptămâni. Mi-ar plăcea să-ţi cumpăr un inel înainte de a publica anunţul în ziare. Ne-am putea întâlni luni, la Londra?

- Nu pierzi timpul.

- Cu cât mai repede vom fi căsătoriţi, cu atât mai repede vei fi liberă. Nimic nu ne va obliga să rămânem împreună când voi avea majoritatea părţilor, aminteşte-ţi asta.

- Cum aş putea uita?

...în acea noapte, după o cină puţin plăcută, Ellen se gândi din nou la aceste ultime fraze din conversaţia lor şi înţelese că nu-l va părăsi pe Kirk înainte de un anumit timp, dacă voia să protejeze fericirea tatălui său cu Abigail.

- Vom fi legaţi până la moartea tatei, oftă ea închizând ochii. Asta înseamnă... ani...

Capitolul 6

Lunea următoare, la prânz, Ellen şi Kirk se întâlniseră la „Asprey“, un celebru bijutier.

- Eşti încântătoare, ca întotdeauna. Această culoare de smarald îţi vine de minune, se potriveşte perfect cu ochii tăi.

Ea înlătură complimentul cu o ridicare din umeri şi se lăsă condusă spre vitrină, unde îi aştepta un vânzător.

- îmi pare bine să vă văd, domnule Prentiss, declară el pe un ton călduros.

Evident, îl cunoştea bine... Ştia şi care îi erau gusturile, deoarece, fără să-l consulte, scoase nişte perne mici îmbrăcate în catifea neagră pe care se odihneau diamante extraordinare.

- Alege pentru mine, sugeră Ellen, spre marea mirare a vânzătorului.

- Poate n-avem aceleaşi gusturi.

- N-am intenţia să-l păstrez, aşa că n-are nici o importanţă.

O clipă, el o privi cu atenţie, apoi zâmbi:

- In acest caz, îl iau pe acesta, spuse, punând mâna pe una dintre cele mai mari pietre.

Ellen nu fu surprinsă de modul lui de a se purta; cumpăra bijuteria cu siguranţa pe care o punea în încheierea unei tranzacţii financiare.

- Focul şi gheaţa, ca tine, murmură el, făcând să alunece formidabila bijuterie pe inelarul ei stâng.

„Rece şi dur ca inima mea“, îl corectă în sinea sa.

- Este foarte bine, răspunse cu voce tare.

- Logodnica mea are un simţ al umorului foarte special, se scuză Kirk. Pentru că suntem aici, să profităm pentru a alege şi verighetele.

Nu-i mai ceru părerea şi alese pentru ea un cerc de aur încrustat cu diamante minuscule.

- Ai putea arăta ceva mai mult entuziasm, protestă el, în timp ce vânzătorul dispăruse pentru a împacheta bijuteriile. In cazul în care continui să te comporţi astfel, nu vom înşela pe nimeni... cu atât mai puţin pe tatăl tău.

- In acest weekend, mi s-a părut încântat şi convins.

Acest weekend! Ce oroare! Ce încercare! Domnul Cullen
insistase să invite câţiva prieteni pentru un aperitiv duminică seara, să sărbătorească evenimentul. Coborâse în salon în ciuda reproşurilor medicului!

Jeffrey lipsise, dar părinţii săi veniseră, vizibil decepţionaţi. Ellen pornise pe drumul spre Londra scoţând un oftat de uşurare, sigură că nu se mai putea preface fericită. Işi dăduse seama că se înşelase, deoarece, începând de acum, toată viaţa ei va fi o comedie.

- Te prefaci mai uşor decât mine, reluă ea. Eu nu sunt ipocrită.

- Ştiu. Este una dintre marile tale calităţi.

- Mi-ar fi plăcut să-ţi întorc complimentul.

El se încruntă şi se uită adânc în ochii săi.

- Suntem incapabili să începem o conversaţie fără să ne certăm. Dacă am face un pact? Să semnăm un tratat de pace şi să mergem să prânzim. Am rezervat o masă la „Guinea“.

Era unul dintre restaurantele preferate ale Ellenei şi-i era foame, dar îşi stăpâni dorinţa de a accepta.

- îmi pare rău, sunt aşteptată.

Vânzătorul reveni cu pachetele şi Kirk o luă de braţ pentru a părăsi magazinul.

- Nu voi admite nici un refuz din partea ta. Avem mai multe lucruri de discutat şi mi se pare o ocazie bună.

Resemnată, Ellen ridică din umeri. Interpretând gestul ca pe un răspuns pozitiv, el deschise portiera Rollsului care-i aştepta la colţul străzii. Sosind la „Guinea“, Ellen se duse să-i telefoneze lui Cathy pentru a o anunţa de absenţa prelungită.

- Pe bună dreptate, ţineam să abordez să abordez această problemă cu tine! începu Kirk îndată ce se întoarse. Ai în plan să continui să munceşti cu normă întreagă?

- De ce nu?

- Pe de o parte, pentru că nu vei avea nevoie de bani. Deoarece, în mod evident, voi lua cheltuielile asupra mea.

Ellen nu se gândise la acest aspect al problemei. într- adevăr, îi era greu să-şi imagineze că, de acum

în trei săptămâni va fi soţia acestui necunoscut!

- în mod temporar. Când vom pleca fiecare pe drumul nostru, voi avea din nou nevoie să-mi câştig existenţa.

- Iţi propun un compromis: dacă ţi-ai lua o a doua asistentă care să se ocupe de toate sarcinile ingrate, livrări, comenzi, etc... ai avea răgazul să te consacri numai desenului. Te vei putea mulţumi cu o prezenţă redusă la atelier.

- Astfel, voi avea tot timpul să-mi asum rolul de stăpână a casei, nu-i aşa?

- Poate asta va deveni o plăcere pentru tine, îi sugeră el cu un zâmbet larg.

- Mi se pare logic. Voi folosi salariul meu pentru a angaja personal.

Gândul de a se şti dependentă de Kirk îi displăcea, dar ar fi fost stupid să refuze. Işi va îndeplini în mod conştiincios îndatoririle de soţie... cu excepţia nopţii... şi va avea numeroase cheltuieli de făcut. Trebuia să-şi reînnoiască garderoba şi n-avea nici o intenţie să-şi risipească pentru asta toate economiile personale.

- Dacă ai fi acceptat să te căsătoreşti cu mine din dragoste, ţi-ai fi abandonat complet meseria? o întrebă el jucându-se distrat cu râşniţa de piper.

Ellen rămase tăcută un timp, ezitând. Nu era uşor să-i răspundă.

- Da, declară în cele din urmă. Imi ador meseria, dar în ochii mei un soţ şi o familie sunt mai

importanţi. Mi se pare imposibil să dai ce ai mai bun în tine când ai prea multe activităţi.

- Mă aşteptam într-un fel să te aud spunând asta.
- Chiar aşa mă trădez?
- Din fericire... nu.
- De ce din fericire?
- Pentru că m-ai supără, Ellen, declară el privind-o cu atenţie. Mă iriţi, mă faci furios, mă exasperezi, dar nu-ţi voi putea niciodată reproşa că mă plictiseşti.

Ellen nu se putu împiedica să nu roşească de plăcere: era un compliment sincer. Zâmbetul lui Kirk deveni uşor ironic.

- ...Mi-ar plăcea atât de mult să devii mai sociabilă. Nu sunt atât de îngrozitor şi nemilos cum îţi place s-o crezi.
- Cum eşti, atunci?
- Inteligent, fin, energic, muncitor şi frumos, replică el, numărându-şi calităţile pe degete. Lista e lungă!
- Ai uitat „modest“... De ce?
- Omisiune intenţionată. Nu ţin să fiu încă o dată acuzat că mint... Ellen, serios, nu caut să mă răzbun pe tatăl tău. Dorinţa de a avea majoritatea părţilor, n-are nici o legătură cu relaţiile noastre din trecut.

Măcar de-ar fi fost adevărat! Ellenei nu i-ar fi fost greu să-i devină prietenă! Dar Kirk minţea şi, ştiind asta, nu putea spera la o asemenea evoluţie a raporturilor lor.

- Voi face tot posibilul pentru ca, în ochii celorlalţi, căsătoria noastră să fie o reuşită. Dar nu voi uita

niciodată maniera în care m-ai obligat să-ţi accept condiţiile.

- Poate am acţionat astfel pentru că era singurul mod de a face din tine soţia mea.

- Ai nevoie de mine pentru un singur scop precis: să obţii acţiunile tatălui meu. Te rog, nu pretinde contrariul.

O licărire ciudată juca în ochii catifelaţi, pe jumătate furioasă, pe jumătate amuzată.

- M-aş putea apăra foarte bine, Ellen, dar nu mă vei crede niciodată. Este de preferat să tac. Când ne vom cunoaşte mai bine, sper să mă judeci cu mai puţină asprime.

Apariţia şefului de sală întrerupse această discuţie şi Kirk nu mai abordă problema căsătoriei înainte de desert. Ellen nu fu mirată să afle că organizase deja totul.

- Ceremonia va fi simplă: rudele apropiate şi câţiva prieteni intimi. Voi da o recepţie mare pentru colegii mei la întoarcerea din călătoria de nuntă.

Călătoria de nuntă! Desigur, era normal! Totuşi, asta nu-i treuse prin minte tinerei. Oare ocolise cu premeditare acest aspect al evenimentului, din teama de a-l înfrunta?

- La data aceea trebuie să mă duc la Los Angeles, reluă Kirk. Dacă nu te deranjează, ai putea să mă însoţeşti.

- De ce să mă deranjeze?

El ridică din umeri.

- Probabil voi fi obligat să te las singură cea mai

mare parte a timpului.

- Asta îmi convine de minune!

El strânse din buze, dar nu-i luă în seamă jignirea.

- Ai mai fost în Statele Unite?

- O dată la New York, pentru o paradă de modă.

- Cred că-ţi va plăcea la Los Angeles. Voi încerca să fiu liber câteva zile pentru a-ţi arăta anumite locuri turistice.

Amabilitatea lui o dezarmă şi se strădui să răspundă.

- Cunoşti bine oraşul?

-Am lucrat acolo, ca şi în New York, timp de şase luni, înainte de a intra la universitate. De atunci, mă întorc în fiecare an.

Această dezvăluire o miră puţin pe tânără. In fond, nu ştia nimic despre el. Era curioasă să descopere mai mult, dar nu îndrăzni să-l întrebe. Să arate un oarecare interes, ar fi însemnat să cedeze.

- Poate vom putea relua această conversaţie în altă zi, îi propuse ea privindu-şi ceasul. Este târziu şi am o după-amiază supraîncărcată.

- Te las la tine.

- Nu te deranja, nu este în drumul tău.

- Foarte bine. Voi trece să te iau la nouăsprezece şi treizeci.

- Sunt ocupată.

- Anulează.

- De ce?

- Pentru că doresc să te prezint prietenilor mei.

Tocmai am anunţat în mod oficial logodna noastră şi vor găsi curios să mă vadă fără tine şi să afle că ieşi cu un alt bărbat.

- N-aveam întâlnire cu un curtezan... Este o serată elegantă?

- Destinsă. Vom lua cina acasă.

Ellen dispăru în taxi cu un oftat de uşurare. Oare se va simţi într-o zi în largul ei în compania lui Kirk? Niciodată un bărbat nu o tulburase atât de mult. Şi cu siguranţă, el era conştient de asta. în seara aceasta, va face astfel încât să evite să rămână singură cu el, după plecarea comesenilor. Dar cum? Bineînţeles, va insista s-o conducă acasă. De altfel, când vor fi căsătoriţi, vor fi deseori doar ei doi... Ar fi de preferat să se obişnuiască de acum...

Ellen se pregăti cu o grijă deosebită, nu pentru a-l impresiona pe Kirk, ci pentru prietenii săi. Se hotărâse să-şi îndeplinească misiunea. Niciodată el nu-i va putea reproşa comportarea nepotrivită...

Taiorul negru contrasta elegant cu bluza vaporoasă, de un alb care-i punea în evidenţă strălucirea părului. De-abia se machie, pentru a-şi sublinia aspectul nevinovat şi cuminte.

Kirk sosi exact la şapte şi treizeci şi-şi arătă satisfacţia de a o vedea deja gata.

- Detest să aştept, îi explică el ajutând-o să se instaleze în Aston Martin. Vei afla curând cât sunt de perfecţionist.

- Trebuie să fie plictisitor! ripostă ea.

Dar îşi promise să nu-i provoace mânia... El strânse din buze şi se stăpâni cu greu. Străbătură drumul în tăcere, pierduţi în gândurile lor şi se opriră curând în faţa unei case în stil gregorian cu triplu fronton.

- Nu-i rău pentru o garsonieră, murmură ea, în timp ce valetul îi invita să intre.

- Invitaţii nu vor veni înainte de ora douăzeci. Cu siguranţă, vei fi încântată să profiţi de acest scurt răgaz pentru a-mi vizita locuinţa. La urma urmei, peste puţin timp va fi şi a ta.

Il urmă, fără să spună un cuvânt şi împotriva voinţei ei, fu încântată. Lustrele strălucitoare se reflectau în marmura şemineului, parchetul ceruit acoperit cu superbe covoare persane. Pereţii erau decoraţi cu tapiserii de Aubusson, ferestrele încadrate de draperii splendide. Culorile discrete dădeau pe ansamblu o atmosferă calmă care părea că se opune caracterului lui Kirk. Ea nu-l considerase niciodată un bărbat liniştit, cultivat... Totuşi, gusturile sale se descopereau în alegerea tablourilor, uleiurilor şi acuarelor luminate cu pricepere, a porţelanurilor expuse într-o vitrină, a cărţilor aranjate pe numeroase etajere... Asta era opera unui decorator. îşi dorea la nebunie să deplaseze câteva mobile, să împrăştie pernele pe divan, să lase câteva reviste pe masa joasă, pe scurt, să dea puţină viaţă acestui decor încremenit.

- Dacă vrei să schimbi ceva, nu ezita, interveni Kirk.

- Este foarte bine aşa, cu excepţia unor amănunte nesemnificative.

- O altă femeie s-ar fi grăbit să profite de ocazie. Nu-ţi place să cheltuieşti bani?

- Ba da, dar detest să fac risipă.

- Soţia ideală... dacă...

Sosirea primilor invitaţi le întrerupse conversaţia. Toţi fură fermecători, curtenitori şi amabili.

- Sunt atât de mulţumită să-l văd în sfârşit pe Kirk stabilit, îi mărturisi Angela Pierson Ellenei în cursul mesei. îi aprob în întregime alegerea. Te vei integra perfect în cercul nostru mic, sunt sigură!

Ellen fu foarte flatată şi pentru o clipă regretă că, în fond, căsătoria sa era o simplă farsă.

- L-aţi clasificat probabil în categoria celibatarilor convinşi...

- Oricum, nu ne aşteptam la o hotărâre atât de grăbită! Eram convinşi că Abigail va încheia prin a obţine câştig de cauză, îi explică ea cu voce joasă, după ce aruncase o privire spre soţul său. S-a străduit să se facă indispensabilă în timp ce lucrau împreună. Şi crede-mă, când vrea, este irezistibilă!

- Din fericire pentru mine, Kirk n-a cedat farmecelor sale.

- Spre deosebire de tatăl dumitale... Este aproape mai rău, nu-i aşa? Oh, Dumnezeule, îmi pare rău, ar fi trebuit să gândesc înainte de a vorbi!

- Uită asta.

Angela păru liniştită.

- I-am promis lui Harry să nu spun nimic despre Abigail. Dacă va afla despre gafa mea, va fi furios!

- De ce? Ştiu că Abigail n-a fost numai asistenta lui Kirk. Dar trecutul este trecut.

Ea îşi observă logodnicul pe ascuns. Discuta cu soţia unui celebru judecător de instrucţie. Masa era frumoasă: cristaluri de Baccarat, porţelanuri de China, argintărie, feluri de mâncare pregătite cu rafinament... Inţelegea dorinţa lui Abigail de a-l acapara pe Kirk Prentiss.

- Eşti foare înţeleaptă, afirmă Angela. Oh! N-ai a te teme de ceva în privinţa lui Kirk. Intotdeauna a rămas discret faţă de aventurile lui şi n-am ştiut niciodată dacă o iubea pe Abigail. In schimb, îi cunoaştem sentimentele faţă de dumneata.

„Nu pierde timpul!“ se gândi Ellen cu o urmă de admiraţie: toţi prietenii săi erau prinşi în cursă! In continuare, se dovedi un foarte bun actor: după maasă, se apropie de Ellen şi îşi puse un braţ protector pe umerii ei. Nu înceta s-o privească admirativ, se arăta prevenitor, adorabil.

- Eşti foarte îndrăgostit! exclamă Dave Barnett, contabilul său, venind lângă ei. N-o slăbeşti din ochi!

- Ai face la fel, dacă ai fi logodit cu o fată frumoasă ca Ellen.

Dave se întoarse spre soţia sa, Barbara, o blondă

fermecătoare şi durdulie.

- Suntem căsătoriţi de optsprezece ani şi parcă am fi încă în luna de miere!

Seara se încheie mult prea repede după dorinţa Ellenei şi sosi momentul de care se temea atât de mult, al plecării prietenilor.

- Inutil să mă întrebi dacă le-ai plăcut, anunţă Kirk întorcându-se singur în salon. Te iubesc foarte mult!

- Toţi sunt foarte drăguţi. Căsătoria noastră va fi de scurtă durată; într-un sens, consider că este păcat.

- Nu este obligatoriu...

- Credeam că te-am făcut să înţelegi limpede ce sentimente am pentru tine, îi replică pe un ton şuierător. Această insistenţă începe să mă deranjeze.

- Este posibil, dar nu mă voi putea stăpâni.

- Trebuie să mă întorc...

- Desigur! exclamă el sărind în picioare. Uitasem că lucrezi.

Ieşi din vestibul, îi luă vesta şi i-o puse pe umeri. Ea tremură uşor la acea atingere.

- îmbrac-o, dacă-ţi este frig. Nu ţin să te găsesc în pat, cu gripă, înainte de ceremonie.

- Surorile tale vor veni?

Urcară în maşină. Era ciudat... Se va căsători peste cincisprezece zile şi nu ştia măcar cum va fi nunta.

- Bineînţeles! Ti-ai imagina o clipă să nu asişti la binecuvântarea nunţii singurului tău frate? Oh, iartă-mă, Ellen, n-a fost foarte delicat, te rog să mă ierţi.

- Greg a murit de cinci ani, murmură ea. Rana este aproape vindecată. Uneori, încă îmi mai lipseşte, ca şi mama... Nu mai suntem cu adevărat o familie.

- Eraţi foarte apropiaţi?

- Nu în copilărie, diferenţa de vârstă era prea mare, dar cu doi ani înainte de accident, începuserăm să ne înţelegem. Mă trata ca de la egal la egal. Nu mai eram fetiţa de odinioară, cu cele două codiţe.

Kirk se întoarse zâmbind.

- Aş fi vrut să te întâlnesc în acea perioadă. Mi-ar fi plăcut teribil să te trag de cozi, era una din preocupările cele mai plăcute, cu surorile mele.

- Nepoţii şi nepoatele vor fi şi ei acolo?

- Desigur, voiam să-ţi vorbesc despre asta în timpul prânzului.

Făcu o pauză şi parcă în faţa locuinţei tinerei.

- ... vei fi de acord să le ai în cortegiu?

- Mi se pare mai curând neobişnuit, la primărie.

- La primărie? Am prevăzut o nuntă la biserică. De altfel, ca şi tatăl tău. Duminică m-a anunţat că va vorbi cu preotul. Nu eşti la curent?

O mânie surdă puse stăpânire pe Ellen. Avea oare de gând să facă această ceremonie şi mai caraghioasă, adâugându-i un sens religios? Era prea

mult!

- El a visat întotdeauna o nuntă grandioasă pentru tine. Cred că în familia voastră este o tradiţie să te căsătoreşti la biserica din sat.

- Este exact, dar de data aceasta este vorba de o comedie.

- Asta ştim noi, nu şi tatăl tău. Dacă refuzăm, s-ar mira.

- Cu siguranţă, în acest caz n-am de ales, oftă ea. Totuşi, nu doresc să merg la altar îmbrăcată în alb...

- Dacă vrei, o vei putea face totuşi...

Ellen nu luă în seamă subînţelesul puţin subtil: nu-i va dezvălui lui Kirk trecutul său. De altfel, nu avea nimic de povestit.

- Voi vorbi cu tata. Dă-mi numărul invitaţilor tăi, i-l voi anunţa menajerei. Pentru că am ales o ceremonie intimă, va putea pregăti bufetul angajând câteva femei din împrejurimi.

- N-ar fi mai uşor de închiriat serviciile unui restaurant ce livrează mâncărurile la domiciliu? Mă pot ocupa eu de asta cu plăcere.

Ellen îi ţinu piept: nu voia să profite de generozitatea lui:

- In general, familia logodnicei primeşte musafirii şi cum urmăm toate regulile tradiţiilor...

- Nu complet, îi aminti el cu voce joasă, şi ochii strălucitori, aproape ameninţători.

Se aplecă spre ea. Era foarte aproape şi, la lumina

felinarului sub care se oprise îi putea distinge umbre pe buze.

O îmbrăţişă şi o sărută.

Din instinct, vru să-l respingă, dar el o strânse mai puternic şi înţelese foarte repede că ar fi stupid să se zbată. Se relaxă dinadins, aşteptând să-i dea drumul. Insă pasivitatea sa produse un efect invers: aproape o sufoca.

- Kirk... gemu ea.

- Taci. Am vorbit destul pentru astăzi.

O sărută din nou, cu o blândeţe deosebită şi, curând, Ellen se surprinse răspunzându-i cu o înflăcărare nebănuită. Ii mângâie cu vârful degetelor ceafa, spatele, apoi îi îndepărtă uşor bluza pentru a-i mângâia pieptul. Ea se înfioră.

- Ellen, murmură el, cu o voce răguşită... Arată-mi că doreşti să mă iubeşti...

Cu o mişcare bruscă, îşi descheie partea de sus a cămăşii, incitând-o să-şi pună palmele pe pieptul său fierbinte. Niciodată nu fusese atât de tulburată! Inimile le băteau la unison şi se simţi cedând. Brusc, încercă să-l respingă... degeaba.

- Lasă-mă! izbucni ea întorcând energic capul. Te rog, Kirk, îmi faci rău!

El se execută imediat.

- Nu, Ellen, niciodată.

Cu degetele tremurând, îşi netezi automat fusta şi îşi aranjă corsajul cu toate simţurile stârnite.

- N-aveai dreptul... Am hotărât să... căsătoria noastră nu este decât o tranzacţie comercială. Eu...

Cuvintele i se opriră pe buze: era inutil să continue. Kirk înţelesese perfect.

- Nu încetezi să mi-o aminteşti, şuieră el trecându-şi o mână prin păr. Nu ţi-am promis nimic. Dimpotrivă, te-am avertizat că voi face totul pentru a te obliga să-ţi schimbi părerea.

- După tine, acesta era cel mai bun mijloc?

- Cel puţin este un început. Pentru unii, urmarea ar putea părea inutilă.

- Relaţiile fizice nu ne vor face să progresăm cu nimic. Sentimentele mele pentru tine vor rămâne aceleaşi.

- Ah? Eşti sigură? Cum n-ai trecut niciodată prin asta, nu eşti în măsură să judeci.

Ellen se simţi roşind.

- Cum poţi afirma asta?

- Nu este în firea ta să te abandonezii în braţele unui bărbat înainte de căsătorie.

- îţi place probabil să te imaginezi în rol de iniţiator! replică ea.

- Ai putea nimeri mai rău. De ce te prefaci că mă urăşti, Ellen? Reluă după o pauză, cu ochii fixaţi în ai săi. Dacă ai ceda până la urmă emoţiilor, căsătoria noastră ar reuşi.

Ellen se gândi la flacăra de pasiune care izbucnise între ei. Da... dar nu era suficient. Kirk se va folosi de

ea, atâta timp cât îi va fi la dispoziţie. Când Abigail va fi din nou liberă, o va părăsi imediat.

îi susţinu privirea fără să clipească.

- Când voi ceda, va fi cu o fiinţă corectă şi cinstită.

înjurătura înăbuşită a lui Kirk îi dovedi că-l atinsese în
inimă. El se aplecă şi-i deschise portiera.

- Ai talentul de a descuraja bărbaţii! Totuşi, într-o zi îţi vei retrage cuvintele. Am această convingere intimă. Acum, coboară.

Nu aşteptă ca ea să ajungă la intrarea clădirii. îndată ce Ellen fu pe trotuar, demară în trombă şi dispăru în noapte.

Tânăra fu străbătută de un fior puternic. Dar nu din cauza frigului. Ce proastă era! Dorinţa de a păstra o atmosferă prietenească între ei durase de-abia câteva ore! Era furioasă că se comportase în acest fel! Când vor locui împreună, va trebui să simuleze o anumită armonie în cuplul lor. Oare cum va fi posibil? Căuta fără încetare să-i rănească amorul propriu! Exista un alt mijloc de a păstra distanţa? Îl detesta, da, dar nu putea să nege c-o atrăgea fizic. In ciuda tuturor eforturilor, fusese incapabilă să-i reziste. Kirk era conştient de asta şi nu ezitase să profite de situaţie. Poate era îndrăgostit de Abigail, dar asta nu-l împiedica să-şi încerce norocul în altă parte. Ah! Hotărât lucru, bărbaţii ăştia...

După ce se răsuci de nenumărate ori în pat,

termină prin a se ridica şi a se duce la bucătărie să-şi pregătească o ciocolată caldă. Se ghemui într-un fotoliu în salon, pentru a o savura şi a se gândi. De ce oare aborda atitudinea unei femei frustrate? De ce nu se abandonase în braţele lui Kirk?

De ce? In fond, întrebarea era prostească, deoarece ştia deja răspunsul. Dragostea. Fără dragoste, nu se putea dărui nimănui. Să răspundă cu înflăcărare unui sărut, în întunericul liniştitor al unei maşini luxoase, poate... Mai departe, nu.

Va avea curaj să se ţină de hotărârile sale, când va locui cu Kirk?

Capitolul 1

Kirk îi telefona a doua zi de dimineaţă pentru a-i anunţa numărul de invitaţi prevăzuţi pentru recepţie. Se părea că-şi regăsise calmul. Se exprimă pe un ton politicos, dar glacial şi rămase rezervat până în ziua nunţii lor. Nu mai încercă să o sărute. Ellen nu-i putea reproşa nimic. Dimpotrivă, uneori se surprinse regretând acest comportament distant şi respectuos.

Anunţul logodnei lor se făcu cu mare publicitate, deoarece compania Cullen era foarte cunoscută în oraş şi Kirk era considerat pretutindeni ca un bărbat excepţional. Plecat de la zero, urcase toate treptele sociale. Ellen putu spicui din ziare câteva informaţii despre trecutul său. Urmase şcoala la Bristol, apoi studiile universitare la Edinburgh, unde îşi obţinuse diploma de inginer. Student, îşi petrecuse toate vacanţele muncind în construcţii, ducând râvna până la adormi pe şantier pentru a nu pierde nimic din această dură ucenicie!

Se văzură de aproximativ trei ori pe săptămână şi petrecură un weekend la Hadleigh, unde Kirk îşi consacră cea mai mare parte a timpului discutând cu domnul Cullen. Negocierile pentru răscumpărarea afacerii erau în curs, dar nu se încheiau înainte de câteva luni.

Ellen găsise o a doua asistentă care o uşură de sarcinile anevoioase şi, profitând de orele libere, îşi consacră toată atenţia trusoului.

- Vom fi primiţi peste tot în Statele Unite, îi explicase Kirk. Prefer să te avertizez din timp, deoarece nu ştiu amploarea garderobei tale.

- Este mai degrabă săracă, mărturisise ea.

El îi oferise o sumă extravagantă pentru a remedia această situaţie şi, împotriva voinţei sale, Ellen se amuzase din plin umblând prin magazine. Nu se simţea vinovată: în calitate de soţie a lui Kirk Prentiss, va trebui să impresioneze relaţiile lor sociale. Totuşi, ca sfidare, îşi utilizase economiile personale pentru a-şi cumpăra ţinuta de căsătorie, un taior din mătase de culoare crem.

***

Ziua cea mare sosi: Ellen înaintă spre altar la braţul tatălui său, senină şi destinsă. Fu chiar emoţionată de cuvintele preotului. Lângă ea, Kirk era foarte solemn...

Sătenii îi aşteptaseră pe treptele bisericii mici din secolul al XVI-lea pentru a-i acoperi cu confeti şi petale de trandafiri. Tinerii căsătoriţi ţinură să strângă mâinile tuturor celor ce o cunoşteau pe Ellen din fragedă copilărie. Când ajunseră în sfârşit la Hadleigh, salonul era plin de lume. Işi croiră drum printre invitaţi pentru a se apropia de bufet, unde cele două surori ale lui Kirk şi soţii lor stăteau de vorbă cu domnul Cullen.

Cele două femei, înalte şi impozante, semănau cu fratele lor. Soţii, unul agricultor, celălalt veterinar, în pofida înfăţişării impresionante, se dovediră de o

mare amabilitate. Ellen simţi imediat un elan de simpatie pentru ei.

- Sper să veniţi să ne vedeţi îndată ce vă întoarceţi! ordonă Helene, mezina. Aerul de ţară vă va face bine. Te găsesc puţin cam slabă!

- Mie mi se pare perfectă, protestă Kirk, luând-o de talie. Aţi mai văzut vreo mireasă ca Ellen? Nu este încântătoare?

O clipă, ea se întrebă: era oare sincer sau pur şi simplu juca la perfecţiune rolul soţului pe deplin mulţumit?

- Nici mirele nu este rău, interveni Anne sărutându-l pe obraz. Niciodată n-ai arătat atât de bine. Păreai atât de relaxat... Elllen, l-ai transformat!

- Este exact. De când am întâlnit-o, nu mai sunt acelaşi.

- Incepusem să ne întrebăm dacă-şi va întemeia într-o zi o familie, îi destăinui Anne Ellenei, în timp ce Kirk se scuză pentru a se alătura unui grup de prieteni. S-a sacrificat întotdeauna pentru munca sa.

- Ca cea mai mare parte dintre bărbaţii ambiţioşi, răspunse Ellen.

Privirea îi întârzie asupra soţului său care vorbea cu David Barnett. Soţul său! Ce senzaţie ciudată! Căsătoria lor era o comedie sinistră, dar în faţa legii exista şi Kirk avea dreptul
de a exercita anumite presiuni asupra ei... Se înfiora. De teamă? De exaltare? Preferă să nu se mai

gândească la asta.

Kirk i se alătură mai târziu: venise ora de plecare. Urcară împreună la primul etaj şi pătrunseră în camera Ellenei, unde el îşi lăsase hainele.

- Mă voi schimba în baia tatălui tău...

Se opri în uşa încăperii, ezită uşor, apoi scoase din buzunar un teanc de hârtii.

- ... Am cumpărat castelul. Iată documentele, păstrează-le. Tatăl tău...

- Nu, mulţumesc. Păzeşte-le, mai degrabă. Când vei avea puţin timp liber, te vei putea lăuda că ne stăpâneşti complet.

- Ar fi trebuit să mă aştept la asta! Mă urăşti, nu-i aşa?

- Şi apartamentul din Londra? Nu l-ai răscumpărat?

- Ba da, desigur. Doar acest contract îl include.

Ellen se schimbă cu lacrimi în ochi. De ce oare nu-şi putea păstra pentru ea răutăţile, mai ales în zona minţii? Acum el era supărat, tratatul de pace distrus.

Cu toate acestea, când zece minute mai târziu ciocăni la uşă, era zâmbitor.

- Ti-ai amintit că-mi place verdele de smarald. Asta mă bucură.

Ellen tăcu: nu era momentul să-i mărturisească faptul că-i plăcuse acea rochie de când o văzuse şi că nu exista în altă culoare...

în partea de sus a treptelor, fură întâmpinaţi de o

mulţime de chipuri entuziaste, ridicate spre ei. Kirk o luă de mână şi
coborâră încet. Rudal îşi şterse ochii pe furiş şi Jeffrey avea un aer complet abătut. Totuşi, făcu astfel încât se apropie de ea când trecu:

- Dacă ai nevoie de mine, voi fi întotdeauna aici, îi şopti la ureche.

Pe peron, Ellen îşi sărută tatăl.

- Iţi voi telefona săptămâna viitoare.

- Nu te nelinişti, este pe mâini bune, interveni Abigail. Profitaţi din plin de luna de miere şi uitaţi restul!

Când ajunseră la aeroport, se înnoptase.

- Avem timp să bem un pahar, declară Kirk după ce îndeplinise toate formalităţile obişnuite.

Fără să aştepte răspuns, o conduse într-o sală rezervată călătorilor de la clasa întâi. Imediat, Ellen se grăbi spre chioşcul de ziare şi reveni cu un teanc de cărţi.

- Eşti o cititoare avidă...

- Ador asta! îi mărturisi ea. Din nefericire, sunt prea obosită după o zi de muncă pentru a mă consacra lecturii.

- Această călătorie de nuntă va fi ocazia ideală să recuperezi! replică el cu o urmă de tristeţe.

Fură întrerupţi de anunţul zborului lor. Ellen nu călătorise niciodată cu clasa întâi, dar trebui să admită că acest privilegiu era foarte plăcut. Confortul, serviciul, masa erau de o calitate

excepţională.

Kirk fu politicos, dar distant. Adormi imediat după cină. Cât de tânăr, aproape vulnerabil, părea în somn! Ellen simţi brusc dorinţa de a-i mângâia faţa, de a săruta acele buze. In loc de asta, se concentră asupra filmului. Aterizară cu cincisprezece minute înainte de ora prevăzută la Los Angeles şi după o aşteptare interminabilă la vamă, dispărură într-un Cadillac condus de un şofer. Acesta părea să-l cunoască bine pe Kirk şi Ellen nu-şi ascunse mirarea.

- Automobilul este al meu, îi explică el. Avem o sucursală aici. Credeam că ştii!

- De unde? N-am vorbit niciodată despre motivele prezenţei tale aici.

El ridică din umeri.

- De câteva săptămâni, conversaţiile noastre sunt ca ale unor străini.

- Dar suntem nişte străini unul pentru celălalt.

- Tu eşti cea care a vrut-o!...

Tonul său o dezarmă. Kirk se străduia să fie atent şi amabil şi ea persista să-l provoace. în cazul în care continua astfel, lunile ce vor veni vor fi un coşmar. Trebuia cu orice preţ să se stăpânească.

- Mi-ar face plăcere să ştiu mai multe despre meseria ta, reluă ea, uşor stânjenită. Desigur, dacă asta nu te plictiseşte.

El se execută imediat.

- Construim un complex enorm într-un cartier numit La Jolla, povesti el. Nu departe de acolo, la

Carlsbad se află un hotel formidabil: „Costa“. Poate ai auzit vorbindu-se de el... Mă gândeam să petrecem weekendul acolo. Vreau să verific bunul mers al lucrărilor.

Mergeau de-a lungul bulevardului Wilshire şi Ellen făcu ochii mari, fascinată de marile magazile de renume mondial.

- Hotelul nostru este foarte aproape de Rodeo Drive, strada care adună cel mai mare număr de magazine de pe coasta de Vest. După părerea mea, îţi va fi greu să rezişti tentaţiei!

Părăsind drumul, maşina depăşi grilajul din fier forjat al unui adevărat palat, demn de un basm. Se opriră în faţa intrării impunătoare şi unul dintre uşieri, îmbrăcat cu o manta bordo şi având pe cap un joben, se grăbi să le deschidă portiera.

- Această aşezare se compune din două aripi, murmură Kirk în timp ce pătrundeau într-un hol imens, decorat în stilul anilor 1930... Am rezervat un apartament în partea veche, preferata mea. Cu siguranţă, îţi va plăcea.

- Suntem încântaţi să vă revedem, domnule Prentiss! exclamă directorul.

Ieşind din biroul său pentru a-l saluta, insistă să-i conducă la apartamentul lor.

Niciodată în viaţa sa Ellen nu văzuse atâta lux şi confort! Pe masa din budoar trona o sticlă de şampanie oferită de direcţie, un coş enorm cu fructe şi un uriaş buchet de flori.

- Am preferat să nu rezerv apartamentul nupţial, anunţă Kirk, atunci când ea inspectă cele două băi în marmură. Aici, cel puţin, există două paturi.

Ellen nu se gândise nici o clipă că vor împărţi aceeaşi încăpere şi privirea îi trădă surpriza.

- Mă cunosc foarte bine toţi aici. Aş fi avut aerul unui idiot dacă ceream două camere... mai ales în călătoria de nuntă. In general, aici locuiesc întotdeauna.

- Ne vom înţelege foarte bine, cu o condiţie: sper că nu sforăi?

- N-am primit niciodată plângeri în legătură cu acest subiect, răspunse el cu atâta seriozitate, încât Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească. Vom lua masa de seară liniştiţi, aici. Fără îndoială eşti epuizată.

- Este adevărat, admise ea. Dacă binevoieşti să mă scuzi, mă duc să-mi desfac valizele şi să fac o baie.

- îmi acorzi plăcerea de a comanda masa? Mi se pare că avem gusturi asemănătoare.

Ellen consimţi cu un semn din cap şi se întoarse în camera în care se aflau două paturi despărţite de o noptieră. Cum va dormi oare, cu acest bărbat atât de aproape?

îşi alungă din minte aceste gânduri stânjenitoare, dar ele reveniră din nou când, ieşind din baie, îşi privi imaginea în oglindă. Va încerca oare Kirk să se apropie în noaptea aceasta? Şi în acest caz, va avea

curajul şi forţa de a-i rezista? Aproape că-i simţea braţele în jurul taliei, buzele fierbinţi peste ale sale. Ruşinată, luă cu un gest energic prosopul.

îmbrăcă o rochie de casă din satin roşu ca muşcata, apoi îşi perie cu putere părul şi-l legă pe ceafă cu o panglică de aceeaşi culoare. Se rimelă puţin şi se întrebă dacă trebuia sau nu să se machieze mai mult. Dar se bătu la uşă... Un chelner le aduse cina... Proaspătă şi uşoară ca o floare de primăvară, intră în salon.

Kirk o aştepta pentru a destupa sticla de şampanie. îi oferi o cupă şi o ridică pe a sa.

- Pentru căsătoria noastră... Poate va fi de scurtă durată dar
o doresc fericită pentru amândoi.

- Voi face tot ce voi putea mai bine, promise ea.

Ochii li se întâlniră. Kirk era atât de aproape încât îi putu distinge ciudate puncte de aur în ochii negri. Dar privirea îi rămânea indiferentă.

- Mor de foame! minţi ea, dorind să rupă tăcerea apăsătoare. Ce-ai comandat?

- S-ar zice că eşti o puştoaică într-un magazin cu bomboane! exclamă el cu un zâmbet indulgent.

Insistă să o servească el însuşi. Savurară ca prim fel nişte pateu, urmat de somon însoţit de un sos bine asezonat. Apoi veni desertul: o îngheţată de căpşuni fără frişcă pentru el şi un profiterol de ciocolată uriaş, pentru ea.

„Pofta vine mâncând“... Spre marea sa uimire,

Ellen reuşi să termine chiar şi îngheţata soţului său!

- Voi turna eu cafeaua! propuse ea, atingându-i uşor braţul pentru a-l invita să rămână aşezat. Te-ai ostenit destul pentru astăzi.

- Sunt foarte relaxat. Tu ai darul de a-mi calma nervii, Ellen. Spre deosebire de majoritatea femeilor, ştii să taci..

Impotriva voinţei ei, fu mişcată de acest compliment.

- Eşti dintre cei ce nu suportă flecărelile inutile?

- Când este vorba despre discuţii feminine, răspunsul este da. Asta mă plictiseşte teribil.

- Şi bărbaţii sporovăiesc, protestă ea. Să discuţi despre sport şi maşini este la fel de plicticos ca a vorbi despre magazine şi coafori.

- Noi ne lăudăm de asemenea cu cuceririle noastre.

- Şi voi? In zilele noastre, femeile nu-şi mai ascund setea de aventură.

- Vă povestiţi legăturile?

- Eu sunt ca tine: discreţia întruchipată!

- Ai fost deja îndrăgostită, Ellen?

- De ce te interesează?

- Poate asta te face să mă deteşti. Poate ai suferit o mare decepţie şi judeci toţi bărbaţii în acelaşi fel.

- Dacă ai ţine cont de împrejurări, n-ai avea de ce să te miri de atitudinea mea, replică ea cu o voce aspră. Am fost obligată să mă căsătoresc şi asta îmi repugnă.

-Totuşi, ţi-am combătut bănuielile de mai multe ori! De ce nu-mi acorzi beneficiul îndoielii?

- în ceea ce mă priveşte, nu există nici o îndoială posibilă.

-Eşti foarte categorică, Ellen. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te înşeli?

- Ba da! Eu nu sunt ca tine, îmi recunosc greşelile şi defectele cu uşurinţă.

- Este curios, nu mi-am dat seama de asta. în sfârşit! îţi place să mă judeci aspru...

Se ridică oftând şi înaintă spre bar, de unde scoase o sticlă cu băutură alcoolică şi îşi turnă o cantitate mică.

- ... în ciuda a toate acestea, mi-ar plăcea să văd relaţiile noastre progresând în sens pozitiv. Mi se pare limpede, eşti liberă să mă bănuieşti că am vrut să-mi bat joc de tatăl tău... Totuşi, dacă ai fi gata să-ţi asculţi inima, am putea încă transforma această călătorie într-o adevărată lună de miere.

-Fără dragoste?

- Eşti destul de mare pentru a şti că nu este o condiţie indispensabilă, nu-i aşa?

Se întoarse şi rămase în faţa ei. Ca întotdeauna când o domina astfel cu toată înălţimea sa, se simţi fragilă şi vulnerabilă.

-... De ce nu admiţi? reluă pe un ton mai blând. Mă doreşti şi eu te doresc pe tine.

- Eu... Eu... Te rog aşază-te, bâigui ea tot mai

încurcată. Nu-mi place să te văd aşa, în picioare în faţa mea. Profiţi de avantajul staturii tale şi nu este drept.

- Este pentru o cauză bună, mormăi el, ridicând-o cu o mişcare bruscă.

- Kirk! gemu ea, încercând să se îndepărteze. Eu...

- Taci. Nu mai spune nici un cuvânt. Relaxează-te şi lasă-mă să te sărut.

îi cuprinse buzele, înăbuşindu-i astfel protestele. Mâinile pricepute îi alergau pe spate, degetele îi atacară primii nasturi ai rochiei.

- Eşti atât de frumoasă, îi şopti muşcând-o de lobul urechii.

Toate simţurile se deşteptară în ea şi se simţi cedând.

- Kirk...

- Da, Ellen, spune-mi...

Două bătăi în uşă o aduseră la realitate. Recunoscu vocea chelnerului pe coridor şi fugi grăbită în cameră.

- Fir-ar să fie! auzi în spatele ei. Am uitat să agăţ plăcuţa cu „nu deranjaţI“!

„Prima rundă, salvată de clopoţel!“ se gândi ea cu o uşurare imensă. Dar tocmai avusese o dată în plus dovada incapacităţii sale de a respinge avansurile lui Kirk.

Până când el pătrunse în cameră, era deja culcată şi-şi regăsise calmul. Putu să-i vorbească pe un ton

firesc, de parcă era cu adevărat vorba despre un bărbat cu care tratase o tranzacţie comercială şi nu de cel care ştia să aprindă în ea flacăra pasiunii.

Dacă vrei să fii sigur că vom petrece aceste câteva luni în mod prietenesc, te sfătuiesc să nu te mai apropii de mine! îl anunţă, fără preambul. Dacă vreodată vei avea îndrăzneala să mă atingi, voi pleca.

La naiba cu scandalurile şi consecinţele dezastruoase ale gestului meu!

El o examină, nepăsător.

- Nu te cred, dar pentru că se pare să insişti...

- Da, insist! ripostă ea. Sunt foarte atrasă de tine, inutil să neg. Dacă n-am fi fost întrerupţi, probabil aş fi cedat. Dar trezindu-mă mâine dimineaţă, m-aş fi urât şi aş fi dorit să te sugrum. Pentru mine, nu însemni nimic!

- Nu se va mai întâmpla, te asigur; pune gestul meu pe seama frustrării. La urma urmei, sunt bărbat şi este călătoria mea de nuntă. Nu se va mai întâmpla, repetă, văzând-o roşind. Poţi să fii sigură de asta.

Capitolul 8

Kirk fu fidel promisiunii sale. Ca şi înainte de căsătorie, n-o mai atinse, decât pentru a o ajuta să traverseze strada, sau să urce în maşină. Işi satisfăcea oare poftele în altă parte? Ellen nu dădea nici o importanţă, nu era problema ei. Ii era deja destul de greu să se ocupe de ale ei.

Pentru a evita să se gândească, se aruncase într-o succesiune neîntreruptă de activităţi. In timp ce Kirk asista la întrunirile lui, ea devaliza magazinele din Rodeo Drive, oferindu-şi fără scrupule fulare şi poşete luxoase. Intr-o după amiază, reuşi să-l convingă şi Kirk s-o însoţească la „Giorgio“, un mare magazin de îmbrăcăminte de lux. El îşi cumpără câteva cămăşi, două pulovere şi insistă să-i dăruiasă o rochie de seară în faţa căreia se oprise.

- O vei îmbrăca la marea recepţie prevăzută pentru întoarcerea noastră, îi spuse. Va avea loc la „Claridge“.

- Este drăguţ că mă anunţi.

- Am putut s-o organizez doar cu două zile înainte de plecarea noastră şi am uitat să ţi-o menţionez. în acea perioadă, aveam alte lucruri în minte.

Această aluzie subtilă la negocierile pentru răscumpărarea companiei o făcu pe Ellen puţin melancolică. îndată ce ajunse la hotel, îi telefonă tatălui său. Răspunse Abigail şi, după câteva întrebări obişnuite, referitoare la sănătatea şi moralul lor, îi

trecu receptorul soţului său. Ellen fu liniştită când îl auzi vorbind cu o voce atât de sănătoasă. Când, în cele din urmă închise, era într-o dispoziţie excelentă.

- Ce păcat că trebuie să ieşim din nou în seara aceasta! îi mărturisi ea lui Kirk, intrând în cameră, unde el se schimba.

- De ce? îţi place mult familia Anderson, nu-i aşa?

- Da, dar suntem invitaţi în fiecare zi şi, măcar o dată, aş fi apreciat o seară liniştită. Aceste mondenităţi sunt prea obositoare pentru mine. Toţi aceşti oameni sunt relaţiile tale...

în rarele ocazii în care am rămas singuri, ţi s-a părut penibil... în sfârşit, îţi accept plângerea. Voi anula întâlnirea de mâine şi te voi duce la „Bistro“... Este unul din locurile cele mai elegante din oraş şi se mănâncă bine acolo.

***

Kirk fu întâmpinat de proprietar ca şi când era un vechi prieten pierdut din vedere de secole. Fură imediat conduşi la o masă vecină cu cea a unui mare producător de filme.

Fiecare se strădui să se menţină asupra unor subiecte strict personale şi savurară un moment plăcut şi fără dificultate.

Restul sejurului lor de desfăşură astfel, într-o ambianţă plăcută. Petrecuseră un weekend lung la „Costa“, unde îşi măsurară talentul la tenis. Kirk juca asemenea unui câştigător, cu o hotărâre îndârjită şi,

Ellen nu fu mirată să piardă meciul cu două seturi la unul.

- Imi voi lua revanşa la Londra, îl anunţă ea în timpul prânzului, în restaurantul ce domina terenul de golf. Pe gazon sunt imbatabilă.

- Eu sunt imbatabil într-o cameră, glumi el. La Londra sau în altă parte...

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească, dar preferă să nu riposteze, concentrându-se asupra satalei de crabi. Mai târziu, după-amiaza, o duse la La Jolla, unde complexul imobiliar era aproape terminat. Ellen îşi exprimă admiraţia în faţa grădinilor înflorite, a celor trei piscine olimpice, a terenurilor de tenis, a restaurantelor şi magazinelor. Era o lume aparte, izolată, independentă, în care va fi, cu siguranţă, foarte plăcut de trăit. Kirk nu era de aceeaşi părere.

- Este o închisoare aurită. Aş petrece bucuros aici una sau două luni, din când în când, dar mai mult, m-aş simţi închis.

- Mie nu mi se pare să m-aş plictisi atât de repede.

- Dimpotrivă. Eşti ca mine, ambiţioasă.

- Mulţumesc pentru că mă ridici la nivelul tău, îi replică ea zâmbind. Totuşi, spre deosebire de tine, eu aş şti să fiu activă de dimineaţa până seara. Dacă mi-aş abandona acum meseria, nimeni n-ar observa. In schimb, tu ai responsabilităţi, personal numeros, acţionari. Tu eşti întreprinderea Prentiss!

- E rândul meu să fiu măgulit.

- Nu-ţi apreciez deloc metodele, dar îţi recunosc

succesul. Cu siguranţă, ţi-a fost foarte greu să te pui pe picioare după ce te-a concediat tata. Totuşi, ai reuşit să-l convingi pe unul dintre clienţi să-ţi finanţeze planurile.

- Maurice Winters a admis versiunea mea asupra faptelor. în acea perioadă, aş fi putut vinde sare în Siberia! Maurice îşi dorise întotdeauna un fiu... avusese două fete din prima căsătorie... N-aveam decât să mă vând!

- Tu... o cunoşteai pe Abigail înainte de căsătoria ei cu Maurice Winters?

îşi adânci privirea în a sa.

- Vrei să ştii dacă Abigail şi cu mine aveam o aventură, nu
i aşa? Nu. Ea era secretara lui Maurice, abia ne cunoşteam.

Ellen roşi, jenată.

- îmi pare rău, n-aveam dreptul. Ştiu cât deteşti interogatoriile...

- Eşti soţia mea, poţi să-mi pui toate întrebările care îţi trec prin minte. Asta nu înseamnă că îţi voi răspunde neapărat la ele, adăugă cu un zâmbet enigmatic, privind în depărtare. Abigail şi cu mine am devenit amanţi după moartea lui Maurice, când a venit să lucreze pentru mine. într-o perioadă, m-am gândit chiar să-i cer mâna.

- De ce ţi-ai schimbat părerea?

- Pentru că n-am ezitat să curtez o altă femeie în

acelaşi timp.

Ellen nu se aştepta la asemenea replică şi el se amuză de surprinderea ei.

- ...Această descoperire nu corespunde deloc cu imaginea pe care o ai despre mine, ştiu, dar iau foarte în serios fidelitatea în căsătorie.

- Totuşi, n-o luaseşi de soţie.

- Nu... Am înţeles imediat că n-ar fi fost nici o deosebire, reluă el după o şovăială imperceptibilă. Inţelegi, dacă afla, dacă amenința că mă părăseşte, n-aş fi protestat.

- După toate aparenţele, nu era cazul, pentru că a acceptat să-l ia de soţ pe tata, pentru tine.

- Persişti să crezi asta?

Ellen era gata să-i mărturisească faptul că Abigail îi confirmase bănuielile, dar se răzgândi la timp. Nu venise încă momentul să-l înfrunte; va savura plăcerea în ziua în care îi va anunţa plecarea sa.

- N-am nici o greutate în a aduna piesele de puzzle, murmură ea.

- Nu eşti dotată pentru analize logice, îi replică el. N-are importanţă, să renuţăm pentru moment la acest subiect... Am face mai bine să plecăm, adăugă luând-o de braţ. Muncitorii vor închide curând şantierul.

Tot restul săptămânii, avu timp să revină mereu asupra acestei discuţii, deoarece întrunirile lui Kirk se prelungiseră uneori până la o oră târzie din noapte.

Ea îşi ocupa zilele cu excursii turistice. Kirk îi propusese cu amabilitate serviciile şoferului său, dar refuză oferta, preferând autocarele şi excursiile organizate.

- Cel mai bun mijloc de a descoperi un oraş este să te laşi pe mâna unui profesionist, îi replică ea.

- îmi pare rău că nu-ţi pot arăta eu însumi aceste locuri, cum ţi-am promis. Avem posibilitatea să cumpărăm terenul din jur de la La Jolla şi doresc să pun la punct toate amănuntele acestei tranzacţii înainte de întoarcerea noastră.

Ca toţi străinii, Ellen fu cuprinsă de admiraţie în faţa vilelor starurilor din Beverly Hills, vizită studioul Universal, se minună în faţa celebrului Teatru Chinezesc. Ultima sa plimbare trebuia să aibă loc la Disneyland, cu două zile înainte de plecare.

- Poate am putea petrece ziua împreună, îi sugeră Kirk, atunci când ea i se alătură în sala restaurantului, pentru a lua micul dejun.

- Am un bilet pentru Disneyland, îi aminti ea, luată pe nepregătite. Ai fost deja acolo?

El scutură din cap.

- Nu mai este pentru vârsta mea. Sper să-mi duc într-o zi copiii acolo.

- Din câte am înţeles, toată lumea între şapte şi şaptezeci de ani se poate bucura de asta. De ce nu m-ai însoţi? Ar fi mult mai amuzant pentru mine!

- Nu vei fi singură în acel autocar plin cu turişti!

Dar acest argument fu rostit pe un ton puţin

convingător şi Ellen ştiu imediat că va accepta. El se ridică. Dumnezeule! Ce frumos era!

-... Mă duc la recepţie să mă informez... Poţi comanda masa? Pentru mine va fi meniul obişnuit.

Asta consta pentru amândoi într-o cupă cu fructe proaspete, urmate de plăcinte din mălai cu sirop, specialitatea casei. Reveni curând, cu zâmbetul pe buze.

- Am obţinut ultimul loc disponibil! Să ne grăbim. Autocarul va fi aici într-o jumătate de oră.

Contrar oricărei aşteptări, Kirk se bucură de descoperirile sale. Remarcă de mai multe ori că această lume imaginară i se părea grozavă pentru copii! Fără să se aştepte la asta, părea un puşti încântat, contemplând fascinat strada principală a Americii, sau vâslind din toate puterile pe râul Frontierland!

Ellen avu răgazul să observe acest nou aspect al personajului şi îşi dădu seama, încă o dată, cât de rău îl cunoştea. De altfel, nu trebuia să ştie mai mult când îl va părăsi...

- Vrei un hamburger? o întrebă el, întrerupându-i subit cursul gândurilor. Mă crezi, sau nu, vin de ani de zile în Statele Unite, dar n-am gustat niciodată acest fel de mâncare deosebit!

- Când eram la New York, asta mâncam în fiecare zi... din cauza bugetului restrâns.

- Dacă preferi...

- Nu, nu, va fi perfect!

Ca toate celelalte, restaurantul li se păru impecabil, serviciul corect şi rapid, decorul fantezist. Fiecare înghiţi cu lăcomie doi hamburgeri cu cartofi prăjiţi, apoi se hotărâră să meargă la un vânzător de îngheţată, la câţiva metri de acolo, unde Ellen savură un desert uriaş.

Sătui, încântaţi, luară apoi „Trenul mic“, vizionară „Castelul cu stafii“ cu cele nouă sute nouăzeci şi nouă de fantome, arătări şi vrăjitoare. Punctul culminant al acestei zile fu turul intitulat „Piraţii din Marea Caraibelor“. La bordul unei bărci explorară grotele submarine, apoi ajunseră în port, pentru a asista la asaltul piraţilor. Era greu de crezut că acei corsari alergând după domnişoare prin oraşul în flăcari erau roboţi, atât păreau de vii.

- Omul acesta era un geniu! exclamă Kirk când ieşiră. Este fantastic să poţi concepe un asemenea loc!

-Un geniu cu suflet de copil!

- Niciodată nu n-am distrat atât de bine! Ţin să-ţi mulţumesc pentru asta.

- Mi-e teamă că nu m-am cultivat deloc în acest sejur, oftă Ellen. N-am văzut nici măcar o galerie, nici un muzeu.

- Ele nu ţi-ar fi dezvăluit nimic despre America. Galeriile de pictură şi muzeele sunt la fel peste tot în lume.

- Nu găseşti că reflectă puţin din cultura poporului?

- în general, este vorba mai ales de istoria lui. Totul depinde dacă eşti interesat de trecut, sau de prezent.

- Mi se pare că trecutul unei ţări este prezentul său. El aprobă cu un zâmbet şi o urmă îndeaproape în direcţia autocarului care-i aştepta pentru a-i duce înapoi în Los Angeles. Pentru cină, Kirk reţinu o masă la „Chasen“. La cafea îi propuse să meargă într-o discotecă. Dar Ellen era epuizată după acea zi lungă şi se repezi asupra acestei scuze pentru a refuza. îşi aminti de ultima dată când dansaseră împreună, la Hadleigh. Gândul de a se mişca lângă el în sunetul muzicii melancolice o înspăimântă: se ştia incapabilă să-i reziste.

Kirk plăti. Ea observă cât părea de întinerit, în ciuda acestei săptămâni extenuante. Era mult mai destins decât la sosire. îi privi părul blond, uşor decolorat de soarele californian. Prinsă în flagrant, lăsă imediat ochii în jos.

- Testul este concludent? Linişteşte-mă... îi murmură.

- Eşti destul de sigur de tine pentru a te lipsi de părerea mea, îi replică ea.

îşi mototoli şervetul cu un gest nervos şi se ridică. Kirk râse uşor şi o conduse spre ieşire.

- Când eşti supărată, ochii tăi îşi schimbă culoarea, îi mărturisi el, în timp ce aşteptau taxiul... Am observat acelaşi fenomen şi la pisici.

- Sper că sunt o pisică de rasă!

- Oh! N-ai nimic dintr-un animal domestic... Eşti blândă, docilă şi felină, dar nimeni n-a reuşit încă să te supună.

Omaşină frână în faţa lor şi, uşurată, Ellen îşi putu ascunde stânjeneala în întuneric. Oare ştia cât de mult o tulburau complimentele lui? Ca întotdeauna când îşi punea întrebări în legătură cu Kirk, răspunsurile i se părură necorespunzătoare. Aşa că se mulţumi să accepte ultima lui declaraţie ca pe un elogiu sincer şi să savureze încântarea de nedrescris pe care i-o produse.

Capitolul 9

Ellen nu reuşea să definească dacă era sau nu fericită de întoarcerea acasă. Işi vedea puţin soţul, prins în activităţile sale şi intimitatea stabilită în cursul călătoriei de nuntă fusese distrusă de vâltoarea mondenităţilor. Recepţia de la „Claridge“ i se păru o experienţă neplăcută, dar îşi jucase până la capăt rolul de soţie mulţumită. Kirk o felicitase cum se cuvine, pe drumul de întoarcere.

Nu epuiza laudele faţă de ea. Perfecţionist, nota fiecare amănunt. Nu schimbase practic nimic în casa lui, dar ansamblul îşi pierduse puţin din severitate. Canapeaua era acoperită cu perne în culori vii, pe masa joasă se aflau câteva reviste, fotoliile nu mai erau aliniate lângă perete... Era destul de mulţumită că reuşise să creeze o atmosferă caldă şi vie în acest decor.

Petrecură un weekend la Hadleigh. Ellen observă imediat grilajele din fier forjat proaspăt vopsite.

- Aşteaptă să vezi castelul, declară Kirk, zâmbind ciudat.

-Oh! exclamă ea, zărind clădirea renovată de sus până jos.
Este magnific! N-am văzut proprietatea într-o asemenea stare de ani de zile.

- Incepând de acum, va fi mereu aşa. Casa este frumoasă, merită osteneala s-o întreţii.

- Pentru copiii tăi.

- Sper! Mi-aş dori-o mult!

Un val de gelozie o copleşi; o imagine cumplită îi veni în minte: cea a lui Kirk, privind cu admiraţie o ceată de puşti nebunatici şi bucuroşi, în compania altei femei...

De ce acest sentiment de frustrare? Oare pentru că ea nu avea loc în acest tablou pitoresc? Sau pentru că acum el era proprietarul Hadleighului?

Avu eleganţa să se comporte ca un invitat.

- V-am pregătit camere separate, le spuse Abigail mieros, invitându-i să urce să se schimbe pentru cină. Kirk mi-a spus că preferi să dormi singură, Ellen. Lui i-am dat camera albastră.

- Eu citesc noaptea până târziu şi asta îl deranjează, îi explică Ellen tatălui său pentru a-l linişti.

Se aranjaseră astfel de la întoarcerea lor şi în primele seri îi fusese foarte greu să mai adoarmă. Işi reproşă copilăria, dar în timpul celor trei săptămâni în America, se obişnuise cu prezenţa lui în încăpere şi îi regreta absenţa. Suferea că nu-i mai auzea respiraţia regulată, că nu mai vedea pantofii la picioarele scaunului, butonii aşezaţi alături de ceas pe noptieră. El crezuse c-o face pentru binele său, cum l-ar putea condamna? Nu va mai împărţi la infinit camera cu ea, ştiind totuşi că nu se punea problema să se apropie! Luna de miere se încheiase, de ce să continue să se prefacă?

Duminică spre prânz, Jeffrey veni să bea un pahar. Ellen îl chemase şi fu surprinsă să constate ciuda lui Kirk la aflarea veştii.

- Voiam să-ţi propun o plimbare.

- Vom putea merge după prânz.

- Cu siguranţă, va ploua.

- în acest caz, ne vom lipsi de ea.

El se strădui să-şi stăpânească mânia, când intră în salon cu prietenul ei, care îi pusese un braţ pe talie.

- Curând mă voi instala la Londra definitiv, anunţă noul venit, după ce acceptase un Martini. Am o ofertă pentru Bursă.

- Viaţa la ţară te plictiseşte? întrebă Kirk, indiferent.

- Da, puţin. Fără Ellen, serile mi se par posomorâte.

- Totuşi, ea nu este singura tânără din zonă! interveni Abigail.

- Era singura cu care doream să ies.

Ellen ruspse tăcerea jenantă care urmă acestei declaraţii.

- Părinţii tăi vor sufei în urma acestei plecări...

- Voi veni uneori, în weekend.

- De ce te-ai hotărât să accepţi un loc la Bursă? întrebă Kirk.

- Un unchi de-al meu este membru în consiliul de administraţie, la un agent cunoscut. Mă acceptă ca

asociat.

- întotdeauna este de preferat să începi luând-o în sus pe scară, exclamă Kirk tăios.

- La vârsta mea, nu doresc deloc să debutez pe post de curier de birou.

- Anunţă-mă când vei fi în serviciu. Poate vom deveni parteneri.

- Te voi suna imediat ce va fi posibil, promise Jeffrey cu chipul luminat de un zâmbet.

La urma urmei, de ce nu? Se gândi Ellen. Cu averea sa, Kirk va fi un client ales. Oare oferta sa era sinceră? Sau căuta numai să-şi facă iertată impertinenţa din primul sfert de oră?

Domnul Cullen vru să-l reţină pe Jeffrey la masă, dar acesta refuză. Ellen îl conduse până la maşină.

- Eşti fericită?

- Foarte, îl asigură ea, străduindu-se să fie convingătoare.

- Nu vă purtaţi canişte prosptăt căsătoriţi.

- Kirk nu se exteriorizează în public.

Jeffrey o privi cu atenţie.

- N-am avut timp să stăm de vorbă. Poţi să-ţi faci liber într-o zi pentru prânz?

- Desigur, cu plăcere! Te voi suna să stabilim o dată precisă.

Totuşi nu-i putu telefona. întreprinderea Ellenei era în plină dezvoltare şi cele trei încăperi din St. John Wood deveniseră ridicol de mici. Avu norocul să

găsească un local în cartierul West End şi, timp de două luni, fu supraîncărcată de treburi. Trebuia să supravegheze muncitorii şi decoratorii, să angajeze personal suplimentar, asigurând totuşi comenzile obişnuite. Când în cele din urmă totul fu terminat, dădu o mare serată pentru clienţi.

Recepţia se desfăşură fără inconveniente. Kirk fu prevenitor, atent şi se comportă de o manieră exemplară faţă de soţia de care părea atât de mândru.

- Eşti un bărbat împlinit! auzi ea în spate, din gura unui croitor celebru. Soţia dumitale nu numai că este o femeie frumoasă, dar, în plus, are şi talent!

- După părerea dumitale, de ce am luat-o în căsătorie?

Când ajunseră acasă, era foarte târziu. Ellen se prăbuşi
într-un fotoliu din bibliotecă şi se descotorosi de pantofi cu un oftat lung.

- Mă dor picioarele! exclamă masându-şi uşor degetele.

- Te oboseşti prea mult, declară Kirk, aşezându-se în faţa ei. Cathy nu-şi poate asuma mai multe responsabilităţi?

- Are deja destule griji. De altfel, nu-i pot pretinde mai mult. Are un băieţel; când este bolnav, lipseşte pentru a se ocupa de el.

- In acest moment, este perfect sănătos. Până la

următoarea varicelă, el...

- De ce te preocupi de mine, atâta timp cât îmi îndeplinesc datoriile de soţie?

- Nu te surmena, Ellen. Imi place să te am lângă mine.

- Te-ai descurcat perfect fără mine înainte de căsătorie, probabil nu vei avea nici o problemă pentru a te obişnui cu singurătatea şi după plecarea mea... Apropo, negocierile pentru răscumpărarea părţilor tatălui meu s-au încheiat?

- Nu, nu încă. Ştiu cât îţi este de greu să mă suporţi. Fără îndoială, vei fi încântată să afli că plec luni, pentru o săptămână.

- Călătorie de afaceri sau de plăcere?

El nu răspunse imediat, dar când vorbi, se exprimă cu o voce încărcată de o mânie rece.

- De ce nu te duci să petreci câteva zile la Hadleigh, Ellen? Aerul de ţară îţi va face foarte bine.

- Vei lipsi tot weekendul?

- Da... Să nu-mi spui că-ţi voi lipsi, adăugă el cu o urmă de ironie.

- Nu. Puneam întrebarea deoarece am luat bilete pentru a merge la un film, la „Curzon“, duminica viitoare.

- îi voi cere lui Smithers să le schimbe.

Ellen îşi luă geanta, scoase biletele şi i le întinse.

- încearcă mai degrabă să-ţi dea banii înapoi. Duminică este ultima reprezentaţie.

în timpul primelor zile ale călătoriei lui Kirk, Ellen se concentră cu înverşunare asupra muncii. Weekendul se apropia şi, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai puţin dorea să se afle la ţară în compania lui Abigail. Se hotărî să-l sune pe Jeffrey pentru a afla dacă era liber sâmbătă seara.

- Te rog, fii sincer, ai alte planuri? Ne cunoaştem de prea mult timp pentru a ne ascunde!

- Sunt liber ca pasărea cerului! glumi el. De ce n-ai veni să iei şi masa de prânz cu mine? Este un restaurant foarte drăguţ pe malul râului, la Bray.

- Excelentă idee!

Jeffrey veni s-o ia sâmbătă la prânz şi, lângă el în maşină, apoi mai târziu în cursul mesei, avu impresia că face o excursie în trecut. In sfârşit... aproape. Ea era căsătorită şi Jeffrey afirmase că se îndrăgostise de o fată tânără, fermecătoare.

- Atunci, de ce mă însoţeşti astăzi? îl întrebă aflând vestea, frământată de gândul că-l obligase la asta, împotriva voinţei lui.

- Lipseşte pentru câteva zile. De altfel, tu rămâi cea mai bună prietenă a mea şi relaţiile noastre îmi vor fi întotdeauna scumpe.

Ellen îi atinse uşor braţul.

- Sper că totul se va aranja pentru tine.

- Viitorul nu mă nelinişteşte. Totuşi, n-aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Eşti foarte palidă, Ellen... Eşti fericită?

- Evident! se grăbi ea să mintă. Muncesc prea mult, atâta tot! Kirk se plânge fără încetare de activitatea mea.

- Este un bărbat foarte intuitiv. Datorită lui, am reglat mai multe tranzacţii.

Ellen îşi şterse delicat cu şerveţelul colţurile buzelor. Nu ştia că lucraseră împreună...

- ...Părţile tatălui tău au crescut în valoare, după răscumpărare, continuă însoţitorul său.

- Kirk a luat conducerea întreprinderii?

- Bineînţeles, de două luni! răspunse Jeffrey, vizibil mirat. Erai la curent, nu-i aşa?

- Eu... Noi... probabil a uitat să-mi spună, bâigui ea, jenată.

- Anumiţi soţi ezită să discute afaceri cu soţiile. Fără îndoială, Kirk aparţine acestei categorii.

Dragul Jeffrey, atât de atent, atât de generos! îi înţelesese stânjeneala şi întoarse subtil problema. De ce oare nu se îndrăgostise de el, în loc să se îndrăgostească de Kirk?

Pentru că-l iubea pe Kirk Prentiss! Această descoperire subită o tulbură. Se ascunsese, refuzând să-şi înfrunte adevăratele sentimente, încă din ziua nunţii lor, sau mai degrabă, de la a doua întâlnire, când îşi dăduse seama de atracţia reciprocă. îl iubise pe Kirk încă de la început, fără să ştie! Modul puţin ingenios în care el voise să se răzbune pe tatăl său îi interzisese să se gândească la asta mai înainte.

însă această descoperire nu o liniştise. Raporturile lor nu se schimbaseră. Acum Kirk obţinuse câştig de cauză şi ea nu mai avea nici un motiv să-i rămână alături.

Oare de ce nu-i spusese nimic? Era hotărât să aştepte ultima victorie înainte de a-i reda libertatea? Dacă se abandona în braţele lui, o va părăsi apoi pentru a-şi savura din plin răzbunarea? Ellen nu-şi făcea nici o iluzie: Kirk n-o iubea. O dorea. Nimic mai mult...

„Niciodată nu-i voi mărturisi cât de mult îl iubesc, se gândi ea. N-aş suporta să fiu respinsă şi să-l văd triumfând!“

- Ce se întâmplă, Ellen? Nu te simţi bine?

Jeffrey o observa cu o licărire de îngrijorare în adâncul ochilor cenuşiii.

- Mă... înăbuş, aici.

- Să luăm un vapor, îi sugeră el. O plimbare pe râu, cu această briză, ne va răcori pe amândoi.

Aşezată la umbră, sub o pânză întinsă pentru a-i proteja de soare, Ellen adormi. Când, pe la ora cinci, Jeffrey o bătu uşor pe umăr pentru a o trezi, observă că soarele dispăruse la orizont în spatele unor nori cenuşii, ameninţători.

- Vrei să cinăm acasă? îi propuse ea, când primele picături de ploaie începură să cadă. Servitorii lipsesc pentru weekend, dar voi pregăti cu plăcere masa. Nu îndrăznesc să intru în bucătărie când sunt acolo.

- Cu plăcere. La ora nouă este un film bun la

televizor şi am uitat să cuplez magnetoscopul.

Drumul de întoarcere fu lung. Jeffrey conducea cu prudenţă, deoarece era periculos. Ajungând la un stop, vehiculul făcu o deviere bruscă şi Jeffrey trebui să redreseze energic volanul pentru a rămâne pe şosea.

- Ei, drăcie! Am un pneu spart! Du-te şi te adăposteşte la intrarea acelui magazin, iar eu scot cricul...

Când putură din nou să urce în automobil, Ellen tremura, iar Jeffrey era ud până la piele.

- N-ai să traversezi tot oraşul pentru a te duce la tine să te schimbi, declară ea în timp ce începeau în faţa casei. Iţi voi pune hainele la uscat în dulapul încălzit şi vei face un duş cald.

Jeffrey nu se lăsă rugat. Fără să piardă timpul, Ellen urcă în camera soţului său pentru a căuta un halat de baie în dulap. Intrase aici o singură dată, pentru a-i cere să-i ridice fermoarul care se înţepenise. Mobilierul acestei încăperi, ca tot cel din vilă, era din antichităţi de mare valoare. Doar patul era modern: imens, rotund, echipat cu o combină stereo... caracteristic unui celibatar bogat! Privind în jur, se apropie de comodă, unde zărise o fotografie în ramă de argint şi-şi descoperi propriul chip. Fotografia era făcută în ziua nunţii.
Kirk era alături şi ea era radiosă. Poate ştia deja, fără să-şi dea seama, cât de mult îl iubesc?

Dar de ce o pusese acolo? Era un mister... Luă un

halat de casă pluşat, verde, şi ieşi în pas vioi.

îi arătă lui Jeffrey sala de baie rezervată invitaţilor şi se închise în a ei pentru a trece la o ţinută confortabilă, în vederea unei seri liniştite. Nu-şi dăduse osteneala să se machieze. Jeffrey o văzuse deseori astfel... De altfel, nu căuta să-l seducă.

Când el i se alătură în bucătărie, preparase deja ouă ochiuri şi o salată. Mâncară în birou, în faţa televizorului.

- Asta îmi aminteşte de frumoasele timpuri de altădată! exclamă el, cu un râs fericit.

- Dar eu sunt căsătorită şi tu ai o prietenă, glumi ea.

- Ştii prea bine ce voiam să spun.

Aprobă cu un semn din cap şi se afundă în pernele moi. Lângă Jeffrey se putea purta în sfârşit firesc. închise ochii, ascultând filmul cu o ureche distrată. Oare unde era Kirk acum? Ce făcea? Era de preferat să nu ştie...

Fu trezită, tresărind, de lumina nemiloasă a lustrei centrale şi de vocea soţului său.

- Ce scenă înduioşătoare!

Ea îl privi atent, buimăcită. Jeffrey sărise în picioare şi bâiguia câteva fraze pentru a-şi scuza ţinuta neglijentă.

- Probabil că acum, hainele ţi s-au uscat!

Stânjenit, Jeffrey plecă să le caute în uscătorul de rufe, apoi urcă să se îmbrace la primul etaj.

Ellen îndrăzni în sfârşit să-l privească pe Kirk.

Atmosfera era apăsătoare şi tânăra femeie nu înţelegea de ce reacţionase soţul său cu o asemenea violenţă. Nu-l putea în nici un caz lăsa pe Jeffrey să cineze cu pantalonii şi cămaşa ude. Il cunoştea de mulţi ani şi-l considera ca pe un frate!

- Mi se pare inutil să iei aerul acesta de soţ ofensat. Pur şi simplu am...

- Ştiu, o întrerupse el cu un calm ameninţător. Il voi conduce la uşă. Vom discuta după aceea.

Uluită, Ellen nu putu rosti un cuvânt. Doar Kirk n-o bănuia că ar fi... De altfel, de ce l-ar fi deranjat asta? Putea, cel mult, să fie ofensat. Se hotărâse să-şi ducă fiecare viaţa sa. Cu siguranţă, Kirk cu renunţase la a face cuceriri în timpul celor şase luni de la căsătoria lor!

Auzi uşa de la intrare închizându-se şi un zgomot de paşi pe coridor. Incordată, tremurând, ridică ochii spre Kirk.

- Acum, mi-ar plăcea să aud versiunea ta asupra faptelor.

- N-am nimic de adăugat la cea a lui Jeffrey.

- Vreau adevărul! urlă el. N-am crezut un cuvânt din aceste scorneli.

- Ştii adevărul. Maşina avea un cauciuc spart şi...

- A schimbat roata în ploaie, apoi a venit aici să se usuce, continuă Kirk.. Sper să mă convingi de asta? Ai prevăzut această seară în doi, din ziua în care ţi-am anunţat intenţia mea de a lipsi o săptămână. Fără îndoială, aceasta nu este prima dată când vă vedeţi.

- Nu fi ridicol!

Ea se întoarse brusc, dar o mână se abătu asupra umărului său, obligând-o să-i stea în faţă.

- Eşti amanta lui Jeffrey, şuieră el. Nu nega, este inutil. Eu eram plecat, servitorii sunt liberi, era ocazia visată de a petrece un weekend liniştit în compania sa.

Uluită, rămase mută. De ce o ataca în acest mod? Era furios la gândul că se putuse abandona în braţele lui Jeffrey, în timp ce pe el îl respingea de luni de zile?

- Nu-mi vei putea reproşa nimic, atâta timp cât voi fi discretă, îi replică pe un ton indiferent. N-ar mai fi trebuit să-ţi fiu soţie. Am aflat de la Jeffrey că negocierile s-au încheiat. Contractul nostru nu mai are aşadar nici o valoare. Dacă nu era Abigail, aş fi fost deja plecată cu tot calabalâcul.

Pe chipul lui Kirk se reflectă uimirea.

- Nu înţeleg nimic! Abigail n-are nimic de-a face cu asta.

- Ba da, dimpotrivă! replică Ellen, îndepărtându-se. Atâta timp cât voi fi aici, cu tine, va rămâne alături de tata. Acesta este motivul pentru care nu te-am părăsit în clipa în care Jeffrey mi-a anunţat această veste. De ce ţii atât de mult să mă păstrezi, Kirk? Speri că într-o zi să mă vezi cedând avansurilor tale? Primul eşec te-a ofensat până într-atât încât vrei să-ţi încerci şansa a doua oară, după aceste luni de răgaz?

- Nu ştii încă nimic despre adevăratul meu caracter, nu-i aşa? Asta nu poate explica liniştea

mea: dacă voiam, te-aş fi putut lua când doream. Mângâierile mele nu-ţi displac, sunt conştient de asta. Din nefericire, sunt destul de stupid pentru a dori consimţământul tău.

- Niciodată! Te urăsc!

El nu luă în seamă protestul şi reluă indiferent.

- Te credeam încă pură şi te respectam pentru asta. Poate că visasem să te iniţiez în dragoste... Din păcate, basmul se termină prost. Dacă te poţi abandona în braţele lui Jeffrey, o poţi face şi cu mine.

- Te înşeli cumplit! izbucni ea, îngrozită de privirea sa. Ştiu că toate astea par de necrezut, dar sunt nevinovată! Jeffrey nu mă mai iubeşte, are o prietenă şi...

- Aţi rămas buni camarazi, o ironiză el.

- De ce nu? Oare nu este posibil să ai o relaţie de prietenie cu un bărbat? Nu te-ai lăudat într-o zi că eşti un frate înţelegător pentru Abigail?

Nu putuse rezista să nu-i arunce această săgeată. El tresări imperceptibil.

- Ba da. De altfel, nici tu nu m-ai crezut! Nu eşti curioasă să ştii de ce m-am întors mai devreme decât prevăzusem?

- Fără îndoială, pentru a mă spiona.

- îţi place să mă bănuieşti de cele mai rele intenţii, oftă el, scoţând din buzunar două bucăţi de hârtie roz: biletele pentru „Curzon“... Nu le-am înapoiat, deoarece speram că-mi voi termina treburile încă din

această dimineaţă. Doreai atât de mult să vezi acest film şi am vrut să-ţi fac o surpriză... Am reuşit!

Ellen se încruntă. Minţea, păstrase biletele pentru a-şi explica întoarcerea neaşteptată. Căutase intenţionat s-o surprindă în greşeală.

- Nu te cred.

- Nu vrei să crezi. Ti-e teamă să-ţi recunoşti greşelile. Gândeşti defectuos, Ellen.

- Te rog, să n-o luăm de la început, răspunse ea, trecându-şi o mână obosită peste frunte. M-am certat destul cu tine. Mă duc să mă culc.

- Mergem să ne culcăm, murmură el.

Ridică ochii şi-i înţelese imediat intenţiile. Panicată, se întoarse şi urcă scara în fugă, grăbită să ajungă în camera sa şi să se încuie. Paşii lui Kirk răsunară în spatele ei. O ajunse imediat şi-i bară drumul.

- Lasă-mă! N-ai dreptul...

- Am toate drepturile.. Sunt soţul tău şi am hotărât să-ţi demonstrez ce înseamnă asta.

Ea făcu o mişcare într-o parte profitând de o clipă de neatenţie pentru a încerca să fugă, dar o prinse de talie şi o conduse spre pat.

- Opreşte! îmi faci rău! strigă, zbătându-se din toate puterile.

Dar nu ajută la nimic: el era prea puternic.

- încetează să te agiţi!

Smulse cuvertura de pe pat cu o mişcare bruscă şi o întinse pe Ellen pe cearşaf.

Ea mai încercă să scape o dată, dar degeaba, deoarece el se culcase alături şi-i prinse picioarele între ale sale.

- Există două moduri de a mă comporta... cu blândeţe sau nu. Ai de ales.

Privindu-i chipul implacabil, ştiu că era inutil să-l roage. Ajunsese în punctul în care nu mai era drum de întoarcere: dacă nu ceda, o va supune prin forţă. Pe de altă parte, poate-l va descuraja pasivitatea ei... Luându-i tăcerea ca pe o acceptare, el se ridică.

- Te sfătuiesc să-ţi scoţi rochia... dacă nu, mă ocup eu de asta.

- în.. închide uşa. Lumina din coridor...

- Nu fi jenată, ştii că am mai văzut femei goale.

Totuşi cedă, după ce aprinse o lampă mică într-un colţ al încăperii.

Pradă unei nervozităţi extreme, îşi descheie rochia: materialul uşor alunecă la picioare şi îl auzi pe Kirk gemând. El se dezbrăcă, fără s-o scape din ochi. Ii murmură numele întinzându-se lângă ea şi îmbrăţişând-o. O sărută şi, în ciuda dorinţei înverşunate de a nu ceda îmbrăţişării pătimaşe, se simţi pierzându-şi puterea, respirând greu, cu toate simţurile trezite.

- Ellen... Oh! Ellen, spuse el în şoaptă.

Brusc, nimic nu mai avea importanţă pentru ea;

neplăcerile, temerile, îndoielile dispăruseră, conta numai dragostea pentru Kirk şi se lăsă cu totul, fără remuşcări în braţele lui.

Mult timp după aceea, cu ochii închişi, se lăsară îmbătaţi de o dulce fericire, când Ellen se înfioră uşor. Kirk trase plapuma de puf peste ei, înainte de a se ridica într-un cot şi a o contempla.

- Eşti frumoasă, îi murmură, sărutând-o tandru în colţul buzelor. Acum, mă deteşti ceva mai puţin?

Această întrebare o aduse subit la realitate. Se supusese, mai întâi împotriva voinţei sale, apoi cu o pasiune arzătoare, egală cu cea a soţului său. Totuşi, în nici un caz nu trebuia să-i mărturisească în ce măsură îi era dragă înţelegerea lor.

Pentru a-şi salva tatăl, trebuia să continue să trăiască lângă Kirk, dar n-avea nici o intenţie să transforme căsătoria lor într-o relaţie conjugală normală. Kirk nu încetă să afirme că aceasta era dorinţa lui cea mai mare, totuşi ea nu va uita niciodată adevăratele sale motivaţii: era fiica lui Edward Cullen, simbol al triumfului său. N-o iubea, nu pretinsese niciodată c-o iubeşte. Cu toate că în acest moment, îi plăcea să-i şoptească numele...

- Este greu să urăşti un bărbat când, pentru prima dată...

- îmi pare rău, Ellen, n-am crezut în nevinovăţia ta.

- Nu te scuza, este puţin prea târziu pentru a avea regrete.

El făcu o mişcare înapoi, întristat de răceala din vocea sa.

- Sperasem că asta va schimba totul între noi...

- Cum poţi crede un asemenea lucru? izbucni ea cu dispreţ. Eşti ca toţi bărbaţii, convins că, după ce am fost posedată o dată, voi fi apoi o parteneră permanentă şi iubitoare. Te înşeli, Kirk... Cu toate acestea, reluă ridicându-se şi protejându-se cu cuvertura, încă nu te voi părăsi. După cum ţi-am spus deja, n-am nici o încredere în Abigail. Ştiindu-te liber, ar fi în stare să-l părăsească pe tata şi asta ar fi o catastrofă pentru el. Dar dacă îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată, voi începe cel mai scandalos proces de divorţ al secolului! Voi inventa atâtea orori în ce te priveşte, încât Marchizul de Sade va părea un nevinovat pe lângă tine!

Pentru prima dată de când se cunoşteau, îl simţi pe Kirk evident tulburat.

- Nu te ştiam capabilă să simţi atâta ură.

- Nici eu, dar este uşor să te detest.

Kirk era din nou cuprins de mânie. Cu ochii strălucind, se dădu jos din pat şi-şi adună hainele.

- Suntem condamnaţi să trăim împreună şi nefericiţi, se pare. Foarte bine, dar îţi interzic să arunci în întregime vina asupra mea. Am făcut tot posibilul pentru a-ţi câştiga simpatia.

- Adevărat? Practic m-ai violat! izbucni ea.

- Ti-am cerut deja iertare... Se pare că nimic nu te mulţumeşte.

Se îndreptă în pas grăbit spre uşă. Cu o mână pe clanţă, se întoarse.

- ...Nu te aştepta să continuu să trăiesc la fel ca înainte.

- Ce vrei să spui?

- Este foarte simplu: cu cât ne vom vedea mai puţin, cu atât mă voi purta mai bine.

- Asta îmi convine. Ezitasem să accept o invitaţie la New York pentru săptămâna Internaţională a Confecţiilor. Mă voi duce acolo, deoarece îndatoririle mele de soţie s-au încheiat.

Pocnetul uşii care se închise în urma lui nu-i aduse Ellenei decât o scurtă uşurare. Brusc, înţelese că o detesta. Totuşi erau legaţi printr-un contract de căsătorie şi numai moartea doamnului Cullen îi va elibera. Din superstiţie, se rugă lui Dumnezeu ca un asemenea eveniment să nu se producă decât după mulţi ani. Dar gândul de a-i petrece în compania lui Kirk îi era de nesuportat.

Capitolul 10

Ellen nu putu adormi până în zori. Indată ce închidea ochii îşi amintea de incidentul din ajun. Dacă măcar... Dacă... Dacă... Dacă...! Işi repeta la nesfârşit aceste fraze. Dacă măcar l-ar fi întâlnit pe Kirk în alte împrejurări... dacă măcar Kirk nu l-ar fi revăzut niciodată pe domnul Cullen... dacă măcar n-ar fi surprins acea conversaţie dintre Abigail şi Kirk, în seara serbării, în parcul din Hadleigh... dacă măcar l-ar iubi mai puţin... Nu-i servea la nimic să revină mereu asupra acestor lucruri, era frământată, obsedată de dorinţa de a găsi nişte răspunsuri logice la toate aceste întrebări.

Când reuşi în cele din urmă să se ridice din pat, era aproape ora douăsprezece. Imbrăcă un capot şi cu tâmplele zvâcnind, coborî să pregătească o cafea.

Kirk citea ziarul în birou... Ea ştiu imediat, după expresia chipului, că se prefăcea concentrat asupra lecturii. Avea o privire inexpresivă, ochii umflaţi, subliniaţi de cearcăne negre şi două cute adânci se adânciseră de fiecare parte a gurii.

„El a dormit şi mai puţin bine decât mine“, se gândi ea cu satisfacţie. Dar se răzgândi imediat: imaginea acelui bărbat năucit o înspăimânta şi dacă şi-ar fi ascultat inima, s-ar fi strâns în grabă în braţele lui, pentru a-i mărturisi dragostea şi a se face iertată pentru răutatea sa.

Dar se strădui să adopte un ton indiferent.

- Vrei cafea?

- Cu plăcere, îi răspunse automat, ca şi când se adresa unei necunoscute.

Raporturile lor se vor limita de acum la câteva cuvinte; mai bine să se obişnuiască imediat cu asta...

- Voi fierbe de asemenea nişte ouă, minţi ea.

Nu-i era deloc foame, dar ştia că el nu luase micul dejun. O refuză cu un semn din cap.

- Nu te deranja. Mă gândeam să mergem la prânz la restaurant. Ar fi mai bine pentru amândoi, să ne întâlnim într-un loc public.

- Bine.

Am reţinut o masă la „Elephant sur la Riviere“.

***

Avură norocul să-i întâlnească acolo pe Ronnie şi Carol Walters, prieteni ai lui Kirk, împreună cu cei doi copii.

- Ce faceţi diseară? întrebă Carol, la cafea. Familia Markham vine la cină, veniţi şi voi? Unde mănâncă patru, pot mânca şi şase!

Kirk zâmbi.

- Nu, mulţumesc, sunteţi amabili, dar avem bilete pentru „Curzon“. Filmul se proiectează astăzi pentru ultima dată şi dorim foarte mult să-l vedem.

- M-am mirat că vrei încă să mergi la „Curzon“! exclamă Ellen ieşind din clădire, câteva minute mai târziu... După seara de ieri...

- După ea, este de preferat să ne vedem cât mai

puţin posibil. Cinematofgraful mi se pare locul ideal pentru a începe...

Nu glumise; în timpul celor câteva săptămâni ce precedară plecarea Ellenei la New York, fu rareori acasă. Ii ceru să asiste la câteva serate oficiale, dar refuza sistematic toate invitaţiile prietenilor.

- Nu pot juca rolul soţului pe deplin mulţumit în faţa acestor oameni, îi explică el. Mă cunosc prea bine. Dă-le orice pretext îţi trece prin minte.

Ellen se gândi cum putuse juca acest rol în timpul primelor şase luni de căsătorie, dar se abţinu să-i pună întrebarea. Atitudinea lui Kirk nu se preta deloc la conversaţie.

Acceptă totuşi să petreacă un weekend cu ea la Hadleigh. Domnul Cullen suferise o a treia criză cardiacă şi era teribil de slăbit. Abigail dorea să angajeze o infirmieră, pentru a-l îngriji zi şi noapte.

- Eu nu pot rămâne lângă el tot timpul! exclamă, la sosirea lor. Are un caracter neplăcut şi devine din ce în ce mai pretenţios şi mai dificil.

- Un ajutor medical la domicilui va costa o avere! protestă Ellen. Dacă ar putea doamna Reeves...

- Ştii foarte bine că sărmana doamnă Reeves este supraîncărcată de treburi. Am oroare de sarcinile casnice şi refuz să particip la ele!

Ellen aruncă o privire spre Kirk. Cum se putuse gândi oare să ia în căsătorie o femeie atât de egoistă! Desigur, era frumoasă şi nu era proastă, cel

puţin atunci când era vorba să-şi rezolve problemele personale. Dar un bărbat ca el nu se putea mulţumi cu un corp superb şi un chip angelic!

- Sunt gata să-ţi avansez această sumă, anunţă el. Ştiu cât de mult urăşti boala, Abigail.

- Oh! Kirk, dragul meu! exclamă ea, aruncându-i-se de gât, cu privirea strălucind de bucurie. Eşti atât de generos!

Pe deasupra buclelor blonde ale tinerei femei, el îşi adânci privirea în ochii Ellenei, dar aceasta nu-şi putu da seama dacă era amuzat sau înduioşat de entuziasmul lui Abigail.

- Când eram împreună, Kirk a fost bolnav doar o dată, dar n-a uitat reacţia mea: a trebuit să mă mut din cameră!

- A fost doar o simplă gripă, preciză el cu un zâmbet indulgent, care o exasperă pe Ellen.

- Aminteşte-ţi de...

- Pentru că începeţi să evocaţi vremurile frumoase de odinioară, urc să-l văd pe tata, interveni Ellen.

îşi reproşă imediat duritatea: reacţiona ca o soţie geloasă; dacă nu era prudentă, Kirk îi va bănui sentimentele.

Abigail avea dreptate să se neliniştească de starea domnului Cullen. Avea tulburări de memorie şi se exprima cu greutate. în ciuda obrajilor coloraţi, slăbise mult şi părea îmbătrânit şi vulnerabil. Totuşi, suferinţele nu-i diminuaseră deloc adoraţia pentru

tânăra sa soţie.

- Are nevoie de o vacanţă, îi mărturisi Ellenei. De la căsătoria noastră, n-a mai avut aşa ceva.

Ellen se abţinu să protesteze; cum ar putea fi Abigail obosită, când nu muncea niciodată?

- Pot rămâne eu aici până la sosirea infirmierei, îi sugeră. Abigail ar profita de prezenţa mea la căpătâiul tău pentru a lipsi o săptămână sau două.

Chipul tatălui său se lumină..

- De ce nu i-o propui chiar tu?

Abigail nu se lăsă rugată şi-şi stabili imediat destinaţia.

- Cannes este un oraş minunat în această perioadă a anului! Kirk, crezi că-mi vei putea rezerva o cameră la „Carlton“? Este săptămâna festivalului, va fi cu siguranţă necesară influenţa ta.

- Mă voi strădui să organizez totul. însă vei fi poate obligată să te mulţumeşti cu un hotel mai modest.

- Ce păcat că nu mă poţi însoţi! gemu ea, observând-o pe Ellen pe ascuns. Fără îndoială, soţia ta s-ar opune?

- Soţia mea îmi acceptă întotdeauna hotărârile, replică el. Asta nu are nici o legătură cu refuzul meu. Am de reglat afaceri importante.

- Bineînţeles, dragule, înţeleg perfect! Oricum, nu ţi-a plăcut niciodată aglomeraţia... Poţi telefona chiar acum? Voi şti astfel pe ce să mă bazez...

După ce obţinu un bilet de avion pentru marţea

următoare, Kirk sună la hotelul „Carlton“ şi rezervă un apartament a cărui închiriere tocmai fusese anulată. Ellen vorbea mai puţin decât el franceza... Probabil în onoarea trecutului?

- Nu-mi este foame! declară Abigail când doamna Reeves îi rugă să vină la masă. Sunt surescitată! Dacă vreţi să mă scuzaţi, mă voi duce la Edward. Sărmanul, detestă să mănânce singur!

- Te întorci cu mine la Londra? o întrebă Kirk pe Ellen, în timpul mesei. Mi se pare inutil, dacă te întorci aici marţi.

- Am şi eu nişte afaceri urgente de reglat, îi ripostă ea.

Işi reproşă imediat tonul iritat. De ce oare îl provoca?

Kirk se mulţumi să ridice din umeri.

- Este delicioasă. Doamna Reeves prepară ea însăşi iofca, nu-i aşa?

- Da. Dacă vrei, îi pot cere reţeta. Maria nu va avea nici o problemă s-o pregătească.

Cina li se păru interminabilă. Era pentru prima dată când mâncau singuri, de la cearta lor. Imediat după cafea, Kirk anunţă că intenţiona să se culce devreme, spre marea uşurare a Ellenei. Să petreacă două ore în plus, privindu-se în tăcere, ar fi fost o încercare insuportabilă.

***

Contrar oricărei aşteptări, Ellen simţi o mare

plăcere să rămână o săptămână întreagă la Hadleigh. In două zile, infirmierele îşi luară slujbele în primire la căpătâiul tatălui său şi fu liberă să umble prin sat după bunul plac. Jucă tenis, călări, se duse la un bal de sâmbătă. Intr-o seară, familia Harrington o invită la cină şi află că Jeffrey trebuia să se logodească în curând.

- Dacă măcar tu şi Jeffrey puteaţi să... oftă doamna Harrington. Dar eşti fericită, nu-i aşa, copila mea?

- Foarte, o asigură ea, cu privirea aţintită în farfurie.

Ei nu se lăsaseră însă înşelaţi: observaţiile referitoare la faptul că slăbise şi la aerul obosit, erau dovada.

în sfârşit, Abigail se întoarse, bronzată, dar epuizată...

în timpul săptămânii, Kirk îi telefonă Ellenei o dată, cu siguranţă pentru a salva aparenţele, deoarece conversaţia fu scurtă şi banală. N-o întrebase nici măcar la ce oră sosea. Aşa că nu se miră, întorcându-se acasă, să găsească locuinţa cufundată în întuneric. Doar servitorii erau acolo.

- Domnul Prentiss a ieşit pentru cină?

- Nu doamnă, se întoarce abia mâine.

- Ah! Desigur, murmură, străduindu-se să-şi ascundă deziluzia. Uitasem.

Fără Kirk, această locuinţă i se părea glacială, impersonală. Bioblioteca era imensă când nu se afla

aşezat în fotoliul lui preferat. Ellen se controla degeaba, nu reuşea să se simtă în largul său. Se întreba dacă el lipsea intenţionat... căuta s-o provoace astfel? Reuşind s-o ignore, poate spera s-o incite să ceară divorţul? Devenise un supliciu să trăiască lângă el; nopţile erau un coşmar fără sfârşit... Din fericire, îşi avea munca... Dar, agitată, nervoasă, nu mai reuşea să-şi imagineze modelele pentru viitoarea colecţie. Kirk îi obseda gândurile. îi lipsea îngrozitor şi o contraria. Aveau destule interese şi pasiuni comune pentru a sta de vorbă ore întregi. Kirk ştia să asculte şi era întotdeauna încântat să dea sfaturi pentru bunul mers al întreprinderii. Totuşi, el nu-i încredinţa niciodată grijile. în rarele ocazii când vorbise despre afaceri, Ellen aveusese impresia că o făcuse din obligaţie şi nu din dorinţa de a împărţi cu ea greutăţile. Imperiul Pretiss era enorm, dar Kirk îl conducea fără ajutorul nimănui...

Incapabilă să se concentreze asupra filmului, închise televizorul şi urcă în camera sa. Intârzie în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă. Obrajii i se scofâlciseră şi la toate curelele trebuise să strângă câte două găuri! De un timp, se machia numai ca să-şi ascundă paloarea, dar fardul roşu de obraz nu făcea decât să-i accentueze oboseala din privire. „Am aspectul unei păpuşi pictate“, se gândi cu ciudă. „Şi totuşi, nu sunt. Sunt o femeie. Am nevoie să fiu iubită, să iubesc, să mă cuibăresc în braţele unui bărbat, ca orice femeie“. Dar nu voia pe oricine. Doar

Kirk conta! Va reuşi oare să-l uite într-o zi? Va reuşi să se elibereze de sub influenţa lui? Dragoste, ură... Nu, nu-l ura, cu toate că la început o crezuse cu înverşunare. Il iubea, din tot sufletul!

O legătură ar fi ajutat-o poate să-şi depăşească durerea... De când trăiau separat, ieşise uneori cu câte un prieten, străduindu-se să fie discretă pentru a evita un scandal. Totuşi nu se putuse niciodată hotărî să meargă mai departe de prietenie.

Kirk, în schimb, nu se priva probabil de nimic! Era prima dată când nu se întorcea peste noapte, dar de mai multe ori deja, revenise în zori. Oare unde era acum? In braţele unei alte femei? O cuprinse un sentiment de puternică gelozie.. Se ridică şi înghiţi un calmant, pentru a putea dormi.

Când îl revăzu, a doua zi seara, îşi regăsise puţin din calm. Nu-i puse nici o întrebare, se mulţumi să discute cu amabilitate, să-i povestească despre călătoria lui Abigail, să-l informeze despre sănătatea domnului Cullen. Apoi urcă să se schimbe pentru serbarea mondenă prevăzută la „Guildhall“.

Era gata să izbucnească într-un râs nervos în timpul discursului interminabil al preşedintelui asociaţiei, deoarece, cu coada ochiului, îşi văzu soţul moţăind... îl luase somnul, consecinţă a unei nopţi agitate! Dar reuşi să se stăpânească şi cu o discretă lovitură de cot, îl scoase din toropeală. Fuseseră aşezaţi chiar în faţa oratorului... El tresări deschizând ochii şi-i adresă un zâmbet complice. Era o reacţie

nesemnificativă, totuşi Ellen se bucură. De la teribila lor dispută, nu-i mai zâmbise astfel.

Fu şi mai fericită când îi propuse s-o însoţească la aeroport sâmbăta următoare. Era oare preludiul unei mai bune înţelegeri? Se hotărâse să adopte un comportament mai puţin distant?

- Nu apreciez deloc rolul de soţ rătăcitor, îi mărturisi în timpul drumului.

- Să nu mai vorbim despre asta, accept cu plăcere un tratat de pace.

- Aş fi preferat să depui armele definitiv, dar mă voi mulţumi cu acest aranjament, oftă el, strângând-o de mână afectuos. Sunt trist să te văd plecând.

Ellen se abţinu să adauge „şi eu“... în acest caz, tăcerea era de aur. îl iubea cu atâta patimă, încât trebuia să fie mereu atentă, pentru a nu i-o mărturisi.

Kirk o conduse până la poarta de îmbarcare, o sărută politicos pe obraz şi aşteptă să dispară. Ea aruncă o ultimă privire peste umăr: imaginea bărbatului elegant îmbrăcat în pantaloni negri şi cu un pulover bej, din caşmir, o obsedă tot timpul călătoriei.

Spre marea sa bucurie, recunoscu nişte colegi în sala de aşteptare. Fuseseră de asemenea invitaţi la săptămâna confecţiilor şi se grăbiră să-i prezinte alte persoane. Erau toţi cazaţi la „Walfdorf Astoria“ şi încă de la sosire descoperiră programul organizat special pentru ei: parade de modă, conferinţe, vizite turistice şi banchete. Ellen profită din plin şi creaţiile sale

obţinură un mare succes. Va avea extrem de mult de muncă la întoarcere!

Kirk o sunase de două ori şi în cursul ultimei lor convorbiri precizase că nu-i va mai telefona, dar o va aştepta la aeroport. Aşa că fu mirată să audă soneria telefonului chiar a doua zi, seara. Işi dădu seama imediat că i se va anunţa o veste proastă.

- Este vorba despre tata, nu-i aşa? izbucni ea, cu inima palpitând şi gâtul uscat.

- Din nefericire, da. A fost transportat de urgenţă la spital... Ai face bine să iei primul avion, reluă el, după o imperceptibilă ezitare. Incearcă să obţii un loc la bordul Concordului şi anunţă-mi ora de sosire.

Nici unul nici celălalt nu se pierdură în discuţii inutile. Ellen sună imediat la aeroportul Kennedy. Concordul era complet, dar rămăsese un loc la un zbor în direcţia Londrei, trei ore mai târziu. Işi aruncă în dezordine hainele în valiză şi chemă un taxi.

Călătoria i se păru interminabilă... Totuşi avionul zbura cu mai mult de opt sute de kilometri la oră... Dar când trecu în sfârşit de vamă, văzând expresia întunecată a lui Kirk, ştiu că, în ciuda tuturor eforturilor, era prea târziu. El se apropie şi o cuprinse în braţe.

- A murit la două ore de la conversaţia noastră. Este mai bine aşa, n-a suferit.

- Am impresia că totul este din vina mea, oftă ea. Am vrut să i se grăbească moartea pentru a scăpa de tine.

- Nu spune prostii! îl iubeai, ai făcut totul pentru fericirea sa.

Stăpânindu-şi lacrimile, îl urmă până la maşină. Tot timpul
drumului, rămase tăcută, pierdută în amintiri. Imagini fericite ale unei familii unite, ale unei copilării fără griji între tatăl, mama sa şi Guy... Primul ponei, când împlinise şase ani, vacanţele la Hadleigh şi în străinătate.

- M-am gândit că ai vrea să-l vezi, murmură Kirk. Abigail a cerut să fie mutat într-un salon mortuar mâine dimineaţă.

Ajunseră rapid la spital şi Kirk o conduse până la camera unde odihnea domnul Cullen. Dându-şi seama de dorinţa de a fi singură, el hotărî să rămână pe culoar.

Niciodată în viaţa sa Ellen nu văzuse un mort de aproape şi trebui să-şi învingă teama înainte de a pătrunde în camera liniştită. Dar când zări defunctul, senin şi împăct, fu liniştită.

Stăpânindu-şi teama, se apropie de tatăl său, adormit pentru totdeauna şi-l sărută pe frunte.

- La revedere, tată drag. Transmite toată dragostea mea mamei şi lui Guy...

Kirk o aştepta pe coridor şi lăsând în sfârşit curs liber lacrimilor, ea se repezi în braţele lui.

- Şterge-ţi ochii, îi spuse cu o voce blândă după un timp. Ţi-a curs rimelul şi eşti mâjită toată.

Ea se sili să zâmbească şi-şi frecă obrajii cu stângăcie.

- Imi pare rău, ţi-am distrus costumul.

- Nu-i nimic. Ne întoarcem acasă.

Acasă... Pentru prima dată, îşi dădu seama că nu era acasă nicăieri! Hadleigh aparţinea de acum lui Kirk, la fel şi apartamentul din Londra. Domnul Cullen nu mai era, aşa că putea dispune de ele după bunul plac... Totuşi, Kirk nu se comportase niciodată ca un stăpân al locurilor; va avea probabil eleganţa de a rămâne în umbră. Alungându-şi aceste gânduri din minte, se pregăti s-o înfrunte pe văduva dezolată.

După cum se aşteptase, Abigail se costumase deja pentru împrejurare. Imbrăcată în negru din cap până-n picioare, se agăţa de braţul lui Kirk.

- Cum voi trăi fără el? gemu ea, aşezată pe braţul canapelei, cu o batistă de dantelă în mână.

„Ca înainte“, se gândi Ellen... „Insă vei fi mai bogată“...

- Trebuie să fii curajoasă, interveni el, exact la timp pentru a împiedica săgeata Ellenei. Ai organizat înmormântarea?

- Nu. Nu suport să vorbesc despre Edward în faţa unor necunoscuţi! hohoti ea. Iertaţi-mă, mă duc să mă odihnesc în camera mea.

- Intotdeauna reacţionează astfel când este o problemă urgentă de rezolvat, murmură Ellen cu tristeţe.

Kirk ridică din umeri.

- Dă-mi lista persoanelor care trebuie anunţate. Ii va suna secretara mea.

In cursul celor două zile ce precedară funerariile, Ellen vru să abordeze cu soţul său problema viitorului, dar el refuză.

- Vom avea tot timpul, spuse el. Să luăm în considerare lucrurile pe rând.

Ce se va întâmpla cu domnul şi doamna Reeves? în cazul în care Kirk se căsătorea cu Abigail, acesta îi va concedia imediat...

Totuşi, Kirk era alături de ea, atent, compătimitor, liniştitor. Rămase lângă ea tot timpul ceremoniei şi o părăsi numai când fu asaltată de prietenii domnului Cullen, veniţi să-i prezinte condoleanţele.

- Vei păstra Hadleigh? întrebă domnul Grayson, avocatul lui Edward Cullen, după ce evocase câteva amintiri emoţionante. Ştiu cât iubeşti această proprietate, dar soţul tău...

- El este cel care decide.

- De ce? Casa este a ta!... Haide, Ellen, nu ştiai? Dar, draga mea copilă, Kirk a semnat contractul în numele tău!

- Sunteţi sigur?

- Eu sunt cel care a pregătit dosarul.

- Şi apartamentul?

- Este pe numele lui lady Cullen. Ştia că nu ţii deloc la el. Tatăl tău se neliniştea mult în legătură cu ce se va întâmpla cu soţia, după moartea lui.

Ellen amuţise. Nu mai înţelegea nimic! De ce Kirk nu-i precizase... dar, bineînţeles! în ziua nunţii, îi dăduse hârtiile şi, fără să-şi dea osteneala să le

citească, ea i le înapoiase..

- Eşti foarte palidă. Ar trebui să te duci în grădină să iei puţin aer.

Profitând de această ocazie pentru a dispărea, îşi croi drum spre vestibul, dar trebui să aibă răbdare până la plecarea ultimului invitat, pentru a se refugia în liniştea camerei sale. Aşezată în faţa ferestrei, auzi ciocănindu-se la uşa sa şi Abigail intră în încăpere.

- Aş vrea să-ţi vorbesc, Ellen.

- Nu mai poate aştepta? Am o migrenă, minţi ea.

- Nu. Ţin să-mi uşurez conştiinţa. Am discutat cu Kirk despre viitorul meu o anunţă, fără preambul. Mă gândeam să vei fi fericită să afli că el nu figurează în planurile mele.

Ellen o privi cu răceală.

- De ce aş da vreo importanţă acestui lucru? Căsătoria noastră nu reprezintă nimic.

- Crezi?

- Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica. Spune-mi ce ai de spus şi plecă.

- Nu mă voi lăsa rugată să plec! Am detestat întotdeauna această casă. Voi pleca imediat la Londra, mâine dimineaţă. Voi lua cât mai multe lucruri în Porche şi voi trimite un camion pentru rest.

- Acum două zile îţi plângeai soarta şi te întrebai cum o să trăieşti fără tata!

- Trecutul este trecut.

- Sunt încântată că, măcar o dată, eşti sinceră!

- M-ai dispreţuit întotdeauna, şopti Abigail, cu

ochii strălucind. In locul tău, aş fi încercat aceleaşi sentimente... Kirk este nebun după tine, ştii, nu-i aşa?

- Nu.. Nu te cred. Minţi...

- De ce aş minţi? Nu-mi este uşor să admit că nu mă vrea, că m-am căsătorit cu tatăl tău degeaba!

- Nu degeaba... replică Ellen gândindu-se la toate cadourile pe care le primise de la domnul Cullen.

- Să încheiem. Sunt plictisită de această poveste. Kirk n-are nici o responsabilitate în căsătoria mea cu Edward; cel puţin nu în mod direct. Ştiam că fusese concediat pe nedrept de tatăl tău şi cât de mult îi reproşa asta. Când l-am întâlnit pe Edward la bordul pachebotului, am făcut pe îndrăgostita, pur şi simplu ca să-l irit.

- De ce?

- Pentru că refuza să ne căsătorim. Sperasem să-l înfurii suficient pentru a-l face să-şi schimbe părerea. Când tatăl tău mi-a cerut mâna, Kirk n-a crezut şi, cu toată sinceritatea, n-aveam nici o intenţie să accept. Dar, cum el nu încercase să mă împiedice, am zis da... Kirk dorea să dobândească afacerea lui Edward pentru motive mai mult comerciale, decât personale, pot să te asigur... M-am gândit că dacă-l conving pe tatăl tău să vândă, Kirk îmi va fi atât de recunoscător, încât după aceea mă va lua de soţie.

Ellen era năucită.

- Altfel spus, tu ai avut ideea să te căsătoreşti cu tata!

- Da. Şi dacă vrei să ştii totul, Kirk s-a grăbit să

mă descurajeze. A încercat aproape orice, dar bineînţeles, nu s-a hotărât niciodată să-mi propună căsătoria.

Ellen se gândi un timp la această mărturisire, căutând motivul care o putea împinge pe Abigail să mintă. Nu găsi nimic...

- De... unde ştii că mă iubeşte?

- Mi-a mărturisit-o. Iată de ce a consimţit să te ia de soţie, când i-am sugerat acest mijloc de a salva întreprinderea de la faliment.

- A fost tot ideea ta?

- Da. Voiam să-mi apăr situaţia. Ştii că şi Kirk şi tatăl tău au fost foarte generoşi cu mine.

- Dar de ce ai pretins că era un subterfugiu imaginat de Kirk?

- Eu n-am afirmat nimic de acest fel, tu ai presupus, îţi aminteşti? Îl considerai pe Kirk drept cel mai rău dintre escroci.

- Totuşi, mi-ai confirmat bănuielile.

- Da, pentru că eram îndrăgostită nebuneşte de el. Nu voiam să i te las!

- Aşa că ţi-ai bătut joc de mine.

- Da, recunoscu Abigail, zâmbind uşor. Ştiam că te atrăgea, dar eram sigură că-l vei refuza... Plictisit, ar fi venit să mă caute. Speram, cel puţin, oftă ea strivindu-şi în scrumieră ţigara pe jumătate consumată... M-am înşelat. N-are nevoie de mine, ca de altfel de nici o altă femeie. In ochii lui, nu contezi decât tu.

- Nu mi-a spus-o niciodată.

Ellen ezita încă s-o creadă pe Abigail. Poate era o maşinaţie subtilă pentru a-i face iar rău.

- Ii era teamă să se ridiculizeze. Este mândru şi tu eşti uneori insultătoare.

Ellen nu putea s-o nege. Brusc, se părea că toate piesele de puzzle îşi găsiseră locul... Amabilitatea lui Kirk, grija de a-l menaja pe domnul Cullen, fotografia de pe comoda sa, tentativele repetate de a-i câştiga simpatia...

- Îl iubeşti, nu-i aşa? reluă Abigail. Aş fi dezolată să fi comis o nouă greşeală.

- Il iubesc, şopti Ellen, tremurând. Dar nu înţeleg de ce ai venit să-mi povesteşti toate astea.

- In nici un caz din consideraţie pentru tine. Mai mult, n-am fost nici îndemnată de Kirk. Dacă ar afla că i-am dezvăluit secretul, mi-ar frânge gâtul.

- Atunci, de ce?

- N-ai să mă crezi, dar mai am nişte scrupule. Nu faţă de tine... faţă de Edward. Am... am ţinut mult la tatăl tău. Mă adora şi datorez amintirii lui cel puţin fericirea fiicei sale.

- Eşti... Mulţumesc.

Abigail se opri în faţa uşii.

- Nu te obosi. Dacă aveam cea mai mică speranţă să-l recuceresc pe Kirk, m-aş fi străduit... Apropo, este în camera sa şi-şi face bagajele.

Cu această concluzie, dispăru, lăsând-o pe Ellen singură cu gândurile sale. Trebuia neapărat să-i

vorbească lui Kirk, dar fu brusc cuprinsă de o jenă de nedescris. Totuşi, cu cât va întârzia mai mult această întâlnire, cu atât situaţia va fi mai delicată. Fără să ezite mai mult, se grăbi spre capătul culoarului.

Ciocăni de două ori energic în uşă. Neprimind nici un răspuns, deschise încet. Era oare departe? Inima i se opri în loc o clipă. Din fericire valiza era deschisă pe pat, goală şi Kirk, nemişcat, contempla peisajul, cu privirea îndepărtată. N-o auzise intrând. Ellen inspiră adânc şi închise uşa în urma ei. Zgomotul îl făcu să tresară şi se întoarse.

- Ce vrei? Ai venit ca să vezi dacă plec curând?

- Nu. Am venit să te rog să rămâi.

Alergă şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului său. Pentru prima dată îndrăznea un gest de afecţiune şi el nu-şi putu ascunde uimirea. Dar rămase nemişcat, cu braţele pe lângă corp.

- Kirk, şopti ea. Te iubesc. Te iubesc încă de la început.

- Adevărat?

Ea se dădu înapoi pentru a-i cerceta privirea... întunecată şi tristă.

- Şi tu mă iubeşti, să nu negi!

Spuse cu greu aceste vorbe. Oare o va respinge? Ar fi îngrozitor.

- Cum ţi-ai dat seama? Datorită dezvăluirii lui Grayson, în legătură cu castelul?

- Nu. Asta m-a intrigat. Am aflat de dragostea ta de la Abigail, mărturisi ea, uitându-şi promisiunea.

La urma urmei, cu atât mai rău! Acum nu conta decât fericirea sa şi viitorul fără Kirk era imposibil de imaginat. Ii relată pe scurt toată povestea, începând cu primele bănuieli, înainte chiar de prima lor întâlnire şi terminând cu destăinuirile lui Abigail.

- Dacă cel puţin îmi spuneai toate astea mai devreme! exclamă el cu o voce răguşită. Ştiu că Abigail este ranchiunoasă, dar când s-a căsătorit cu tatăl tău, credeam că convinsesem de indiferenţa mea.

- Mai avea încă o speranţă. M-a convins că m-ai luat de soţie cu unicul scop de a obţine acţiunile tatei şi că după aceea mă vei părăsi.

- Vreau să te am toată viaţa lângă mine! murmură el, îmbrăţişând-o tandru. De mai mult de o oră încerc să găsesc curajul de a-ţi vorbi. De o sută de ori am mers până la uşă, de o sută de ori am revenit la fereastră. M-ai respins atât de des...

- Am fost stupidă şi nebună! Eram atât de sigură că-ţi cunosc adevăratele motivaţii, încât am fost orbită.

- Oh, Ellen!

Cu o mână tremurând', îi mângâie fruntea, apoi o sărută.

- Când mă gândesc la maniera în care te-am luat cu forţa... Mi-am reproşat-o teribil. M-am gândit la asta aproape în fiecare zi, am retrăit fiecare secundă a acelei nopţi. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă uram mai mult c-am îndrăznit...

- îţi ascunzi bine sentimentele, replică ea cu blândeţe. De altfel, n-ai pierdut timpul pentru a căuta o consolare.

Dar dragostea pentru el învinse tristeţea ei, era preferabil să şteargă aceste amintiri penibile.

- ... Credeam... că te detest, continuă ea. Totuşi, n-am permis nimănui altcuiva să se apropie de mine. Trebuia să fii tu sau nimeni. Pentru bărbaţi este bineînţeles diferit, dar...

- Nu pentru mine, o întrerupse el. N-am vrut nici o altă femeie.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- Dar... toate acele nopţi în care te întorceai atât de târziu. Şi la întoarcerea mea....

- Când am lipsit până dimineaţa? o întrebă fără să clipească. îmi petreceam serile la club, dacă vrei să ştii! Mă plictiseam cumplit! De la înscriere, acum şase ani, fusesem acolo doar de trei ori, înainte de a te întâlni!

Ellen era atât de uşurată, încât ochii i se umplură de lacrimi.

- Mi te imaginam fără încetare în braţele altei femei.

- Este exact ceea ce speram.

- Câte emoţii inutile, oftă ea.

- Câte timp pierdut, şopti el, atrăgând-o spre el.

încet, cu un gest plin de duioşie şi de dragoste, ea îşi trecu degetele prin părul mătăsos al soţului ei.

Apoi, luându-i faţa în palme, îl sărută. Această atingere o făcu să geamă de plăcere. El o mângâie blând, apoi cedând subit dorinţei atât de mult timp înăbuşite, o sărută cu înflăcărare, trezind în ea flacăra incandescentă a pasiunii. Mâinile îi alunecau pe spate, din ce în ce mai pretenţioase şi o îmbrăţişă mai strâns.

- Te ţin în braţe! murmură. Nu-mi vine să cred că eşti aici! Am impresia că trăiesc un vis.

- Vei spune la fel şi peste douăzeci de ani?

- Nu te aştepta să scapi de mine atât de repede! glumi el.

Acum, privirea nu-i mai era enigmatică, ochii reflectau o
lumină caldă, cea a dragostei, pe care şi-o ascunsese atât de bine luni întregi!

- Vom face o a doua călătorie de nuntă, îi promise. Vom merge unde vei vrea. Ai idee de un loc pe care ţi-ai dori să-l vizitezi?

- Nu vreau o altă lună de miere. îmi este suficient să te am lângă mine.

Cu vârful degetelor, ea îi atinse uşor obrajii.

- ...Când ai descoperit pentru prima dată că mă iubeai?

- Mi se pare că îndată după a doua noastră întâlnire. în ziua în care mi-ai refuzat ajutorul cu încăpăţânare, pentru a schimba cauciucul spart. în acel moment, am luat o mare hotărâre: aceea de a te suna, dacă nu veneai să bei un pahar cu mine în sat.

- Era imposibil! Dacă îmi amintesc bine, nici măcar nu ne prezentasem unul altuia.

- Nu sunt complet idiot. Am notat numărul de pe placa ta de înmatriculare. N-ar fi fost nici o greutate să-ţi dau de urmă.

- Ia te uită, ce amuzant! am avut exact aceeaşi reacţie.

- Mincinoaso!

- Este adevărat...

- Aşadar, a fost o adevărată dragoste la prima vedere pentru amândoi, declară el cu un aer poznaş.

Ellen zâmbi, cu ochii strălucind.

- Din nefericire, mi-au trebuit multe luni să-mi dau seama. Şi când am descoperit, n-am vrut să accept. Inţelege-mă, când am aflat că erai...

- Fostul patron şi fostul amant al lui Abigail, încheie el cu un bombănit dispreţuitor. Da, îmi imaginez perfect ce trebuie să fi simţit. Totuşi, toate acestea aparţin trecutului, draga mea. De acum, numai tu vei fi în inima mea.

- Vom mai vorbi despre asta când vom sărbători nunta de aur! îi replică ea râzând.

In loc de răspuns, o prinse în braţe şi o acoperi cu sărutări.

Sfârşit